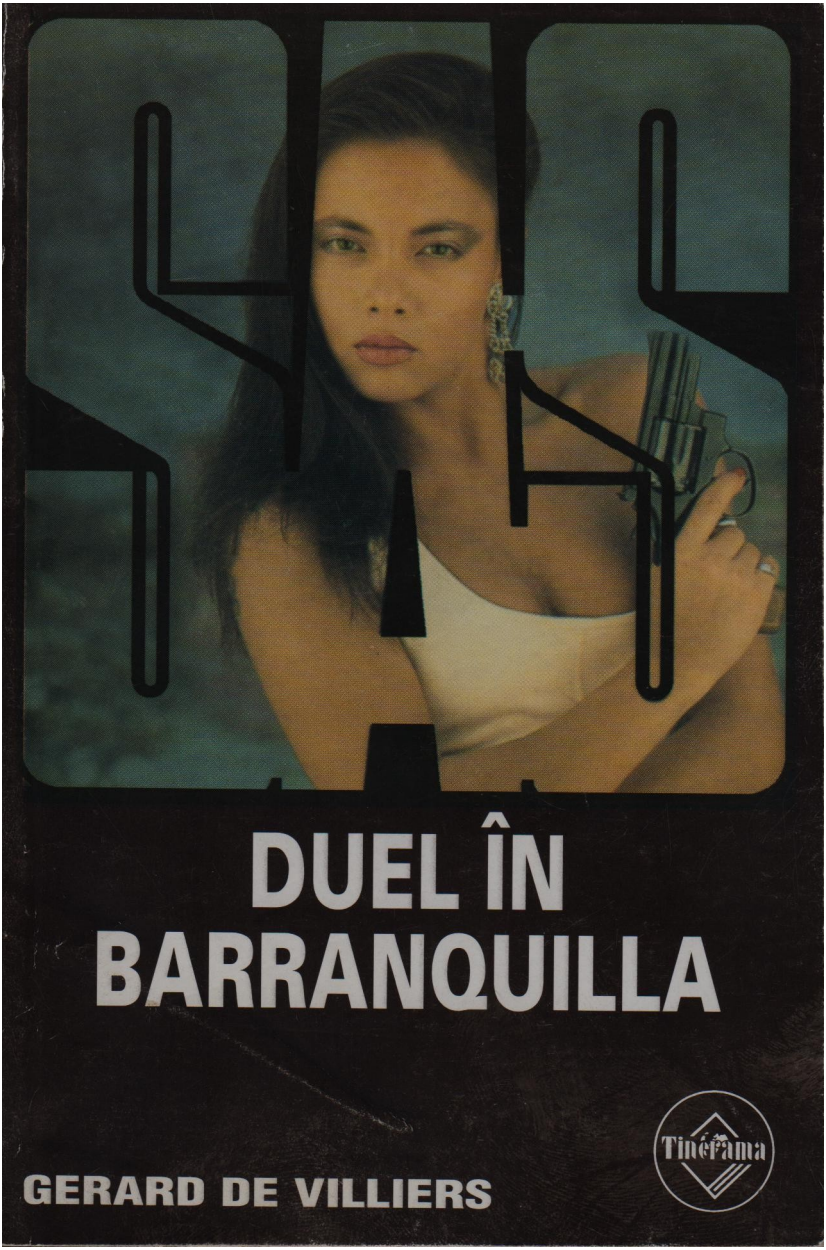

DUEL ÎN BARRANQUILLA

GERARD DE VILLIERS

Tineretama

Gérard de Villiers

SAS

Duel în Barranquilla
SAS 057

În românește de Maria Măciucă

TINERAMA, 2004

Duel à Barranquilla

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

V.1.0

Capitolul I

Vechiul aparat de zbor DC 7, de culoare argintie și cu număr de înmatriculare american, se îndrepta spre sud, la 3000 de picioare altitudine, deasupra Mării Caraibelor, scuturat de puternicele rafale de vânt provocate de taifunul „David”.

Zgomotul asurzitor al celor patru motoare Pratt & Withney, ce funcționau în regim maxim, făcea să trepideze tăblăria fuselajului. În ciuda acestui lucru, cei doi ocupanți ai cabinei păreau destul de liniștiți. Ei ocupau singurele fotolii așezate față în față. În restul cabinei se afla o grămadă de chingi ce atârnau peste tot ca o pădure de liane.

Manuel Fuego era un bărbat brun, solid, cu trăsături aspre de țăran latino-american.

Jack Dade era fin și blond, cu o mustăcioară de dansator monden și cu părul ondulat. Era slăbuț, aproape filiform și avea în picioare cizme de cowboy. Patul unui revolver automat Mauser se zărea ieșind din centura sa.

Avionul făcu un salt de 30 de picioare într-un gol de aer. Motoarele păreau că se dezintegrează, dar curând aparatul se redresă și-și reluă linia de zbor.

Jack Dade își trecu mâna cu unghiile neîngrijite peste chipul inundat de sudoare.

— *Shit!* Până la urmă ne vom rupe gâtul!

El încercă să arunce o privire prin hublou, dar nu văzu decât întunericul nopții. Nu se distingea absolut nimic. El se ridică și deschise ușa cockpit-ului, luminat de beculețele bordului. Echipajul era compus din doi bărbați: un comandant de bord și un pilot secund. Nu aveau radio.

În acel tip de zbor nu se comunica prea mult.

Jack Dade se aplecă spre pilot.

— Ei, nu mai ajungem odată?

Pilotul ridică spre el chipul invadat de barbă, cenușiu de oboseală. Ochii lui albaștri păreau înfundați în orbite. Dacă

n-ar fi deprins în Vietnam obiceiul de a-și injecta heroină, acum ar fi fost comandant de bord al unui „747”.

Viciul îl adusese în ultimul hal. Nevasta îl părăsise, pierduse licența și își ducea viața de pe o zi pe alta în Miami, încercând să facă rost de bani ca să plătească pensia alimentară pentru copiii săi. Era conștient că oricare din aceste zboruri putea fi și ultimul…

El aprinse o lumină și puse degetul pe harta de pe genunchi, arătând un punct aflat în plină mare, la nord de Columbia.

— Peste douăzeci de minute vom ajunge aici, la vreo șaizeci de mile nord-est de Riohacha. Dacă totul va merge bine…

Jack Dade privi la cerul negru ce se zărea prin cockpit și-și umezi buzele uscate.

— Cred că suntem auziți de la distanță mare, remarcă el.

Pilotul făcu un gest neputincios.

— Nu-i prea grav! Jos nu există niciun radar. Au numai două aparate T 33 care zboară foarte rar noaptea.

Din Barranquilla, în sud, până în Puerta Gallinas, din extrema nordică a insulei Guajira ce constituia nordul Columbiei, spațiul aerian era interzis dacă nu aveai autorizație de zbor obținută din Bogota. În savană, existau nenumărate piste clandestine pe care aterizau avioanele ce făceau trafic de droguri. Anual, autoritățile descopereau câteva zeci de astfel de piste, dar numărul real era de zece ori mai mare. Toată regiunea colabora într-o veselie la trafic, atât militarii, cât și polițiștii plătiți cu bani grei.

Pentru Jack Dade era prima cursă de acest fel și tipul încerca o oarecare teamă și nesiguranță.

Pilotul reduse ușor combustibilul și avionul coborî către mare. Cu patru ore mai devreme, decolaseră de pe un mic aeroport de lângă Miami, cu un plan de zbor total fantezist, pentru Curaçao. Avionul străbătuse 550 de mile pe lângă Cuba, până la Great Inagua, apoi coborâse vreo 700 mile spre sud și abia după aceea ajunsese în Caraibe. Dacă totul mergea bine, aveau să se întoarcă în Florida către ora cinci

dimineața. Acolo treburile erau mai complicate. Paznicii de coastă nu erau columbieni... Jack Dade rămase în spatele pilotului încercând în zadar să zărească ceva prin parbriz.

Se scurse încă o jumătate de oră. Pilotul consulta harta din ce în ce mai des. Afară domnea un întuneric absolut.

— Sosim? îl întrebă îngrijorat Jack Dade.

— Ar trebui să vedem balizele în următoarele zece minute, făcu pilotul. Ați face bine să vă puneți centurile de siguranță. Aici nu este Miami Airport. S-ar putea să ne scuturăm, nu glumă...

— OK, OK, răspunse Jack Dade. Știți care este pista?

Pilotul izbucni într-un hohot de râs auzind această enormitate.

— Oho! Pista! izbuti el să articuleze. Cred că nici nu au terminat-o de făcut! Să sperăm că vor reuși să curețe tot gunoiul înainte să pupăm pământul. Haideți, lăsați-mă să-mi fac treaba!

Dade se retrase. Avea gâtul uscat. Până să ajungă la scaunul lui, avionul mai pierduse din altitudine cu vreo 50 metri. Se aflau deja deasupra Columbiei. Manuel Fuego, prins de fotoliul său, fuma nervos o țigară infectă. Dade căzu în fotoliu și-și strânse centura de siguranță. Se jura în gând că nu se va mai băga într-o afacere ca asta.

Să aterizezi noaptea pe o pistă clandestină improvizată, într-un avion rablagit și cu un pilot la fel de amărât era o adevărată provocare a sorții...

Aparatul DC 7 cobora continuu, făcând un zgomot din ce în ce mai asurzitor. Un nou zgomot îl făcu pe Jack Dade să se înfioare de groază. Era coborât trenul de aterizare. Bărbatul privi pe hublou afară. Întunericul era absolut. Era o țară blestemată!

— *Más rápido, hombres, más rápido!*

Echipat cu un megafon și cu un revolver agățat la imensa cartușieră, șeful de echipă dirija pe șoferul unui uriaș buldozer care lucra la lumina farurilor a trei camioane. Mașina curățase în mai puțin de două ore o fâșie de teren de 600 de metri lungime, în plină savană. În spatele

buldozerului venea un *scraper* care îndepărta pietrele și nivela terenul. Vreo douăzeci de oameni se luptau cu degajarea ultimelor resturi de rădăcini. Acest loc era la o depărtare de trei ore de Uribia, un orășel minuscul pierdut în Guajira. Buldozerul răsturnă un ultim val de pământ și se opri. Cu un gest, șeful de echipă opri motoarele camioanelor și ridică ochii către stele. Dinspre nord se auzea un zgomot slab.

— *El avión!* strigă el luând-o la fugă către cealaltă extremitate a pistei.

Alături de un camion se afla un mic elicopter Bell. Pasagerul său stătea rezemat de carapacea de plexiglas a cabinei fumând un imens trabuc. Era un tip impresionant, cu un trup masiv, ochi mari și nas turtit. Trăsăturile feței și părul negru foarte buclat îi dădeau un aer de împărat roman.

— Aprinde balizele, ordonă el. Imediat după ce avionul aterizează, stângi totul.

— *Muy bien, señor Esteban,* răspunse șeful de echipă plecând în pas alergător.

Camioanele se pregăteau deja să lumineze pista improvizată. Huruitul avionului creștea din ce în ce mai mult. În întuneric erau înșirați de-a lungul pistei ce ducea spre Uribia vreo doisprezece oameni înarmați cu pușți de asalt belgiene, pregătiți să facă față unei eventuale intervenții din partea armatei. Riscurile veneau mai mult din partea camioanelor care trebuiau să balizeze pista înaintea operațiunii. În acest caz, avioanele trebuiau să aterizeze numai cu ajutorul farurilor de aterizare sau renunțau. Pământul din Guajira era plin de osemintele contrabandiștilor nenorocoși…

Șeful de echipă dădea ordine cu glas răstit. Era un lucru rar ca un bărbat atât de important ca Esteban Contador, unul dintre cei mai bogați *marimberos*[1] să se deplaseze personal pentru o operațiune de rutină, adică încărcarea a câtorva tone de *marimba*[2]*,* fapt ce se întâmpla și de zece ori

[1] *Traficanți de marijuana (n.a.)*
[2] *Marijuana (n.a.)*

într-o singură noapte.

În anotimpul recoltărilor, imediat după lăsarea întunericului, Guajira era pichetată de zeci de balizaje ce semănau cu focurile din Noaptea Sfântului Ioan.

În acea noapte, importantul *marimbero* venise să primească pe cei doi *gringos* care soseau ca să discute despre afaceri pentru viitor. Huruitul avionului devenea asurzitor. El apăru deodată foarte aproape de pământ și curând atinse pista. Roțile aparatului DC 7 atinseră pista ridicând un imens nor de praf. Avionul se hurducă pe pista improvizată, înconjurat de un nimb aproape supranatural. După un ultim scrâșnet de frâne, el se opri la zece metri de extremitatea pistei. Cu un efort uriaș, pilotul reușise să întoarcă aparatul pregătindu-l pentru decolare. Camioanele se îndreptau deja spre el.

Aparatul se imobiliză cu motoarele în ralanti. Portiera laterală se deschise și pilotul sări pe pământ și începu să inspecteze pneurile. După ce văzu că sunt în stare de funcționare el se răsti la șeful de echipă:

— *Move your ass*[3]*!* Nu vreau să-mi petrec toată noaptea aici…

Ori restul zilelor într-o închisoare din Riohacha. Amenda pentru aterizarea ilegală era de cinci milioane de pesos. Cine nu putea să plătească era vârât la pușcărie. Pentru fiecare o sută de pesos, o zi de închisoare. În total se ajungea la o sută treizeci de ani de gherlă…

Peonii se grăbeau să încarce baloturile cu marijuana.

Pasagerii avionului săriră jos. Jack Dade ducea o valiză diplomat în care se afla plata încărcăturii. Aici nu se admitea livrarea pe datorie. Odată încărcat avionul, columbienii nu mai voiau să știe de nimic. Șeful de echipă se apropie de cei doi și spuse cu glas tare ca să acopere zgomotul motoarelor.

— *Hombres, señor* Esteban vă așteaptă.

Columbienii îi spuneau lui Esteban Contador „El Gordo”, adică „Grasul”. Considerau însă ca o lipsă de respect,

[3] *Mișcă-ți c… (n.a.)*

pedepsită cu moartea, să menționeze acest nume în fața unui *gringo*[4].

Esteban Contador era mai degrabă masiv decât obez, cu un trup de un metru nouăzeci și cu picioare groase ca niște jamboane. Trăsăturile moi și gura senzuală erau compensate de duritatea privirii. O privire întunecată și inexpresivă de reptilă.

De obicei vorbea cu o voce blândă și calmă. După ce consuma o cantitate mai mare de votcă, băutura lui favorită, ochii i se injectau și devenea foarte primejdios. În jurul gâtului de taur atârnau șase lanțuri grele de aur. Simbol al reușitei. Tatăl său mai avea și acum un birou nenorocit de schimb în Barranquilla, pe strada 35, în plin centru.

Cu toate acestea, Esteban Contador era unul dintre cei mai bogați oameni din țară. În fiecare săptămână adăuga noi teancuri de dolari în imensa cameră-seif din vila din Puerto Colombia, de pe coasta Atlanticului. Dar dolarii aceia nu-i serveau la mare lucru. Nu putea să iasă din țară. Ar fi fost imediat arestat de o duzină de polițiii...

Își ridicase o vilă cu un milion de dolari, își cumpărase un Rolls de care nu se folosea pentru că nu era blindat și un elicopter în care murea de frică. Din timp în timp, ca să mai cheltuiască ceva din uriașa sa avere, mai dădea câte o petrecere grandioasă la care angaja orchestre aduse din SUA în schimbul unor sume astronomice. Nimeni nu cuteza să refuze o invitație în ciuda proastei reputații a amfitrionului. *El Gordo* era extrem de susceptibil și nu ezita să-și convingă invitații recalcitranți cu ajutorul gorilelor.

Marea plăcere a vieții lui era să se îmbete cu votcă pură, stropită din când în când cu un pahar cu apă, însoțită de chiftele de carne bine piperate. Obișnuia să tragă o porție bună de marijuana înainte. El Gordo aprecia marfa sa... Își botezase căsoiul din Barranquilla, cu o vedere magnifică a rivierei ce înconjura orașul, *Concordia.*

În restul timpului, el continua să facă bani, știind că într-o

---

[4] *Străin (n.t.)*

bună zi cei din DEA[5] o să-i vină de hac.

Avea să aibă poate aceeași soartă ca Auguste Ricord, cel pe care americanii îl căutaseră în fundul Paraguayului și îl băgaseră la răcoare într-un penitenciar din New York.

Cu ochii pe jumătate închiși, Esteban Contador observa cum se încarcă avionul. Generalul Angel Costas Peredo, responsabil cu eradicarea traficului de droguri, va mai putea să-și adauge o cameră la vila de 15.000.000 de pesos. Peonii[6] se grăbeau să arunce baloturile cu *marimba* în avion. Cei doi piloți le trăgeau cu ajutorul chingilor.

Trupurile goale până la brâu erau scăldate în sudoare din cauza efortului, zăpușelii și umidității excesive.

Esteban Contador trase un ultim fum din trabuc, apoi îl aruncă. Cei doi pasageri ai avionului se apropiau escortați de *cacique*[7].

Făcându-se că nu vede mâna întinsă de Jack Dade, El Gordo îl îmbrățișă după obiceiul spaniol. Făcu la fel și cu Fuego în timp ce murmura câteva urări de bun venit.

Jack Dade îi întinse servieta-diplomat.

— *The money is there*[8].

Esteban Contador luă valiza și, fără să o deschidă, o aruncă în cabina elicopterului.

Cei doi americani rămaseră în fața traficantului așteptând urmarea. Erau acum în mâinile lui. Esteban Contador schiță un zâmbet.

— Cum decolează avionul, plecăm… V-am reținut o cameră la *Royal Lebolo.*

În Baranquilla existau câteva insule de lux. Însă, cu excepția traficanților de drog, toată lumea crăpa de foame. Singura carne pe care un copil putea să o mănânce era cea de șobolani, care umpleau docurile din Magdalena, și nici asta nu era întotdeauna proaspătă.

Încărcarea era pe sfârșite. Erau acolo douăsprezece tone

---

[5] *Drug Enforcement Administration (n.t.)*
[6] *Muncitori agricoli (n.t.)*
[7] *Șeful de echipă (n.a.)*
[8] *Banii sunt acolo, (n.a.)*

de marijuana. Peonii închiseră portierele laterale ale avionului. Motoarele mugiră iar farurile se aprinseră luminând pista și savana din jur. Aparatul DC 7 se dezlipi de sol ridicând în slăvi un nor de pulbere și se îndreptă imediat către nord.

Curând el fu înghițit de întuneric, iar zgomotul motoarelor se stinse în huruitul camioanelor. Avea de străbătut un drum greu și lung până în Florida. Dar asta nu-l mai interesa pe Esteban Contador.

Peonii se urcară în camioanele care se îndepărtară unul câte unul. Aveau nevoie de o noapte ca să ajungă în Riohacha, unde trebuiau să încarce altă marfă. Curând nu mai rămaseră acolo decât uriașul jeep Cherokee negru, cu aer condiționat, util în cazul în care elicopterul ar fi suferit vreo pană. Gărzile de corp ale uriașului *marimbero* veniseră cu el. În mod straniu, acesta părea că nu are de gând să plece. Se uita gânditor la cerul întunecat, acolo unde dispăruse avionul. Căscă îndelung apoi coborî privirea către cei doi *gringos* din fața sa.

— Este o noapte frumoasă, făcu el. Cu stele multe, dar parcă este cam cald. O vreme bună pentru șopârle.

Jack Dade și Manuel Fuego schimbară o privire surprinsă. Noaptea era scârboasă, umedă și apăsătoare. Plină de omizi zburătoare, de milioane de țânțari, crabi de pământ și libelule veninoase. El Gordo îl privi cu ochi inexpresivi pe Jack Dade.

— Știți cum se spune în spaniolă la șopârlă?

Americanul rămase mut. Manuel Fuego, născut în Cuba, interveni imediat.

— *Lagarto... Porqué?*

Esteban Contador dădu din cap cu un rânjet de crocodil.

— *Si, si, lagarto...* Știi ce înseamnă asta?

Jack Dade asculta fără să înțeleagă. El văzu cum chipul cubanezului se crispează brusc. Columbianul îl fixa cu ochii lui globuloși, cu o expresie neliniștitoare. El continuă pe un ton blând.

— Amândoi sunteți niște „șopârle”. Niște „șopârle”

scârboase.

Jack Dade înțelegea din ce în ce mai puțin, dar simți că se află în pericol. Automat își duse mâna la șold, după revolverul Mauser. Nu avu însă timp să-i atingă patul. Cu o iuțeală extraordinară pentru un om de gabaritul acela, Esteban Contador apucă o macetă de pe bancheta elicopterului și o abătu peste brațul americanului. Acesta nu mai avu timp să se ferească. Lama ascuțită ca briciul a macetei îi reteză pumnul în diagonală. Dacă nu ar fi văzut cu ochii lui, nu ar fi crezut: continua să-și simtă mâna care nu mai era. Apoi din ciotul amputat țâșni un jet de sânge ce inundă pantalonul traficantului. Ca prin vis, Dade îl auzi spunând:

— *Gringo*, la noi „lagarto” înseamnă un animal ticălos. Un animal care trădează.

Dade încercă să-și comprime arterele deschise cu mâna stângă, dar simți că-l ia amețeala.

Un văl negru i se așternu brusc peste ochi.

Alb ca ceara, Manuel Fuego nu se clintea din loc.

*

* *

Larry Farmer privea scârbit la peisajul ce defila prin fața sa. Domnea o căldură sufocantă. Din loc în loc, răsărea câte o casă din chirpici și câte o *tienda.* O hurducătură ce-l aruncă în aer îl trezi din reverie. Automobilul, un Dodge, nu mai avea de multă vreme amortizoare, iar drumul între Maicao și Uribia, era plin cu hârtoape, adevărate capcane pentru mașini. În fața sa rula un Land-Rover militar ce părea catapultat la fiecare obstacol. Șoferii erau însă obișnuiți cu asta. Aerul condiționat se stricase și mașina era încinsă ca un cuptor de brutărie.

— *Țară blestemată!* mârâia consulul american în Barranquilla.

Puțin îi păsa că îl aude șoferul. Măcar de l-ar fi expulzat din Columbia. Cu părul tuns perie și cu statura unui ofițer de carieră, consulul semăna cu oricine, numai cu un diplomat, nu.

La Barranquilla, diplomația avea un aer insolit. Activitatea de bază a consulului consta în a scoate din mâna autorităților columbiene pe delincvenții de naționalitate americană, vinovați de același lucru: contrabandă cu heroină. Singura variabilă era cantitatea sau locul. Povestea era însă aceeași: eroarea de pilotaj sau un prieten îți cere să scoți din țară niște pachete…

Asta nu avea niciun fel de importanță, căci amenda era aceeași: cinci milioane pesos sau mai mult de o sută de ani de pușcărie. Nefericitul Larry Farmer își petrecea timpul îmbărbătând niște inși pe care i-ar fi ocolit de la distanță dacă i-ar fi întâlnit în țara sa.

Din biroul lui, situat la al zecelea etaj al unui edificiu lepros din Paseo Simon Bolivar, el ținea evidența concetățenilor săi infractori, dorindu-și să fie în cu totul altă parte.

De data asta nu mai trebuia să viziteze o închisoare. Zburase cu un Piper până la Maicao, unde i se pusese la dispoziție un Dodge. Dintr-un motiv misterios, acest tip de mașină se găsea pretutindeni în Columbia… Una mai ponosită ca alta… Resemnat și încins de căldură, Farmer coborî geamul și primi în obraz un val de aer fierbinte și umed.

După sat urma savana. În acea parte a Guajirei, existau sute de piste de aterizare clandestine, create de buldozere în numai câteva ore și abandonate imediat. Barajele militare opreau toate vehiculele suspecte ce circulau pe arterele mari. Cerul alb și apăsător strivea orizontul. Dodge acceleră, avansând și zgâlțâindu-se din toate încheieturile. Apoi Land-Rover-ul viră la stânga în plină savană, urmând o potecă nesigură. După un sfert de oră de adevărat supliciu, mașina se opri la marginea unei fâșii de pământ ce semăna cu o panglică aurie. Era una din numeroasele piste clandestine. Larry Farmer sări din mașină cu cămașa udă de transpirație lipită de spinare. Căpitanul columbian îi ieși în întâmpinare.

— *Señor Consul*, cei doi sunt acolo, jos, spuse el. Nu putem merge cu mașina.

Aerul era fierbinte și umed. Consulul american zări la o depărtare de cincizeci de metri un copac scorojit, ca un fel de cactus. În apropiere se distingeau urmele lăsate de un avion. Consulul își șterse fruntea cu batista. Un bâzâit ciudat îi atrase atenția. El se întrebă dacă nu cumva îl pândește o insolație.

După ce mai parcurse vreo douăzeci de metri, înțelese de unde venea straniul zgomot. Mii de muște se roteau în jurul copacului lângă care se aflau câțiva soldați. Căpitanul se întoarse.

— Iată-i, *señor Consul.*

Larry Farmer se opri la câțiva metri de copac reprimându-și o senzație acută de vomă. Simți că gura îi este uscată.

Doi bărbați erau legați de trunchiul scorojit, unul lângă celălalt, cu niște funii subțiri. Erau morți. Unul dintre ei nu mai avea mâna dreaptă. Ciotul însângerat era acoperit de un roi de muște. Dar nu asta era cel mai oribil lucru. Amândouă cadavrele aveau gâturile tăiate. Fiecare avea un plastron de sânge negricios. Aveau gurile mutilate, despicate până la urechi.

Lary Farmer își domină dezgustul și se aplecă asupra trupurilor schingiuite. Din fiecare rană ieșea ceva negru, ca o protuberanță sinistră.

— Ce este asta? făcu consulul arătând la una.

Ofițerul columbian spuse cu o voce lipsită de orice emoție:

— Este limba lor, *señor Consul.* Le-au tăiat-o și au pus-o acolo…

Părea că apreciază acest rafinament al cruzimii…

Larry Farmer simți un nod în stomac. Trebuia însă să-și facă datoria.

— Treaba asta are vreo semnificație? întrebă el.

Ofițerul ezită ușor înainte să răspundă:

— Păi, ar cam avea, *señor. Lob marimberos* obișnuiesc să îi pedepsească așa pe trădători, pe cei care îi toarnă la poliție. Nu înțeleg de ce le-a făcut asta acestor bărbați, pentru că nu sunt oamenii lor.

— Aveți pașapoartele lor? întrebă Larry Farmer.

— *Claro que si, señor Consul.*

Ofițerul columbian îi întinse două pașapoarte verzi pe care consulul le examină. Erau documente obișnuite. Manuel Fuego și Jack Dade. Amândoi din Miami, Florida. Fotografiile corespundeau. Bineînțeles, nu aveau viză de intrare în Columbia. Unul era „reprezentantul", iar celălalt, „funcționar". Vechea poveste…

— Unde erau pașapoartele?

— Alături de cadavre, *señor* Consul. Așa am putut să vă anunțăm.

— Sigur, sigur, făcu Larry Farmer. O.K., cred că puteți dezlega leșurile. Cred că nu știți cine a putut înfăptui aceste crime oribile.

Căpitanul dădu din cap.

— Nu, nu știu. Am interogat câțiva țărani. Au auzit un zgomot în timpul nopții. Era un avion, dar nu au îndrăznit să iasă din casă. Iar barajele noastre nu au interceptat nimic…

— Așadar, sunt slabe speranțe să aflăm adevărul, remarcă americanul.

El știa deja altceva, grație rețelei sale de informatori. În acea noapte, elicopterul lui Esteban Contador plecase cu o destinație necunoscută. Planul său de zbor depus cu trei zile mai devreme indica localitatea Valledupar, un orășel din interior, dar nu a ajuns acolo. În mod oficial, ar fi făcut calentoarsă din cauza unei avarii la rotor. La ce bun ar fi fost să intenteze imposibilul?

Esteban Contador era prea bogat ca să se teamă de ceva. Toată Barranquilla știa că tipul plătea studiile în SUA pentru cei trei fii ai generalului Angel Costas Peredo, cel care ar fi trebuit să conducă represiunea antidrog. Consulul aruncă o privire înfiorată la cele două cadavre. De ce oare veniseră cei doi americani atât de departe de casa lor ca să moară într-un chip atât de îngrozitor? Era încă o urâtă istorie a drogurilor. Consulul vârî pașapoartele în buzunar și plecă spre mașină, urmărit de zumzetul roiurilor de muște. Spera ca instalația de aer condiționat să funcționeze, altfel, avea să moară de căldură până la Maicao. Acum trebuia să facă și

raportul privind cele două asasinate pentru ambasada din Bogota. Scârboasă meserie! Leșurile erau acum acoperite cu o prelată. Larry Farmer își făcu o cruce, vechi obicei catolic. Nu avea să se obișnuiască niciodată cu cruzimea ce domnea în această țară. Era locuită de sălbatici. Dar ce motiv au avut aceștia să-i ucidă pe cei doi americani?

Capitolul II

— Alteța Sa Serenisimă dorește cafeaua în bibliotecă?

Elko Krisantem intrase fără să facă zgomot, alunecând pe parchetul lustruit impecabil al micuței sufragerii din castelul Liezen pe care o folosea Malko atunci când era singur sau doar cu Alexandra, ca astăzi.

El o întrebă din ochi pe logodnica sa dintotdeauna, care era așezată în fața lui.

— Ne simțim bine aici, zise aceasta pe un ton cam rece. Malko nu mai insistă. Era puțin dezamăgit. În bibliotecă, încheiase numeroase dejunuri cu Alexandra într-un mod extrem de agreabil…

Elko Krisantem, fidelul majordom al lui Malko, se întoarse cu un platou. Îl așeză pe un gheridon pe care îl duse lângă marele pat rabatabil montat pe unul dintre pereții încăperii. Cândva, acolo fusese un dormitor. Malko îl transformase în sufragerie lăsând însă și patul. Majordomul se retrase. După o scurtă ezitare, Alexandra împinse scaunul, se ridică de la masă și își netezi fusta de piele neagră, închisă cu nasturi în față, ce acoperea marginile cizmulițelor făcute dintr-o piele atât de fină, încât puteai să le strângi în pumn. Pletele ei blonde se revărsau peste bluza de un alb feciorelnic ce contrasta cu magnetismul ei sexual. Nu-l mai văzuse pe Malko de câteva săptămâni din cauza călătoriilor acestuia, așa că relația lor se mai răcise în ultima vreme.

Malko nu se îndura să renunțe la viața aventuroasă, iar Alexandra îl voia doar pentru ea.

Ea se apropie de pat fără să se așeze și se uită la un teanc de documente răvășite pe cuvertură.

— Ce-i cu hârtiile astea? făcu ea intrigată, aplecându-se într-o poziție provocatoare.

Malko simți un val fierbinte prin timp. Alexandra exersa aceeași fascinație asupra sa. Se apropie de ea, puse o mână pe șoldul rotund, pe care se mula pielea moale, și simți o

emoție delicioasă. De săptămâni întregi nu se mai bucurase de iubita sa.

— Este vorba de un deviz pentru repararea tuturor gurilor de aerisire ale castelului, îi explică el. În felul acesta putem economisi energia electrică. Combustibilul costă din ce în ce mai mult. Acum este august, dar din noiembrie, vremea se va răci considerabil.

Malko adună grăbit hârtiile, iar Alexandra se așează în diagonală. El se instală alături. Ultimii trei nasturi ai fustei erau desfăcuți, dezgolind o parte din coapsele cu ciorapi negri. Malko petrecu degetele pe genunchiul rotund și oftă. Alexandra părea greu de dezghețat... Ea ridică privirea spre el și-l întrebă cu o voce voit rece:

— Ce faci acolo?

— Încerc să te regăsesc, zise el.

Dorința pusese stăpânire pe el. Îi mai desfăcu un nasture, și îndepărtă fusta. Alexandra rămase nemișcată. Respirația, însă i se accelerase. Când Malko atinse pielea goală de deasupra ciorapului, ea simți un fior prin șira spinării. Se mișcă ușor, cu bustul în continuare țeapăn și cu privirea ațintită la portretul unui strămoș Linge, agățat pe peretele din față.

— Ușa este deschisă, remarcă ea.

Malko nu-i răspunse. Îi mângâia coapsele goale, urcând din ce în ce mai sus. Pe sub fustă nu mai avea decât portjartierul. Ea închise ochii în clipa când Malko ajunse la capătul explorărilor sale.

Își reținu respirația savurând acea senzație delicioasă a acelui contact aproape uitat. Cu un gest delicat, Malko o apăsă pe umeri ca să se întindă pe pat, cu picioarele atârnate pe marginea lui și cu fusta larg desfăcută. El o contemplă, înfiorat de acea dorință ce-l cotropea la fel la prima oară. Voia să prelungească acest moment, să întârzie clipa în care avea să o aibă. Nu reușea să-și dezlipească ochii de la picioarele lungi îmbrăcate cu ciorapii fini de mătase neagră.

El se lăsă să cadă acolo, între coapsele primitoare. Un

zgomot îl opri brusc. Venea de afară. Zgomotul se accentua, devenind mai clar. Era cu siguranță un elicopter. Malko se redresă. Nu aștepta pe nimeni.

În viața sa, orice incident insolit putea reprezenta un pericol de moarte. Alexandra nu se mișcase, stătea impudică oferindu-se toată. Elicopterul se apropia. Acum era chiar lângă castel.

— Așteaptă-mă! Mă întorc imediat, șopti Malko.

El își aranjă repede ținuta, ieși din cameră și apoi afară pe peron. Huruitul era acum asurzitor: aparatul se afla chiar deasupra castelului. Brusc, ceva căzu chiar la picioarele sale. Malko făcu un salt înapoi și avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze despre ce este vorba. Era o țiglă!

Una dintre prețioasele țigle cehoslovace lăcuite de mână ce valorau cât greutatea lor în aur… Urmară alte proiectile. Un adevărat bombardament. Peronul se acoperi de cioburi de țigle smulse din acoperiș de vârtejul provocat de rotorul elicopterului.

— *Gott în Himmel!* strigă Malko furios.

În acel moment, își făcu apariția Elko Krisantem cu o imensă carabină în mâini. Văzuse și el tragedia. Elicopterul căuta un loc pe care să se așeze. Cuprins de furie, Elko puse arma la ochi și trase trei focuri în direcția aparatului de zbor. Acesta se opri pe peluza din fața castelului. Era un elicopter cu turbină, cu patru sau cinci locuri, înmatriculat în Austria. Un bărbat deschise o portieră și sări pe pământ. Îndoit din șale, el o luă la fugă către Malko. Krisantem tocmai reîncărcase carabina și o îndreptase către intrus. Pilotul oprise turbina, iar rotorul amuțise. Intrusul se opri brusc în fața armei.

— *Hey, you are crazy!* urlă el. Era cât pe-aci să ne împuști! Ne-ai ciuruit parbrizul! Cine este sălbaticul ăsta?

— Este majordomul meu, spuse Malko cu o voce rigidă. A avut motiv să tragă. Mi-ați distrus acoperișul. Cu cine vorbesc?

— Sunt Jones Jameson, făcu necunoscutul. Atașat militar la Ambasada Americană din Viena. Vin din partea…

La un gest al stăpânului, Krizantem lăsă arma în jos, cu regret. Castelul Liezen avea două hectare de acoperișuri… Iar Malko nu reușise să înlocuiască decât două treimi din țigle… Un al doilea personaj se dădu jos din elicopter. Pilotul făcu ocolul aparatului ca să examineze posibilele vătămări. James Jameson i-l prezentă pe noul venit lui Malko:

— Michael Nichols, atașat al DEA în Viena.

Malko strânse mâna americanului. Furia nu-i trecuse încă. DEA, adică Drug Enforcement Administration, era o agenție federală ce avea ca scop combaterea traficului cu droguri. Avusese de-a face cu ei în timpul misiunii din Hawaii. Îl mira faptul că trimisul lor venise trimis de CIA. Cele două agenții nu colaborau prea mult.

— Am dori să vorbim urgent cu dvs., făcu Jameson. Putem intra?

— Nu văd cum aș putea să vă refuz, făcu Malko.

Americanul călcă pe un ciob ce se sfărâmă sub picior.

— Ce-i asta? făcu el intrigat.

— Una din țiglele pe care va trebui să le plătiți, zise Malko. Încă nu le-am numărat, dar cred că venirea cu elicopterul vă va costa destul de scump… Ați fi preferat să veniți cu trenul…

Îi conduse pe cei doi în bibliotecă. Ei se așezară pe canapeaua cu tapițerie de piele, martoră a numeroase clipe de dragoste cu Alexandra. Aveau o ținută destul de țeapănă. Jameson sparse tăcerea cu o veselie forțată.

— Sunt dezolat că v-am produs neplăceri, dar îi cunoașteți pe șefii din Washington. Întotdeauna vor totul, imediat. Și cum nu le place să ne folosim de telefon…

— Da, înțeleg perfect, zise Malko. Aveți necazuri undeva și vreți ca să plec acolo tocmai când mă pregăteam să particip la o vânătoare de căprioare…

— Ați ghicit, admise Jameson, uimit de asemenea putere de înțelegere. Mr. Wise dorește să veniți cu mine chiar astăzi, întâi la Viena și apoi, la Miami.

— Miami?

— Da. Mr. Nichols va merge și el acolo. A venit aici să

ancheteze în legătură cu un nou drog sintetic produs de unguri și vândut americanilor după un circuit complicat.

Krisantem bătu la ușă și intră cu o tavă și cu pahare. Malko se răsuci către el.

— Elko, vrei să te urci pe acoperiș și să numeri câte țigle lipsesc? Este foarte urgent…

James Jameson lăsă capul în jos. Cu siguranță, nu era o glumă. Fusese avertizat în legătură cu temperamentul lui Malko, dar nu-l crezuse în stare de așa ceva…

Malko turnă în pahare votcă Stolicinaya și whisky J&B, la care adăugă gheață și puțină apă Perrier, apoi zise pe un ton amabil.

— Ați putea să-mi spuneți cum să-mi pregătesc valiza?

Michael Nichols se strădui să pară degajat.

— Păi, cred că ar fi bine să puneți din toate. Mai ales, haine mai călduroase.

— Cum așa? Acum în Florida sunt 45° la umbră…

— Da, dar destinația finală nu este Florida, *Sir,* răspunse agentul DEA. Din nefericire, nu sunt autorizat să vă spun mai mult acum. Puteți pleca odată cu noi?

Malko se gândi la Alexandra. Aceasta își încheiase fusta, cu siguranță.

— Mai am de rezolvat câteva mici probleme, făcu el, dar voi putea veni la Viena în seara asta, dacă nu cumva ați vrea să vizitați timp de o oră superba așezare Liezen până voi fi gata. Cei doi americani se uitară unul la celălalt.

— Cred că asta vom face, făcu Jameson ridicându-se. Peste vreo oră vom veni și vă vom aștepta în elicopter, ca să nu vă mai deranjăm.

*

* *

Sufrageria era pustie, dar patul mai păstra urma lăsată de trupul Alexandrei. Tulburat la gândul că a plecat supărată, Malko trecu în încăperea alăturată, un mic salon plin cu diferite mobile ce-i servea uneori drept birou și unde își instalase stația stereo Akai telecomandată ce deservea tot parterul castelului. Acolo se afla Alexandra, lungită pe una

din cele două canapele, cu un picior pe podea și cu capul rezemat de brațul canapelei, citind *Le Point,* ca să-și exerseze franceza. Pe o măsuță se afla o frapieră cu o sticlă de șampanie Dom Pérignon deschisă. Alături era un pahar gol. Când îl zări pe Malko, puse ziarul jos.

— Așadar, presupun că mă vei lua cu tine la vânătoarea de căprioare…

Malko nu-i răspunse. În clipa aceea nu avea chef de vorbă. Era stăpânit de o dorință animalică, violentă, imperioasă. Alexandra îl privea fix, cu un amestec de amărăciune și de furie. El se culcă alături de ea și începu să-i descheie ultimii nasturi de la fustă. Ciorapii erau deja scoși. Eleganta contesă Alexandra semăna cu o subretă de teatru gata să se supună capriciilor stăpânului ei. Acest gând îl excită și mai mult pe Malko. Fără nici cea mai mică mângâiere, el o trânti pe spate și o posedă dintr-o singură mișcare. Cu greu se stăpâni să nu explodeze pe loc. Brațele tinerei femei îl cuprinseră și ea începu să se onduleze într-un ritm de o senzualitate rafinată. Ca și cum ar fi vrut să domolească dorința brutală a logodnicului ei. Apoi se opri brusc și-i șopti:

— Nu te grăbi!

Ei reluară manejul la unison, fără a mai scoate vreo vorbă și fără să se sărute. Liniștea nu era tulburată decât de zgomotul făcut de arcurile vechi. Curând, Malko își acceleră ritmul. Alexandra își lăsă capul pe spate, gemând ușor. Când nu era sub influența alcoolului ea avea orgasme discrete, așa cum îi stă bine unei doamne educate. După ce explodă și Malko, rămaseră unul în celălalt un lung răstimp încercând să-și revină. Fusese un moment sublim. Malko se ridică și-și privi iubita impudică. Cu un gest mașinal, ea ridică de jos un ciorap.

— Parcă sunt o cameristă, zise ea. Presupun că acum vei pleca, nu?

— Da, spuse Malko. Dar mă voi întoarce.

El se uită lung la ea, apoi ieși din încăpere. Nu dorea să strice vraja acelui moment cu o discuție fără rost. În drum,

luă ziarul *Le Point* ca să aibă ce citi în avion. Elko Krisantem răsări în calea lui.

— Am numărat țiglele, Alteță. Au fost smulse patruzeci și șapte… I-am spus americanului că au distrus o sută patruzeci și șapte. Sper că am făcut bine…

— Ai făcut foarte bine, Elko, spuse Malko. Acum, vino să mă ajuți să-mi pregătesc valiza. Trebuie să plec. Sper că voi câștiga destul ca să pot plăti păcura pentru iarna asta.

Capitolul III

— Știți cât costă în Columbia un kilogram de cocaină rafinată? O cocaină de cea mai bună calitate, pură 99%?

— Nu, mărturisi Malko.

— 20.000 de dolari. Și știți cu cât se revinde aici?

— Nu.

— Cu aproape 500.000 de dolari, făcu șeful agenției DEA din Florida. Iar în afacerea care ne preocupă este vorba de o tonă… Calculați așadar…

Malko făcu un calcul mental. Era un profit de zeci de milioane de dolari. O sumă cu care și-ar fi cumpărat o duzină de castele.

Sosise în aeroportul internațional din Miami cu o oră mai devreme, într-o căldură caniculară, umedă și apăsătoare, în compania lui Michael Nichols, care nu deschisese deloc gura în tot timpul călătoriei. De la Paris la New York au zburat cu un Concorde Air France în trei ore și jumătate, iar de acolo, la Miami, cu un zbor United Airlines. Economie de timp și de oboseală. O mașină DEA i-a transportat la *Fontainbleau,* un mare hotel, destul de vechi, al cărui hol era încărcat cu stucatură poleită cu aur, ca o sinagogă. Acolo îi aștepta un bărbat cărunt, miop, ce purta un costum ecosez. Malko nu-l cunoștea. Acesta se prezentă. Era Cyrus Mitchener, șeful Directoratului „America Latină” de la Central Intelligence Agency. Era vesel ca o scufie de noapte, iar mâinile îi tremurau ușor.

— Nu știam că CIA este interesată de problema drogurilor, în afara faptului că le poate experimenta, remarcă Malko cu o voce suavă.

Cyrus Mitchener nu răspunse la această provocare. Cândva CIA avusese ceva necazuri când s-a descoperit că se ocupa cu experimentarea LSD-ului pe subiecți nevinovați… Slavă Domnului, toți muriseră, așa că nimeni nu a depus o plângere. Șeful Directoratului „America Latină” își scoase

ochelarii, îi șterse și apoi spuse:

— Această problemă ne interesează în momentul de față, căci este vorba de un plan de destabilizare a părții centrale și de nord a Americii Latine, organizat de cubanezi.

Cuba era din nou la modă de când se descoperise că în ea se află trupe sovietice

— Avem informatori infiltrați în serviciile cubaneze, continuă Mitchener. Acestea pregătesc o lovitură de proporții pentru a se autofinanța. Asta a fost întotdeauna problema lor. Sovieticii îi formează, le dă arme, dar nu le dau niciun ban. Or, cubanezii au nevoie de bani ca să finanțeze diferitele mișcări marxiste, din Salvador și până în Columbia. Victoria sandiniștilor din Nicaragua le-a dat curaj. Salvador, Panama și Guatemala pot fi destabilizate ușor cu condiția să aibă bani suficienți ca să poată echipa mișcările rebele. Ei au avut o idee genială. Sunteți familiarizat cu situația politică din Columbia?

— Nu prea, răspunse Malko. Nici nu știam că aceasta este cu adevărat o țară… Presupun că trebuie să fie ceva destul de pasionant.

Cyrus Mitchener nu gusta acest tip de humor. Nu schiță nicio umbră de zâmbet.

— În Columbia există o mișcare marxistă care se numește M19. Este specializată în *guerrilla* urbană și în răpiri. Întreține legături cu gruparea Tupamaros, cu sandiniștii și cubanezii. Aceștia i-au propus o afacere: să se asocieze cu ei pentru a cumpăra o mare cantitate de drog-cocaină, produsă în Bolivia și rafinată în Columbia – pe care să o revândă rețelelor de distribuitori din țară. Beneficiul avea să fie împărțit între M19 și cubanezi, în părți inegale, bineînțeles. Ce spuneți despre asta?

— Pare destul de interesant, admise Malko. Este vorba doar de un proiect sau există deja o punere în practică?

— Unul dintre agenții noștri și-a găsit moartea încercând să răspundă la această întrebare, recunoscu Mitchener.

— Și noi am pierdut un om în povestea asta, interveni brusc Michael Nichols, deschizând gura pentru prima dată.

Acum ajunseseră să-și dispute cadavrele. Malko nu era decât pe jumătate mirat. Știa că CIA apela la serviciile lui când treaba era urâtă rău. Și de obicei nu-i dezvăluiau gradul de periculozitate al misiunii încredințate.

— Și cum s-a petrecut… acest accident? întrebă el.

— Cu ajutorul colegilor din DEA, noi am introdus un „cumpărător” de cocaină în rețeaua din Columbia. La început, lucrurile au decurs bine. I s-a propus să ridice o tonă de cocaină din regiunea Barranquilla, de pe coasta Atlanticului. Din anumite surse știam că era vorba de drogul adunat de M19 și cubanezi. Agentul nostru s-a erijat în cumpărător și a acceptat să meargă acolo cu un avion ce trebuia să încarce niște marijuana. Noi nu știm exact ce s-a întâmplat, știm doar că a fost asasinat cu brutalitate imediat ce a ajuns acolo.

— Agentul nostru, Miguel Fuego, a fost și el ucis, repetă agentul DEA. Amândoi au murit în niște împrejurări oribile. Cadavrele lor tocmai au fost repatriate. Nu am avut timpul necesar pentru a afla mai mult.

Asta, da, afacere simpatică…

— Știți cine i-a ucis? întrebă Malko.

— Oamenii noștri spun că e vorba de un anume Esteban Contador, spuse Michael Nichols. Unul dintre cei mai mari traficanți din Barranquilla. Însă, nu există dovezi.

— Și intenționați să mă trimiteți acolo pe aceeași filieră? întrebă Malko.

Cyrus Mitchener clătină din cap.

— Nu, nu. Dvs. veți ajunge oficial prin Bogota.

Ce veste minunată…

— Și ce vreți să fac acolo?

Mitchener nu răspunse direct. Scoase un dosar din servietă și începu să citească din el, ridicând din când în când capul.

— Operațiunea „Cocaina” este montată de o agentă a serviciilor cubaneze pe care o cunoaștem. Este vorba de Juanita Cayon. O venezuelană care a fost amanta Numărului 2 din serviciile cubaneze, înainte de a fi trimisă în Angola. Ea

are pașaport venezuelan și este fiica unui arhitect. Uneori trece drept cântăreață. Este foarte inteligentă, vorbește la perfecție engleza. Este motivată din punct de vedere politic, în ciuda originii burgheze. Și pare extrem de periculoasă. Suntem convinși că ea se află în acest moment la Bogota.

— Cum? întrebă Malko.

— Nu sunt autorizat să vș dau sursa, făcu Mitchener, dar acest lucru este sigur. Iată și fotografia ei.

Malko avu un șoc. Ai fi zis că este vorba de un star de cinema. Era o tânără superbă, cu trăsături regulate și ușor dure, ochi căprui strălucitori, o gură senzuală și bine desenată, cu dinți de vis. Părul lung îi cădea pe umeri.

— O asemenea femeie nu poate trece neobservată, remarcă Malko.

— Din păcate, nu este de găsit, oftă Mitchener. Serviciile columbiene au fost incapabile să o localizeze în Bogota. Ea dispune de mulți complici.

— Și ce face ea acolo?

— După câte știm, spuse cu prudență americanul, cumpără și direcționează drogurile. Acestea vin din sudul țării în Laetitia, Amazonia. Dar rafinarea se face în Bogota. Cinci livre de „pastă” pentru două livre de cocaină pură. În continuare, marfa ajunge pe coasta atlantică, în peninsulă Guajira, de unde părăsește țara în mod clandestin. În acest stadiu vrem noi să intervenim. Dar este necesar să căutăm și locul de rafinare din Bogota.

— Nu ați vrea să fiți mai explicit? făcu Malko. Aș dori mai multe detalii.

— Juanita Cayon este de multă vreme în contact cu două mișcări teroriste columbiene, M19 și FARC[9], explică Cyrus Mitchener. Unitățile FARC sunt implantate în Sierra Nevada din Santa Marta, unde se găsesc 90% din plantațiile de marijuana din țară. Juanita Cayon a avut ideea de a cumpăra cu preț scăzut din Bolivia și Peru o cantitate importantă de cocaină brută care trebuie rafinată și revândută.

---

[9] *Forțele Armate Revoluționare Columbiene (n.a.)*

— Dar nu se opun traficanții?

— Nu, pentru că toți vor să se pună bine cu grupările teroriștilor rebeli.

Malko mușcă din croasantul din fața sa. Era stupefiat.

— Dar ce fac serviciile columbiene? Stau cu mâinile-n sân?

Atunci interveni agentul DEA.

— F2[10] columbian luptă cu curaj împotriva traficului, iar noi colaborăm cu ei în condiții excelente, spuse el. Avem în permanență doisprezece agenți în Bogota, care strâng informații și le comunică autorităților columbiene, pentru că noi nu avem dreptul de a interveni în mod direct. Aproape în fiecare săptămână anihilăm un laborator de droguri. De la venirea la putere a lui Turbai, colaborarea noastră s-a întărit și mai mult.

Un cuplu trecu pe lângă ei în drum spre plajă și îi salută.

— Aveți cumva idee cum aș putea evita soarta celor doi agenți ai dvs? întrebă Malko. Presupun că Juanita Cayon a montat și o rețea de protecție eficace în Bogota.

— Desigur, făcu Mitchener. La Bogota avem un om sigur pe care putem conta, generalul Oscar de la Neva, responsabil cu lupta antiteroristă. El vă va sprijini căci este un aliat loial și foarte eficace.

— Și mai dispunem și de o „sursă” de clasa A, adăugă imediat agentul DEA, care nu voia să fie mai prejos.

— Despre cine e vorba?

— Despre o columbiană. O anume Gilda Romero. Ea a fost arestată de curând în Los Angeles fiind purtătoare de cocaină. Nu avea multă. Doar cât ar fi fost nevoie pentru uzul personal. O puteam băga la răcoare pentru doi ani, dar am preferat să facem un *deal* cu ea. I-am propus să devină informatoarea noastră.

— Nu credeți că odată ce s-a întors la Bogota și-a pierdut memoria? făcu sceptic Malko.

— Nu cred asta, spuse Mitchel Nichols pe un ton măsurat. Gilda Romero împreună cu amantul ei exploatează

[10] *Serviciul de poliție specializat în problema drogurilor (n.a.)*

concesiunea unei mine de smaralde, iar principala piață de desfacere a pietrelor este SUA. Este obligată să vină aici cu regularitate. Dacă ar fi refuzat să colaboreze, avea mari necazuri. Eu cred că vă puteți întâlni cu ea fără nicio umbră de îndoială. Vă va primi bine.

— Dar de ce nu folosiți un om de-al vostru în Bogota? întrebă Malko.

Michael Nichols zâmbi stânjenit.

— Din mai multe motive, dragă domnule. În primul rând, nu dispunem de destui agenți. Aceștia sunt depășiți de sarcinile de rutină. În al doilea rând, sunt cunoscuți. În sfârșit, această poveste are și ramificații politice. Oamenii noștri de acolo nu sunt pregătiți pentru asemenea gen de contacte. Ar fi delicat vizavi de guvernul columbian.

Malko se întoarse spre Cyrus Mitchener.

— Dar stația din Bogota, ce face?

— Nu poate face nimic, făcu șeful Directoratului „America Latină". Nu avem buget pentru acest gen de operațiuni. Nu avem niciun serviciu de „acțiune". Dar, cum vedeți, Columbia este una din cele mai frumoase țări din lume…

— Dacă am înțeles bine, va trebui să plec la Bogota.

— Avionul dvs. decolează peste o oră și jumătate, preciză cu suavitate Cyrus Mitchener. Este un aparat 727 al companiei Air France care vă va duce la Fort-de-France. De acolo veți lua un „747" Air France, Paris-Bogota. Ca și cum ați pleca din Europa. Sunt dezolat, dar nu am putut face rezervare la „first class". Ne aflăm într-o perioadă de economii. Veți călători la „Classe Affaires" unde veți beneficia de același servicii ca la clasa întâi, fără hippies și cu stewardese splendide…

— Vă mulțumesc, făcu Malko.

Regreta că nu are timp să se oprească în Guadalupe la *Meridien.* Câteva zile de vis pe malul mării cu bucătărie franțuzească i-ar fi făcut foarte bine. Spera să se oprească acolo la întoarcere. Dacă avea să fie o întoarcere.

— Sper că nu stați prost cu inima, zise Mitchener. Acolo este o altitudine de peste șapte mii de picioare. Dar clima

este mai sănătoasă decât în Barranquilla.

— Mă voi strădui să nu ajung în Barranquilla, zise Malko. Cum e vremea acum în Bogota?

— O, cam ploioasă în anotimpul acesta. Dar nu-i nimic peste normal.

*

* *

O trombă de apă năvăli în cabină în clipa când echipajul deschise ușă aparatului „747”. Malko se retrase brusc, dar nu reuși să nu se ude. O stewardesă micuță columbiană se lupta cu o umbrelă uriașă în rafalele furtunii de afară. De o jumătate de oră, avionul companiei Air France survola în ceață cordiliera Anzilor. Era un zbor spectaculos. Malko avea impresia că în orice clipă vor ateriza pe vârful unui munte. Dar „Classe Affaires” se dovedi la înălțimea promisiunilor. Măcar o dată, CIA nu mințise… Bogota apăru în ultimul moment. Era un oraș dispus de la nord la sud, la poalele unei ramificații ale Anzilor. Orașul era acoperit de un strat gros de nori. Ploaia era atât de compactă, încât abia se distingeau clădirile aeroportului. Era frig. Malko se înfioră. Nu ar fi zis că se află atât de aproape de ecuator!

El fugi până la aerogară unde ajunse ud din cap până la picioare. Începuse bine. Fu nevoit să se oprească. Simplul fapt că alergase o sută de metri îi tăiase respirația. Era de vină altitudinea. Se urcă într-un taxi hodorogit, gata să se dezintegreze la fiecare groapă. Traversa cartiere în care păsteau vacile. Șoferul dăduse la maximum volumul radioului. Taxiul se umplu de acordurile unei *salse* melancolice, dar ritmate. Polițiști călare controlau circulația. Orașul se alungea continuu ca printr-un soi de miraj. De la distanță părea mic, doar câteva căsuțe la poalele munților. În cele din urmă, ploaia se opri. Malko se aplecă spre șofer.

— Plouă mult pe aici?

— În fiecare zi, *señor,* răspunse columbianul.

De aproape, Bogota era mai mare și încă și mai tristă. Terenuri virane, case ciudate, din cărămidă roșie, în stil englezesc, maghernițe și câteva clădiri ultramoderne. Foarte

repede, taxiul intră într-o circulație dementă.

Vremea se schimbă. Peste oraș se lăsă o căldură sufocantă cu un grad ridicat de umiditate. Malko deschise fereastra și scoase brațul pe pervazul portierei. Șoferul tresări:

— *Atención, Señor, los rapaneros!*

El îi spuse că *„rapaneros”* îi pândeau pe străini să le fure ceasurile, tăindu-le chiar și brațul ca să reușească. Încântătoare țară. Ajunseră la hotelul *Tequendama,* o masă cenușie ce domina o autostradă urbană, Carretera 10. Semăna cu un templu maya în ruine. În hol se aflau polițiști în uniforme, parcă și mai înfricoșători decât *los rapaneros.* În schimb, în toate vitrinele nu vedeai decât smaralde. Împreună cu drogurile și cu cafeaua, ele reprezentau cele mai mari surse de venit pentru Columbia. Cum ajunse în camera sa, Malko începu să studieze o hartă a Bogotei, căutând adresa Gildei Romero. Aceasta se afla pe Avenida 13. Între Caretera 13 și 14. Planul orașului părea foarte simplu. *Las calles*[11] erau toate orientate est-vest, de la șes spre munte. *Las carreteras*[12] erau însă paralele cu muntele. Asta în teorie, căci în centrul orașului totul se amesteca într-un haos total cu *avenidas*[13] și cu *diagonales.*

Malko învățâ adresa pe de rost, își puse îmbrăcăminte uscată și părăsi hotelul. Nu avea nicio armă, contând pe faptul că stația locală CIA îi va furniza una. De când cu controalele antipiraterie, nu mai putea să circule nestingherit, înarmat până-n dinți, ca pe vremuri… Ploaia încetase și soarele radios încerca în zadar să înveselească Bogota. Cu toate astea, Malko își cumpără o umbrelă pentru opt sute de pesos.

Se întreba cum avea să-l primească docila „informatoare” din DEA.

---

[11] *Străzi (n.t.)*
[12] *Autostrăzi (n.t.)*
[13] *Bulevarde (n.t.)*

Capitolul IV

Malko se opri câteva clipe înainte de a traversa Avenida Jimenez. Intersecția cu Carretera 7 constituia inima Bogotei din sudul orașului. La dreapta sa se afla vechea catedrală, lungă și cenușie, ce data din vremea colonizării spaniole, iar în față, Banca Columbiei. De cealaltă parte a Avenidei Jimenez era clădirea ziarului *La Prensa* și piața clandestină a smaraldelor. Toate reprezentau cele patru mari puteri ale țării. El aștepta lumina verde a semaforului, traversă, apoi făcu dreapta ca să coboare pe bulevard. Imediat, doi inși cu aspect suspect îl încadrară la numai câțiva metri de un agent de circulație.

— *Señor, esmeraldas puras. Muy bonitas.*

În mâna columbianului străluceau vreo șase smaralde. Malko îi refuză politicos și-și continuă drumul. Imediat îl acostară și alți *esmeralderos* care se luară după el tot arătându-i pietrele verzi și încercând să-l atragă într-un colț mai ferit.

Vânzătorii de smaralde ocupau toată partea de sud-vest a Avenidei Jimenez, chiar în fața catedralei. Ei umpleau trotuarul fără fereală, pândind pe turiști, cu mica lor avere strânsă în palmă. Bineînțeles, toți erau înarmați. Polițiștii nu interveneau niciodată, de teamă că se pot trezi cu un glonț în cap. Dacă cineva manifesta un oarecare interes, îl înconjurau toți ca vulturii la vederea unei prăzi.

Edificiul cu birouri al Gildei Romero era întunecat și masiv. Bătrânul liftier îl privi bănuitor pe Malko, strângând în mână o țeavă de plumb. Nici în ascensoare nu se putea merge în siguranță.

Malko bătu în ușa cu geam de la etajul patru. O tânără îi deschise. După ce întrebă de Gilda Romero, Malko fu condus într-un mic salon de așteptare plin cu tot felul de mostre de minereuri După puțin timp, ușa se deschise și intră o tânără înaltă și brunetă, destul de plinuță, cu ochi negri veseli, păr

negru și nas în vânt.

Fusta dreaptă și pantofii escarpen cu bride îi confereau un aer de pariziană elegantă.

— Sunteți *señora* Romero? o întrebă Malko. Vin din partea lui Mike, prietenul dvs. din Los Angeles.

Acesta era codul de recunoaștere, pus la punct de DEA. Veselia dispăru din ochii negri. Gilda Romero întoarse capul spre ușa pe care tocmai o închisese, ca și cum cineva ar fi putut auzi vorbele lui Malko. Acestuia i se făcu brusc rușine.

— Vă rog să mă ascultați, sunt teribil de dezolat pentru această… introducere brutală. Eu nu fac parte din administrația persoanei menționate. Am nevoie însă de câteva informații care să mă ajute într-o afacere destul de delicată.

Înainte ca Gilda să poată răspunde, ușa se deschise și intră tânăra care îi deschisese.

— Gilda, la telefon!

— Vin imediat, spuse Gilda.

Ea îl privi pe Malko. În ochii ei se dădea o luptă aprigă între atracția fizică și dezgustul trezit de bărbatul chipeș din fața ei.

— Nu pot să vorbesc cu dvs. acum, făcu ea în șoaptă.

— V-am spus că…

— Nu, nu, nu pot să vă cred… Este prea important. Am putea vorbi diseară la mine acasă unde am organizat o *rumba*[14]. Veniți acolo. Voi spune că sunteți un prieten din Los Angeles. Stau pe *Carretera Quinta* 72–36. Chiar în fața Ambasadei Chiliene. La etajul opt.

Ea îl împinse ușurel afară. Malko nu era prea mândru de el. Nu-i ieșea din minte privirea plină de dispreț a Gildei. Începuse să plouă iar și prin zonă nu se vedea niciun taxi. Trebuia însă cu orice preț să stabilească contactele oficiale indicate de CIA și de DEA.

*

* *

[14] *Serată (n.a.)*

Juanita Cayon își înnodă șalul cafeniu ce-i acoperea capul. Fără machiaj, îmbrăcată cu niște blugi vechi, un pulover gri și impermeabil, trecea total neobservată.

Știa perfect cum să eclipseze lumina ochilor negri atunci când era cazul. În ultimele cinci săptămâni, în Bogota nu mai fusese nicio alertă și putuse să-și facă treaba ca lumea. Dacă ar fi fost descoperită, generalul Oscar de la Neva ar fi dat-o pe mâna torționarilor.

Numai că miza acestui joc era prea mare ca să renunțe. Juanita era mândră că Partidul Comunist Cubanez îi încredințase o responsabilitate atât de importantă. Stilul ei era total opus celui de tip Che Guevara. Era lipsit de romantism, dar eficace. Din nefericire, latinoamericanii niște romantici incurabili…

— *Vamos, querida?*

Jorge Paz, contactul ei din sânul grupări M19, era un tip cu barbă, care semăna cu Iisus Christos. El își vâra la brâu o umbrelă. Juanita Cayon trăia cu el de când sosise în Bogota. Era o relație plăcută, dar lipsită de pasiune. Era un bărbat tandru și asta îi plăcea. Oricum, ea învățase de multă vreme cum să se servească de trupul ei în mod „revoluționar”, cum se spunea la Havana. Inima ei respingea orice tentație. Avea un singur bărbat în cap și asta îi era de ajuns.

— *Adonde vamos?* îl întrebă ea ezitând să ia un revolver.

Dacă era prinsă cu armă ar fi fost în mod automat trimisă la „Comando BIM”. Acolo, ei aveau amprentele ei și asta ar fi însemnat sfârșitul. O armă însă ar fi putut-o ajuta într-o situație disperată. În cele din urmă, plecă cu mâinile goale. Nu degeaba i se mai spunea și La Loca. Adică „Nebuna”. Din cauza riscurilor la care se expunea. Voia să semene cu un bărbat.

— Camionul va trece peste treizeci de minute, îi spuse Jorge. Șoferul este singur. Îl vom neutraliza ușor. Apoi vom putea pleca la Santa Barbara. Ceilalți sunt deja plecați acolo cu o mașină.

Juanita Cayon nu-i răspunse. Jorge era un romantic incurabil! Ce idee! Să fure un camion cu lapte ca să

distribuie săracilor. Gruparea M. 19 ținea la imaginea ei de Robin Hood.

Din fericire, misiunea ei în Bogota avea motivații cu mult mai serioase. Numai că pentru a o duce la bun sfârșit, ea avea o nevoie imperioasă de ajutorul bărbaților din M19. Ea se lipi de Jorge, simțindu-i cu plăcere mușchii tari.

— *Vamos!*

În acea seară urmau să facă dragoste, ca întotdeauna după fiecare misiune. Nu ieșeau nicăieri ca să nu riște nimic și își petreceau serile în micul apartament punând țara la cale. Fumau *marimba* sau beau *aguardiente*, ca toți columbienii, revoluționari sau nu.

*

* *

— Intrați.

Malko se ridică intrigat de tonul autoritar al Gildei Romero. Zgomotul conversației era asurzitor. Peste zece perechi erau adunate acolo și discutau stând pe un divan lung și chiar pe jos. Malko fu prezentat ca fiind un prieten din Statele Unite.

Apartamentul se afla într-un bloc turn ultramodern, dar ferestrele sale dădeau direct spre munte.

Gilda Romero era îmbrăcată cu o fustă neagră despicată într-o parte, cu ciorapi asortați și pantofi de lac, iar bustul ei impozant era strâns într-o bluză dantelată. Era machiată ca o mașină de ocazie. Ochii negri îi străluceau. În ciuda staturii solide, era atrăgătoare. Ea îl trase pe Malko în bucătărie și închise ușa în urma lor. Scoase din sân o hârtie împăturită, ca acelea în care se pun pietrele prețioase.

— Luați asta. Serviți-vă.

Ea despături hârtia. În loc de smaralde, Malko zări o pudră albă, strălucitoare. Era cocaină. El clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Este cocaină pură! îl asigură Gilda. Din cea mai bună. Este făcută în Medellin.

— Nu, mulțumesc, eu nu folosesc niciodată, făcu Malko. Este contrar principiilor mele.

Gilda nu înțelegea de ce este atât de încăpățânat. Duse praful la nas și priză cu forță. Hârtia aproape se goli.

— De ce vă ascundeți? o întrebă Malko. Eu credeam că în Bogota se droghează toată lumea.

— Asta așa-i, dar eu nu vreau ca să mi-o fure cineva. Costă o mie de pesos gramul…

Ea mai trase o priză, apoi închise ochii. Când îi deschise, privirea îi devenise mai strălucitoare și mai sigură.

— Spuneți-mi, ce doriți de la mine? îl întrebă ea. Cine sunteți?

— Vreau să caut o filieră de droguri, mărturisi el.

— Aici nu ducem lipsă de așa ceva, remarcă ironic Gilda. Ce vă interesează, *marimba* sau *coca?* Eu una nu fac trafic, sunt doar o simplă consumatoare…

— Știu, făcu Malko. Pe mine mă interesează *coca.*

— Atunci trebuie să mergeți la Medellin. Acolo sunt marii traficanți.

— Însă laboratoarele sunt în Bogota, o corectă Malko. Am nevoie de o informație. Dacă aș dori să cumpăr o cantitate foarte mare de cocaină, cui ar trebui să mă adresez?

Gilda zâmbi, rezemată de tocul ușii.

— Nu trebuie să vă adresați nimănui, dacă nu vreți să rămâneți fără *cojones.*

Încurajator sfat. Femeia încerca o oarecare simpatie pentru Malko.

— Ascultați, făcu acesta, sunt sigur că îi știți pe cei mai importanți traficanți. Bogota este un oraș mic.

— Îl cunosc pe unul dintre cei mai mari. Dar nu pot să vi-l prezint. Este prea periculos. Pot să vă spun cum îl cheamă. În rest, vă descurcați singur.

— Perfect. Când anume?

— Nu știu, trebuie să mă interesez. Vă sun eu mâine la *Tequendama.*

Ea ieși din bucătărie și începu să se legene în mijlocul salonului în ritmul unei *salse* lente. Jumătate din invitați erau lungiți pe mochetă trecându-și unul altuia o sticlă de șampanie. Goliseră deja o sticlă de coniac Gaston de

Lagrange. Una dintre fete care era încă în picioare strigă:

— *Vamos a Escondita!*

Gilda se apropie de Malko.

— Veniți cu noi, spuse ea.

Îngrămădiți în mașini invitații rulau în zigzag pe Carretera 7. Ploua din nou. *Escondita* era o discotecă amenajată într-un subsol prăpădit de pe Calle 18. Perechile de dansatori se mișcau în ritmul languros de salsa în luminile de neon roșii și verzi. Grupul lor se înghesui într-un separeu. Li se servi aguardiente. Malko o gustă și se înecă. Parcă era detergent! Gilda Romero mai trase o priză de coca și se întoarse către el.

— Aș vrea să vă învăț salsa.

Era greu de refuzat. În aparență salsa consta în a te freca de partener într-un spațiu cât mai redus posibil, până ce unul dintre parteneri ajungea la orgasm. Cu privirea strălucind, Gilda se atârnă de gâtul lui Malko și începu să se mlădieze ca un șarpe.

Era clar că el o dezgusta din ce în ce mai puțin…

— Văd că dansați bine, remarcă ea. Cred că sunteți bun la pat.

Revenind la masă, Gilda căzu brusc într-o somnolență subită și, cât ai clipi, adormi. Malko părăsi discoteca și se trezi pe o stradă pustie și sinistră. O prostituată, machiată ca o paiață, îl atinse șoptindu-i niște obscenități în limba spaniolă.

El sări într-un taxi care tocmai trecea pe acolo și ceru să fie dus la hotel.

*

* *

Juanita Cayon formă numărul cu mare atenție, apoi duse receptorul la ureche. Soneria sună de cinci, șase ori. Când tocmai voia să închidă, se auzi o voce de bărbat.

— *A la orden?*

— Eu sunt, făcu Juanita.

Vocea ei, ușor peltică, era ușor de recunoscut, dar persoana căreia i se adresa nu o mai auzise de un an. La

capătul firului se auzi o exclamație bucuroasă:

— A, Juanita! Unde ești? La Bogota?

— *Si.*

— Unde?

— Nu pot să-ți spun.

Bărbatul râse.

— Văd că ești în continuare în același circ. Când pot să te văd?

Era vocea relaxată a cuiva care se simte bine în pielea sa. Normal. Avea treizeci și doi de ani, era frumos, câștiga o grămadă de bani, era din familie bogată, fără griji.

— Dacă ai timp, chiar acum.

Juan Carlos era oricând dispus și prins în tot felul de aventuri, fără a mai pune la socoteală ocupațiile ilegale.

— Unde?

Juanita se gândi puțin.

— La intersecția dintre Carretera 7 și Calle 16. Acolo unde sunt lustragii, în fața Muzeului Aurului. Sunt acolo în jumătate de oră.

— Perfect, făcu Juan Carlos. Vin cu mașina. Un Porsche verde. Te iau în trecere.

El închise telefonul. Un Porsche! se gândi Juanita. O asemenea mașină costa milioane de pesos. Iar în țara asta, cei mai mulți crăpau de foame. Juan Carlos Laureles era păcatul ei secret. El întrupa tot ce ura ea cel mai mult; tot ce o determinase să intre în lupta politică, adică oligarhia atotputernică ce domnea în America Latină cu brutalitate și trufie. Juan Carlos îi disprețuia pe săraci și îi ura pe „subversivos”. O cunoscuse pe Juanita Cayon la Universitatea din Caracas cu câțiva ani mai devreme și avuseseră o aventură. Îl amuzase faptul că are de-a face cu o comunistă. Cât despre ea, cu greu putea pricepe cum de se putuse îndrăgosti de acest play-boy aflat la antipodul a ce iubea ea. Făcuseră dragoste, iar ea descoperise că este însărcinată. Nu i-a spus nimic. S-a dus în Cuba și a avortat. Dar acel copil refuzat crease niște legături invizibile și puternice între cei doi.

Acum avea un motiv în plus ca să-l vadă pe Juan Carlos, dar știa că și fără asta l-ar fi sunat. Își puse o căciuliță de lână mov, un fular de aceeași culoare, impermeabilul și ieși afară, în ploaie. O singură concesie făcuse: își machiase ochii. Inima îi bătea nebunește. În mod excepțional, luă un taxi ce o lăsă lângă Muzeul Aurului.

Intră înăuntru. Trebuia să fie prudentă.

Un Porche își făcu apariția pe Carretera 7, iar Juanita îi ieși în întâmpinare. Juan Carlos deschise portiera, fata urcă, iar mașina o luă imediat din loc. Bărbatul o fixa cu o privire ironică. Era la fel de chipeș. Părul negru, buclat îi încadra chipul de lup tânăr.

— Ești comunistă în continuare?

— Da.

— Se vede. Parcă ai fi o cerșetoare. Uită-te la pantofii tăi! Și la pantalonul ăsta!

— Eu nu am banii tăi, replică enervată Juanita. Și chiar dacă i-aș avea, nu i-aș cheltui pe asemenea fleacuri… Aș educa masele de nevoiași.

Juan Carlos feri la timp un bătrân ce traversa strada și spun râzând:

— Bătrân jegos!

Juanita îl privi oripilată.

— Ești mai rău ca înainte! Nu înțeleg cum de mai pot vorbi cu tine…

— Nu uita că tu m-ai sunat, remarcă tânărul. Ești de mult timp în Bogota?

— De câteva zile.

— Rămâi mai mult?

— Nu știu.

Cei doi tăcură. În timp ce conducea, el puse o mână pe coapsa tinerei femei care se uita fix afară. Ploaia se întețise. Mașina rula pe Carretera 5, la poalele munților, printre cocioabe… Clădirile din centru erau învăluite în ceață.

— Unde mă duci? întrebă Juanita.

— La studioul meu.

El o strânse. Juanita avu o tresărire de recul. Carlos o

privi întrebător.

— Nu ai chef să facem dragoste?

— Ba da, se auzi ea răspunzând.

El opri la capătul Străzii 76, douăzeci de minute mai târziu. Urcară în tăcere la etajul trei al unui imobil modern. Studioul era minuscul, de abia mobilat. Un pat mare trona în mijlocul lui. Juan Carlos se așeză pe el privind cum Juanita își scoate impermeabilul, căciulița și fularul, apoi vine și se întinde alături.

Tânăra îi desfăcu cămașa și începu să-l mângâie și să-l sărute pe pieptul gol, cu bucuria unui copil.

El se lăsă în voia ei, tulburat de acea pasiune pură care rezistase la proba timpului și a depărtării.

— A trecut un an de la ultima noastră întâlnire.

Fără un cuvânt, el începu să se dezbrace și ea îl imită. Trupul alb, destul de împlinit, dar bine proporționat, era mai puțin frumos decât chipul pe care Juan Carlos regăsea toată puritatea. El se întreba dacă fata își păstrase extraordinarul temperament. Strecură un braț în jurul taliei, o trase spre el, lipindu-i sânii de pieptul lui. Imediat, Juanita începu să geamă. Era femela în stare pură. El o penetră și ea începu să se miște cu furie. Se iubiră în tăcere, pierduți în fericirea lor. Brusc, el își aminti că fata suferea de astm bronhic. Când era foarte excitată, uneori se sufoca. Acum, după orgasm, ea zăcea inertă, respirând adânc.

— Am visat atât de mult la întâlnirea asta! spuse ea când își recuperă suflul.

Ea era la fel de pătimașă ca întotdeauna. Acum părea împăcată, liniștită.

— Ești la fel de bună în dragoste, dar ar trebui să te îmbraci mai bine. O să te ajut eu să-ți găsești ceva ca lumea…

— Nu-i nevoie, spuse iritată Juanita.

Jan Carlos își aprinse o țigară în timp ce tânăra se odihnea pe o parte, cu ochii deschiși, contemplându-l. După un lung răstimp, ea spuse cu o voce gravă:

— Juan Carlos, nu am vrut să mă întâlnesc cu tine numai

pentru asta. Vreau să-ți propun ceva.

*

* *

Telefonul sună încet. Malko avu impresia că interlocutoarea lui se află la mii de kilometri depărtare. Cu toate acestea Gilda Romero nu era decât la câteva sute de metri. Era ora unsprezece și îl durea capul. Era de la aguardiente.

— Încă vă mai interesează ceea ce mi-ați cerut? făcu ea.

— Sigur că da, spuse Malko.

— E periculos, îl avertiză fata.

— Știu.

— Treceți să mă luați peste o jumătate de oră. Vom lua prânzul undeva, spuse Gilda cu glas scăzut.

Ea întrerupse convorbirea. Malko se îmbrăcă. Vizita la DEA putea să mai aștepte. Închiriase o mașină, un Dodge, care aștepta în fața hotelului. El coborî. Îi trebui un sfert de oră ca să găsească Avenida Jimenez. Gilda Romero îl aștepta sub portalul imobilului ei, înarmată cu inevitabila umbrelă.

— Unde mergem acum? o întrebă Malko.

— În afara Bogotei, către nord, spuse tânăra femeie. La un restaurant numit *El Portillo.* Este un loc foarte drăguț. Acolo vă voi arăta pe cineva. Este tot ce pot face. De doi ani, persoana aceea a devenit Numărul 1 în traficul de droguri. Câștigă milioane de dolari. Prin intermediul ei veți găsi ce căutați…

Ei rulau pe Carretera 7. În nord se afla cartierul rezidențial al Bogotei. Încetul cu încetul, vilele se rărira lăsând loc unui peisaj ce amintea de Elveția prin armonia și frumusețea lui bucolică. Rulară astfel cam un sfert de oră. Pretutindeni se vedeau *haciendas.* Gilda nu mai scotea nicio vorbă.

— Am ajuns, spuse ea într-un târziu.

Părea o *hacienda* la fel cu celelalte. Malko intră cu mașina în curte și se gară în fața clădirii principale. Acolo mai erau câteva automobile. Pătrunseră în restaurant și se așezară la o masă. Trei perechi se aflau în sală.

— Persoana nu a sosit încă, spuse ea.

Un chelner aduse *sangria* și le umplu paharele. Malko bău să se încălzească. Norii acopereau culmile munților. Gilda era cuprinsă de nervozitate. Ei comandară niște *parrillas,* un amestec de cărnuri și cârnăciori la grătar, ce le fură servite într-un timp record.

Când li se servi brânza, nu se întâmplase încă nimic. Deodată își făcu apariția un Porsche care se opri în parching. Din el coborî o fată cu o căciuliță mov și fular asortat. Purta ochelari de soare ce-i ascundeau ochii. În urma ei venea un tânăr frumos cu păr superb, îmbrăcat cu o geacă din piele și blugi. Era o pereche frumoasă.

Ei se așezară la o masă din apropierea lui Malko.

Gilda Romero spuse încet:

— El este. Se numește Juan Carlos Laureles. Se spune că anul trecut a câștigat cinci milioane de dolari. Nici nu știe ce să mai facă cu atâția bani. Unchiul său este un senator foarte important, iar tatăl lui a fost general. Face parte din una din cele mai importante familii de aici. Acum lucrează pe contul lui. Se ocupă de *coca.*

Malko se strădui să-și graveze în memorie trăsăturile tânărului columbian. Observase că pe culoar era un telefon. Se ridică de la masă și se îndreptă către el prefăcându-se că vrea să dea un telefon. De acolo avea o vedere clară asupra noilor-veniți. El îi observa, cu receptorul la ureche. Cei doi se țineau de mână ca doi îndrăgostiți, vorbind cu tandrețe.

Era o pereche ca toate celelalte. Deodată, tânărul, glumind, scoase ochelarii partenerei lui. Ea și-i puse la loc cu gesturi febrile, dar Malko nu-și putu reprima o tresărire. Prodigioasa sa memorie nu putea să-l înșele. În ciuda deghizării, el o recunoștea pe femeia a cărei fotografie îi fusese arătată. Era cubaneza care venise la Bogota să cumpere cocaină. Juanita Cayon, poreclită „La Loca”.

Capitolul V

Malko își întoarse privirile. Știa că oamenii de acest gen au un al șaselea simț extrem de dezvoltat. Un element insolit oricât de mic era suficient pentru a-i pune în gardă. El închise telefonul și se întoarse la masă. Era tulburat și uluit. Încă o dată norocul era de partea lui.

Gilda Romero terminase cârnăciorii picanți înmuiați în sosul cu gust de acid clorhidric. Cafeaua era servită. În restaurant nu era suficientă lume pentru ca ei să rămână prea mult fără a fi remarcați. Or, cei vizați abia sosiseră. Malko încerca să găsească o soluție. Nu avea nicio autoritate ca să intervină în Columbia. Dacă telefona la stația locală CIA ar fi intrat în conflict cu poliția columbiană. Așa că, pe moment, trebuia să se descurce singur

— Sunteți satisfăcut? șopti Gilda Romero. Este el, Juan Carlos Laureles.

Ea golise o carafă întreagă de sangria, iar atitudinea distantă lăsase loc unei familiarități senzuale. Malko se apropie și genunchii lor se atinseră pe sub masă. Femeia nu se retrase.

— O cunoașteți pe fata cu care este? o întrebă Malko.

— Nu.

Juan Carlos Laureles întoarse capul în direcția lor și adresă un ușor surâs Gildei.

— Bogota este un oraș mic. Adesea ne întâlnim la diferite serate, dar nu sunt suficient de frumoasă ca să-l interesez, spuse ea.

— Aici au camere de închiriat? o întrebă brusc Malko.

— De ce? făcu mirată fata. Vreți să...?

— Eu nu vreau să plec înaintea lor, iar aici este imposibil să mai stau.

— Da. Nu trebuie decât să vorbiți cu chelnerul. Mai doriți o sticlă cu *vino tinto*[15]*?*

[15] *Vin roșu (n.t.)*

Ea îl chemă pe tânărul care îi servea și-i vorbi la ureche. Apoi îi spuse lui Malko:

— Avem camera 2. Va fi inclusă în nota de plată.

Peste trei minute, ei se ridicară de la masă. Juan Carlos și amica lui erau abia la *parilla.*

Scara pe care urcau scârțâia. Camera era în stil rustic, cu o imensă plapumă. Malko merse la fereastra care dădea spre parcare.

Gilda se așeză pe pat.

— Putem să fumăm câte o țigară, făcu ea cu o veselie cam forțată. Să sperăm că nu vor avea și ei aceeași idee.

Ea își aprinse un Rothmans cu o brichetă mare din aur. Malko o imită, dar se instală în picioare aproape de fereastră. Gilda Romero îl observa curioasă.

— Vă ocupați de politică, nu-i așa? Nu prea semănați cu un polițist de la Brigada antidrog.

Malko zâmbi.

— Mulțumesc. Spuneți-mi, Columbia este o țară stabilă?

— Foarte stabilă, făcu Gilda, dar în violență. Noi, columbienii avem nevoie de violență. Există gruparea de stângă romantică. Cei din M19 sunt intelectuali, profesori… Toți ar vrea ca lucrurile să se schimbe, dar nu știu ce e de făcut pentru asta. Operează în orașe. Apoi mai sunt rebelii din FARC. Comuniștii care ocupă zone întregi în munți, răspândiți în toată țara.

— Dar nu există alegerile?

— Cum să nu? Și sunt și libere. Noi le spunem „alegerile berii”. Reprezentanții celor două mari partide – conservatorii și liberalii – merg la sate și se întâlnesc cu primarii ca să le spună cu cine să voteze…! Este simplu. Comuniștii nu au nicio șansă.

El aruncă o privire afară. Porche era tot acolo… Gilda spuse surâzând:

— Acum mă compromiteți. Juan Carlos va fi convins că sunteți amantul meu.

— Îmi pare nespus de rău, făcu Malko. Sper că asta nu vă va aduce prea multe probleme.

El avea impresia că fata, departe de a fi înspăimântată de această „colaborare”, era chiar încântată.

Ea își stinse țigara, se îndreptă hotărâtă către Malko, îl prinse pe după gât și îl sărută. Fu o sărutare lungă, profundă și senzuală care îi plăcu lui Malko. Apoi ea se lipi și mai mult și începu să se frece insistent de el.

Din politețe, Malko îi mângâie un sân.

— Vă simțiți atras de mine? îl întrebă columbiana.

— O, desigur, zise Malko.

— Noaptea trecută am visat ceva nebunesc, făcu Gilda. Se făcea că eram în bucătărie, că ați venit după mine și că am făcut dragoste în picioare lângă frigider.

Spunând aceasta, Gilda se sprijini de perete bine înfiptă pe tocurile înalte și-l atrase pe Malko spre ea.

— În felul ăsta veți vedea ce se întâmplă afară, spuse ea și începu să-și transforme visul în realitate.

Poziția era inconfortabilă, dar plină de erotism, mai ales din cauza hainelor. Dezbrăcată, Gilda nu ar fi trezit prea ușor dorința lui Malko.

Tocmai când se pregătea să o țintuiască de zid. Malko auzi zgomot de pași afară. Juan Carlos și prietena lui se îndreptau către Porsche ținându-se de mână. Malko rămase blocat. Gilda îl scutura gemând cu glas răgușit!

— Haide, haide!

Malko avu delicatețea să nu o lase baltă și o penetră iute. Odată terminată scurta lor aventură, cei doi se grăbiră să ajungă la mașină chiar în momentul în care Porche ieșea din incinta restaurantului plecând spre Bogota.

Cu capul lăsat pe spate, Gilda închise ochii amețită de sangria. Și de orgasmul ei. Malko lăsă o distanță de cinci sute de metri între el și Porsche.

*

* *

Din fericire. Porsche nu rula cu viteză mare. Gilda își retușase machiajul cât putu de bine. Când mașina se opri la un semafor în fața hotelului *Tequendama,* ea spuse:

— Lăsați-mă aici. Sper ca totul să meargă bine. Poate ne

mai vedem într-una din zilele următoare.

Porsche redemară. Malko îl urmări un timp până ce Juan Carlos opri în fața Muzeului Aurului. Acolo Juanita Cayon coborî și se îndepărtă imediat. Malko nu mai ezită nicio clipă. Sări în urmărirea ei. Juanita înainta cu pași grăbiți fără să se uite în urmă. Ea traversă intersecția îndreptându-se spre piața Simon Bolivar, cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Deodată, o luă la fugă și se aruncă într-un taxi gol care tocmai trecea prin dreptul ei. În zonă nu se mai vedea niciunul.

Clocotind de furie, Malko văzu cum taxiul dispare în circulație. Era neputincios. Juanita Cayon o fi fost ea nebună, dar știa cum să scape de o urmărire.

Acum nu mai beneficia de efectul surpriză. Ploaia se înteți se, iar umbrela lui era în mașină. Până ajunse la Dodge, Malko era ud până la piele…

Sosise timpul să-și caute niște aliați.

*

* *

Niciun panou nu indica prezența biroului DEA la etajul 16 al clădirii Uji de pe Carretera 7, aflată la două blocuri depărtare de Ambasada SUA. Deasupra intrării veghea însă ochiul negru al unei camere de televiziune. Malko sună la ușă și așteptă. Ușa se deschise și în spatele unui sas blindat aștepta un pușcaș marin înalt și masiv. Acesta îl trecu pe Malko printr-un portic electronic și, văzând că nu deține obiecte periculoase, îl întrebă ce dorește.

— Vreau să-l văd pe Lester Drew.

În cele din urmă, apăru un bărbat îmbrăcat cu un costum Prince-de-Galles, cu ghete. Avea un aer obosit. El îl întâmpină pe Malko cu căldură.

— Așteptăm de ieri vizita dvs., spuse el. Am primit o înștiințare de la Miami.

Malko îl urmă pe o scară până la un birou aflat în mansardă de unde se putea zări întreg orașul. Locul era deosebit de bizar, întrucât podeaua era înclinată, ca a unei nave gata să se răstoarne!

— Vedeți în ce hal stăm! Afurisita asta de clădire abia ridicată este deja pe cale să se prăbușească. Lucrătorii au furat oțelul pentru betonul armat.

Cei doi luară loc într-un echilibru instabil pe o canapea. În fața lor se afla o hartă a Columbiei.

— Ați mai aflat ceva nou în afacerea mea? întrebă Malko.

Lester Drew dădu din cap.

— *Nope.* N-am avut timp să mă ocup…

Malko își ascunse prost surpriza.

— Dar este vorba de o problemă extrem de importantă…

Americanul oftă din rărunchi.

— *Yeah…* O tonă de *coke…* Dar știți ce cantități exportă ticăloșii ăștia într-un an: peste șaizeci de tone! Sigur, folosesc pachete mici. Cât despre *marimba,* cantitatea depășește cincizeci de mii de tone. Doar în Sierra Nevada din Santa Marta, sunt cultivați cu marijuana o sută de acri de pământ… Toată țara trăiește doar din asta. Se câștigă din droguri între șase sute de milioane și două miliarde de dolari în fiecare an. Și asta, într-o țară în care salariul mediu este de trei mii cinci sute de pesos.

Malko asculta terifiat acele cifre uluitoare. El întrebă:

— Cunoașteți un anume Juan Carlos Laureles?

— Cum să nu? Este un nou venit în traficul de droguri. Provine dintr-o familie importantă. S-a branșat pe echipa din Laetitia de unde cumpără *pasta.*

— *Pasta*?

— Da, pasta verde făcută din frunzele de coca. Pentru o livră de cocaină pură este nevoie de două livre și jumătate de *pasta.* Rafinarea se execută aici sau în Medellin. Laureles este protejat de unchiul său care este senator. Nu poate fi atins. Chiar dacă l-aș prinde cu un kilogram de *coke* în mână, mi s-ar spune că e vorba de zahăr pudră. Încetul cu încetul, mafia drogurilor cumpără pe oricine.

Erau departe de imaginea idilică zugrăvită în Miami.

— Și ce faceți dvs. în Bogota?

Lester Drew făcu un gest de neputință.

— Toată speranța mea se află într-un singur cuvânt:

eradicare. Împreună cu guvernul SUA, încercăm să-i convingem pe columbieni să suprime cel puțin culturile de marijuana, dar nu sunt speranțe prea mari. Acestea se află mai ales în zonele controlate de rebeli. Vorbiți-mi despre Laureles. Pentru un tip care a venit aici de doar două zile sunteți foarte bine informat. Ce rol joacă el în povestea noastră?

Malko zâmbi cu modestie.

— Nu este meritul meu, ci al șefilor dvs. din Florida. Am avut un contact. L-am văzut azi pe Laureles în compania agentei cubane care a sosit să cumpere droguri.

— *Holy shit!* înjură Lester Drew. Desigur, nu este vorba de o simplă coincidență. Nu ne va fi însă deloc ușor. Pot să-i văd pe cei din F2, dar știu dinainte cum se vor petrece lucrurile. Aceștia îl vor suna în mod politicos pe Juan Carlos Laureles și-l vor anunța că în ziua și la ora cutare îi vor face o percheziție… În plus, o să-l și ajute să ascundă cantitățile cele mai mari. Tipul nu-i nebun. Este sigur că nu are laboratoarele acasă la el. Laureles plătește cu bani grei ca să fie bine protejat.

Situația părea fără ieșire. Malko întrebă brusc:

— Ați auzit cumva vorbindu-se de cubaneza Juanita Cayon?

— Nu. Cine este?

Malko îi explică.

— Ei, stați puțin! făcu americanul. Dacă este vorba de lupta antisubversivă, lucrurile stau altfel. Mă voi adresa generalului Neva, șeful comando-ului BIM. Știți unde se află acea fată?

— Nu, mărturisi Malko, dar cred că Laureles știe.

Lester Drew bătu cu pumnul în masă.

— *Terrific!* De la Neva a fost numit acum șase luni de către guvernul Turbai ca să lichideze gruparea M19 care începuse să cam deranjeze. El are puteri nelimitate și se servește de asta. La comanda lui au fost făcute peste patru sute de anchete cu tortură. Tipul e harnic, nu glumă… Nu trebuie să dea socoteală nimănui câtă vreme e vorba de

„subversivos”… Numai el l-ar putea face să vorbească pe Juan Carlos Laureles, atâta timp cât drogul îi va alimenta pe rebeli. Sunteți siguri că lucrurile stau așa?

— Absolut sigur, spuse Malko. Fata aceea a venit să cumpere droguri de la Laureles pentru a le scoate afară din țară.

— Mă duc să vorbesc cu generalul, spuse americanul. Unde vă pot găsi?

— La hotelul *Tequendama*, camera 456, spuse Malko.

Lester Drew îl conduse până pe palier, zâmbindu-i soldatului impasibil.

— Suntem prudenți, făcu el. Predecesorul meu a primit trei gloanțe în cap pentru că nu a fost destul de prudent. Eu mai am șase ani până la pensie și vreau să mă bucur de ea.

Situația era din ce în ce mai încurajatoare.

Malko circula din nou pe Carretera 7, cu buticuri de o eleganță discutabilă și cu nenumărate restaurante. Când se opri la un stop, un puști se apropie de mașină, cu un cartuș de Malboro în mână.

— Doriți țigări, *señor?*

— Nu, mulțumesc, spuse Malko.

Puștiul scoase un săculeț de plastic de sub cartuș și-l puse pe genunchii lui Malko.

— *Coca, señor. Muy buena.*

Malko îi dădu înapoi săculețul și redemară.

Puștiul nu avea nici zece ani. Lester Drew ar fi putut observa scena de la fereastră. Generalul responsabil cu combaterea drogurilor avea cu ce să-și umple buzunarele! Ce țară! Chipurile oamenilor de pe trotuare erau atât de triste, de disperate, iar oamenii erau prost îmbrăcați și posaci.

*

* *

Juanita Cayon se uită la ceas pentru a zecea oară. Juan Carlos Laureles ar fi trebuit să o sune de aproape o oră. Nu era în obiceiul lui să întârzie. Întotdeauna era punctual. Ea avu o presimțire rea. În ajun fusese urmărită de la

restaurant. Era un *gringo.* Reușise să scape de el, dar nu știa dacă nu cumva fusese urmărit și amantul ei.

Bărbatul cu barbă din M19 o privea atent.

— De ce ești neliniștită? o întrebă el. Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Tânăra clătină din cap.

— Nu știu, dar mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Jorge Paz tresări.

— Ești nebună? Dacă te prind…

— Voi fi atentă. Dă-mi arma.

Era vorba de arma parabellum a lui Jorge. Era placată cu aur și fusese furată de la un colonel columbian. Jorge scoase arma dintr-un sertar și i-o dădu. Juanita o puse în buzunarul impermeabilului după ce verifică încărcătorul și pregăti un glonț pe țeavă. Nu era pentru prima oară când îi era frică. Fusese prinsă o dată în Venezuela.

În America de Sud, o detenție însemna suferință fizică. Ea fusese sodomizată cu o sticlă de Coca-Cola. Una din distracțiile preferate ale torționarilor.

— Dacă nu mă întorc într-o oră, știi ce ai de făcut, spuse ea.

— Bine, spuse Jorge cu vocea gâtuită de emoție, dar…

— Niciun „dar”, îi tăie ea vorba. Nu ai nevoie de mine.

Era furioasă pe ea însăși, că acceptase să meargă la restaurant cu Juan Carlos. În viața clandestină nu aveau loc sentimentele. Era o regulă de aur care nu trebuia încălcată…

Jorge o privi cum pleacă. Era profund nefericit.

*

* *

— Sunteți Mister Linge?

— Da, răspunse Malko cu o voce somnoroasă.

Adormise cu greu din cauza decalajului de fus orar. Ceasul său Seiko-quartz indica ora șapte și jumătate. De ce îl suna Lester Drew așa devreme?

— Îmbrăcați-vă și veniți imediat la Școala de Cavalerie, îi ordonă americanul. Vă voi aștepta la intrarea BIM. Se află la capătul Carreterei a cincea. Ajungeți acolo în jumătate de

oră. L-au arestat. Acum îl interoghează. Generalul vrea să vă vadă. Luați-vă pașaportul.

— Vin imediat, spuse Malko.

Bine începea cea de a treia zi a sa în Bogota. Nu-și imaginase că discuția din ajun va avea un rezultat atât de rapid.

După cinci minute, el rula pe Calle 24 ca să ajungă pe Carretera quinta. El viră la stânga și frână brusc: un șir lung de mașini veneau spre el, umplând toată șoseaua! În acel moment zări indicatorul pe care scris *„Una via de la 6 a 8”.* Era sens unic! Nu-i rămânea decât să o ia pe Calle 7. Când ajunse la Școala de Cavalerie, Lester Drew se repezi la el.

— Veniți repede! Vă așteaptă generalul De la Neva. Au început interogatoriul…

Curând ajunseră în fața unui grup de clădiri. Pe un panou scria cu litere negre „COMMANDO BIM”. Era ghestapo-ul local. O santinelă înarmată cu un G3 mai mare decât ea îi lăsă să treacă. Peluza impecabilă era plină de soldații din pază. Niciun civil nu se zărea în zonă.

Lester Drew îi făcu un semn lui Malko arătându-i inscripția de pe o ușă: „SECCION SEGUNDA” urmată de următoarele cuvinte: „Dacă vă aflați aici, înseamnă că ați făcut ceva rău”. Un ofițer răsări în fața lor și îi salută milităreste.

— *El general* Oscar de la Neva vă așteaptă, anunță el.

Capitolul VI

Malko intră într-o încăpere imensă, ce avea o estradă mare în fund, pe care se afla un birou încadrat de cortine. Mai mulți ofițeri se îngrămădeau în jurul unui televizor din partea stângă a estradei. Unul dintre ei, un bărbat scund se detașă de grup îndreptându-se către ei. Avea pieptul plin cu decorații, lucru de mirare într-o țară care nu purtase niciodată vreun război cu vecinii ei. Avea o uniformă impecabilă, iar părul negru îi era pieptănat spre spate. Ceea ce te neliniștea erau ochii săi reci și lipsiți de expresie ca ochii unei reptile.

— *Buenos dias, señores,* făcu el cu un zâmbet.

— Iată-l pe generalul De la Neva, spuse Lester Drew. Nu vorbește engleza.

— Dar eu înțeleg spaniola, făcu Malko.

Generalul se lumină la față și-l luă de braț, conducându-l în fața televizorului. Acesta era cuplat la un aparat video Akai. Pe ecran erau doi bărbați. Generalul și un necunoscut fără cravată, separați de o masă.

Ofițerul columbian spuse vesel:

— Vă mulțumesc pentru ajutorul dat, *señor!* Noi nu avem niciodată destui aliați în lupta contra rebelilor. Această Juanita Cayon este foarte periculoasă. Avem fișa ei. Cred că complicele ei va vorbi curând.

— Când l-ați arestat? întrebă Malko.

— Azi-noapte, la el acasă. Din cauza Constituției, nu avem voie să-l reținem mai mult de șase ore înainte de a-l deferi autorităților civile. Pentru noi e suficient, adăugă generalul zâmbind. Aici la noi, oamenii devin repede conștienți de crimele comise împotriva patriei. Noi înregistrăm pe bandă video toate interogatoriile ca să le punem la dispoziția autorităților civile… Totul se petrece extrem de corect. Pentru noi Constituția este sfântă.

Într-adevăr. Ceea ce se vedea pe ecran semăna cu o

conversație mondenă. Prizonierul răspundea fără să ezite la întrebări.

Generalul îi explică lui Malko:

— Acest bărbat face parte dintr-un comando FARC ce a atacat un post de poliție și a ars de vii șapte soldați. L-am făcut să înțeleagă că a procedat greșit.

— *El general es muy humano*, susură la urechea lui Malko un tânăr căpitan cu o mustață cernită ca un parchet nou…

Toate bune și frumoase… Pe ecran, interogatoriul se derula în mod pașnic. Malko zări în spatele biroului o statuie a Fecioarei Maria în fața căreia ardea o lumânare… Nu mai lipseau decât corurile celeste… Generalul Oscar de la Neva trase adânc în piept fumul de țigară apoi îl conduse pe Malko în fața unui panou negru unde erau rezumate rezultatele luptei antisubversive.

— *Señor,* noi suntem pe cale să strivim gruparea M19. Cu ajutorul Sfintei Fecioare, peste o oră, vom merge împreună să o arestăm pe această Juanita Cayon.

*

* *

— *Criminal! Desgraciado! Tú eres un antipatria*[16]!

Juan Carlos Laureles deschise gura și scuipă un jet de apă murdară, scuturat de un sughiț înspăimântător. Îl vedea cu greu pe locotenentul din BIM care stătea în picioare în fața lui, cu picioarele îndepărtate și lovea nervos cu o cravașă cizmele lustruite. Cei doi soldați care îl ținuseră cu capul în apa mizeră, continuau să-l țină de brațele încătușate. Îi era frică, dar nu cedase, în ciuda celor patru ore de interogatoriu și de lovituri. Nu înțelegea nimic. El își trase sufletul și strigă:

— Unchiul meu, senatorul Gomez vă va împușca pe toți! Dați-mi imediat drumul!

Roșu de mânie, locotenentul îl apucă de părul ud.

— *Vayase a la mierda!* Aici ești la BIM! Nimeni nu poate interveni aici. Tu ești un *subversivo!* Mai rău decât un câine.

---

[16] *Criminalule, imbecilule, ești un dușman al patriei! (n.a.)*

Dacă nu vorbești ai să crăpi înecat în hârdăul ăsta, iar leșul tău va fi încărcat într-un elicopter care-l va arunca în munți, hrană pentru vulturi. Vorbește! Spune, unde se află târfa Juanita Cayon?

— *No tengo nada que declarar*[17]*!* repetă pentru a suta oară Juan Carlos.

Era destul de adevărat. Nu știa unde se află Juanita. Ea era cea care îi telefona. Ea știa că nimeni nu era la adăpost cu adevărat. Din păcate, torționarii erau de altă părere… Locotenentul își luă avânt și-l lovi cu toată puterea în abdomen. Juan Carlos se îndoi din șale și căzu în noroiul din curte vomând un val de fiere. Locotenentul îi privi chipul cenușiu, întrebându-se dacă nu cumva l-a lovit prea tare. Știa că generalul este nerăbdător. Trebuia cu orice preț să afle unde se află ticăloasa de rebelă…

— Pentru că îi place apa, o să-i dăm altceva.

El se desfăcu la pantalon și urină îndelung în hârdăul cu apă neagră. Apoi le făcu semn și celor doi soldați să-l imite. Râzând în hohote, aceștia executară ordinul.

— Chemați-i și pe tovarășii voștri. O să preparăm cocteilul BIM.

Unul din soldați adună în grabă oamenii. În cinci minute încă douăzeci de soldați își goliră bășica în hârdău. Prăbușit în noroi, Juan Carlos abia mai respira, pe jumătate inconștient.

Locotenentul i se adresă pe un ton aproape blând:

— Ascultă, *desgraciado de mierda,* tipa asta este o rebelă periculoasă. Noi te cunoaștem. Ești un columbian bun, dintr-o familie respectabilă. Ea este o străină, o comunistă nenorocită care vine să semene dezordine în frumoasa noastră țară. Trebuie să ne ajuți.

Juan Carlos Laureles reuși cu greu să articuleze:

— *Esta es una acusación muy grave! Pero no es la verdad!*

— *Que Dios te ayude*[18]*!* spuse locotenentul. De astă dată o

[17] *Nu am nimic de declarat. (n.a.)*

[18] *— Este o acuzație foarte gravă! Dar nu este adevărată! — Să te ajute Dumnezeu! (n.a.)*

să dai ortul popii.

Cei doi soldați îl târâră pe prizonier până la hârdău și-i apăsară capul în lichidul infect. În ciuda slăbiciunii, el reuși să-și țină respirația câteva secunde interminabile. Apoi amestecul acid îi năvăli în plămâni, declanșând un spasm oribil ce-i scutură tot trupul.

De la o fereastră câțiva soldați din BIM priveau curioși la acest spectacol banal, pariind între ei cu privire la durata supliciului. Uneori, soldații întreceau măsura, iar prizonierul murea asfixiat în fundul hârdăului. Nu le mai rămânea atunci decât să pună în scenă o tentativă de evadare și să facă un raport.

Cu Juan Carlos Laureles situația era mai delicată. Dacă murea în timpul interogatoriului, riscau ca membrii familiei acestuia să facă un mare tămbălău. Iar locotenentul știa acest lucru.

Dar alături generalul aștepta un rezultat clar. Cum obținea acest lucru, putea să urmărească scena la video.

Deocamdată, tânărul se zbătea între viață și moarte. Un picior alunecă la orizontală lovind în tibia pe unul dintre soldații ce-l țintuiau acolo. Acesta îi dădu drumul, urlând de durere.

Juan Carlos se smulse din hârdău cu chipul scăldat în apa îndoită cu urină, scuipând, tușind și vomând, cu ochii ieșiți din cap. Cu mâinile legate nu putea face mare lucru. În furia și durerea lui, el distinse silueta locotenentului ce comandase acea abominabilă tortură. El se repezi capul înainte, ca un taur cuprins de turbare și-l izbi pe gradat în pântece. Dezechilibrat, acesta se împiedică și căzu în hârdău.

Înnebunit de durere, Juan Carlos se repezi încercând să scape din incintă, dar unul din soldați îl placă la picioare, iar un altul sări și-l trânti la pământ.

Locotenentul năucit și sufocat de lichidul împuțit, sări ca un nebun la prizonierul prăbușit la pământ.

Împreună cu cei doi soldați începu să-l calce în picioare. Curând trupul nefericitului se transformă într-o masă

sângerândă și fără formă.

— *Basta!*

Strigătul acesta îi opri brusc. Locotenentul se întoarse. Colonelul Vargas, însoțit de ajutorul de câmp al generalului, era acolo și-l privea. El făcu semn soldaților să ridice prizonierul ca să continue interogatoriul. Apoi se îndreptă către șeful său, rușinat de duhoarea pe care o împrăștiau în jur. Dar prizonierul plătise cu vârf și îndesat.

— *Levantese carajo*[19]*!* porunci el.

*

* *

Colonelul Vargas salută militărește și se aplecă la urechea generalului De la Neva care discuta cu Malko și cu Lester Drew.

Zâmbetul de pe fața generalului încremeni o fracțiune de secundă. El respinse cu un gest violent ceașca de cafea și sări în picioare. Avea ochii injectați.

— *Desgraciado de mierda!*

Malko și Lester Drew se uitară unul la celălalt. Oare ce se întâmplase?

Generalul traversă încăperea în viteză atât de mare, încât se agăță de firul aparatului Akai. Aparatul căzu pe pardoseală, iar ofițerul fu pe punctul de a cădea și el.

Se echilibră cu greu înjurând de mama focului, roșu la față. Ceilalți ofițeri asistau încremeniți de groază.

Generalul De la Neva ajunse la ușă chiar în clipa în care aceasta se deschise. În cameră își făcu apariția un tânăr ofițer alb la față care spuse ceva bâlbâindu-se. Malko nu înțelegea nimic. Generalul scoase un țipăt strangulat și îl pălmui pe ofițerul care se rezemă de perete. Generalul continua să-l pălmuiască și să-l acopere de injurii. Făcuse spume la gură și tremura de furie.

— Ce se întâmplă, generale? îl întrebă Malko.

— Imbecilul ăsta l-a omorât pe prizonier, făcu el. Voi ordona să fie executat prin împușcare.

---

[19] *Ridică-te, ticălosule! (n.a.)*

Locotenentul tremura ca o piftie, iar nasul îi sângera. Uniforma lui mirosea a urină. Unul dintre colonei îl prinse de braț pe Malko.

— Eu cred că întâlnirea s-a terminat, *señor*, spuse el cu glasul scăzut. Generalul este un pic enervat. Acest ofițer va fi pedepsit foarte sever.

— Ați obținut informațiile căutate? întrebă cu răceală Lester Drew.

— Nu, *señor*, mărturisi colonelul. Prizonierul a refuzat să vorbească, iar noi nu mai putem să-l constrângem, nu-i așa?

— Desigur, desigur…

Generalul nu se mai ocupa acum de ei. Vorbea la telefonul de pe estradă. Nici nu ridică privirea când părăsiră sala.

În loc să continue drumul pe culoar drept înainte, Malko deschise o ușă pe care scria NO PASAR. O santinelă încercă să-l oprească. Malko îi arătă permisul de liberă trecere și soldatul îi făcu loc să treacă. Un grup mic de soldați staționa aproape de hârdău în jurul unui trup închircit. Malko simți o strângere de inimă când recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse la Portillo. Avea chipul tumefiat și hainele murdare. Malko simți un gust de cenușă în gură. Din cauza lui acel tânăr murise de o moarte atroce, torturat cu bestialitate. Lester Drew îl trase de mânecă.

— Veniți. Generalului nu i-ar plăcea să ne găsească aici.

Cei doi se întoarseră în parcare. Malko era tăcut. Se jucase de-a ucenicul vrăjitor…

— Ăștia sunt niște adevărate animale. Știam că generalul este un tip feroce, dar nu l-am văzut niciodată în halul ăsta.

— Trebuie să o găsim pe Juanita Cayon, spuse Malko. Mai înainte de a primi livrarea de droguri. Altfel, totul se duce pe apa sâmbetei…

— Cred că aveți informatorii dvs., observă tipul din DEA. Trebuie să-i vedeți și pe agenții stației dumneavoastră. CIA are contacte cu F2. Eu vă voi lăsa la ambasadă.

*

* *

Un autobuz vechi, de culoare verde, urca pe Calle 72

îndreptându-se spre Carretera 7, pe sensul unic ce se termina într-un mare bulevard. În spatele lui se înșirau vreo douăzeci de vehicule diferite O Toyota apăru brusc de pe o stradă transversală și începu să înainteze claxonând furioasă, atingând trotuarul. Ea reuși să ajungă în dreptul autobuzului care ocupa aproape toată strada. Toyota continuă să claxoneze, iar autobuzul îi făcu în cele din urmă loc să treacă.

Pe neașteptate Toyota se opri în fața autobuzului blocându-i trecerea. Două persoane se dădură jos, un bărbat și o femeie, amândoi înarmați și îmbrăcați cu uniforme militare. Bărbatul aținti arma către vehiculele ce se grăbeau să depășească și trase un foc în aer. Femeia sări pe scara autobuzului, lângă șofer, deschise portiera și-i puse pistolul la tâmplă.

— Blochează strada cu autobuzul! îi ordonă ea. Repede!

În loc să o asculte, șoferul, dintr-un reflex de apărare, scoase de sub scaun o bară de plumb și încercă să se apere.

Imediat, femeia trase trei gloanțe în capul bărbatului, care se prăbuși peste volan.

Terorista îl apucă de umeri cu mâna stângă și-l smulse de pe scaun, aruncându-l jos din autobuz în mijlocul străzii. Apoi sări în locul lui și puse mașina în mișcare. Greul vehicul demară cu o smucitură și se puse de-a latul șoselei, blocând circulația. Șoferița improvizată opri motorul, descărcă arma în bord și sări jos.

— *Mueran los sirvientes de la oligarquia*[20]! urlă ea. Suntem forțele populare columbiene. Nu mișcă nimeni!

Călătorii se înghesuiră să iasă din autobuz, țipând înspăimântați. Când auziră vorbele femeii, ei rămaseră încremeniți. În spatele autobuzului începu un concert asurzitor de claxoane. Strada în sens unic era acum complet paralizată. Ocupanții Toyotei înconjurară autobuzul. Femeia care asasinase șoferul scoase un fluier din buzunar și fluieră scurt. Imediat, o camionetă albă ce staționa la o distanță de

[20] *Moarte oligarhiei! (n.a.)*

vreo sută de metri începu să ruleze în zig-zag pe drumul liber, venind cu spatele către autobuz.

Când ajunse lângă el, se dădură jos mai mulți bărbați cu mitraliere și revolvere, care intrară într-o clădire cu două etaje, lăsând afară doi inși.

Strada era complet blocată de autobuz. Doar pietonii puteau trece, dar niciunul nu îndrăznea. Având în vedere starea traficului din Bogota, poliția nu avea să sosească prea curând. Mai ales că mașinile care veneau barau și mai mult singura cale de acces.

Teroriștii se răspândiră în casa pe care tocmai au invadat-o. Unul dintre ei sparse o ușă, ciuruind pe bărbatul dinăuntru, care nici nu avu timp să se dezmeticească.

Agresorii deschideau ușile apartamentelor cu lovituri de picior. Un diluviu de foc se abătu asupra locatarilor. O singură ușă era închisă cu cheia. O rafală sfărâmă broasca. Era o cameră cu mult mai mare, plină cu tot felul de instrumente, semănând cu o bucătărie. Un bărbat în halat alb îi privi pe agresori cu un aer stupefiat.

— *Ten piedad,* murmură el, *ten piedad*[21]*!*

El se retrase cu spatele la perete, cu mâinile ridicate deasupra capului și muri câteva secunde mai târziu cu pieptul sfârtecat de o rafală G3.

Mai mulți saci de plastic erau aranjați în stivă lângă perete, până la plafon. Erau acolo sute. Teroriștii începură să-i strângă în saci mai mari și mai rezistenți pe care îi aduseseră cu ei.

Femeia rămase pe loc, în timp ce ceilalți cărară povara afară. În stradă, situația era la fel de confuză. Mulțimea mută privea la scena de dincolo de autobuz. Ambuteiajul începea să blocheze și Carretera 11. Femeia ieși ultima din imobil. Din depărtare se auzi sirena poliției. Era timpul să șteargă putina. Dacă cei din BIM ar fi avut ideea să folosească elicoptere, situația ar fi fost tragică.

Epuizați de efortul făcut, teroriștii se îngrămădiră în

[21] *Fie-vă milă! Fie-vă milă! (n.a.)*

camioneta care demară spre Carretera 7, precedată de Toyota. Imediat ce vehiculele se îndepărtară, mai mulți bărbați din mulțime se repeziră în imobilul asaltat, călcând în picioare cadavrul șoferului.

Camioneta viră pe Calle 72 și se pierdu în circulația de pe Carretera 7, rulând spre sud. Unul din locatarii casei, care asistase la cele întâmplate, tremura din toate mădularele. Când polițiștii din F2 sosiră la fața locului, cu un sfert de oră mai târziu, circulația reintrase deja în normal. Martorul repeta la nesfârșit:

— Era o femeie, am văzut-o cu ochii mei! Era o femeie! O criminală!

*

* *

Lester Drew și Malko sosiră și ei cu un Fiat vechi al F2. Cu ajutorul unui polițist columbian, ei reușiră să treacă de barajul ce bara Calle 72. Pretutindeni, era plin de polițiști și militari. Două ambulanțe staționau în stradă. Niște infirmieri duceau o targă acoperită cu un cearșaf alb. Polițistul vorbi ceva cu colegii săi.

— Bandiții au ucis pe toată lumea. Pe toți cei șase inși ce lucrau în laborator. Nu le-au dat nicio șansă. Trei dintre ei erau căutați de F2, acuzați de trafic de droguri. Chimistul fusese arestat de două ori.

— Așadar era un laborator de droguri? întrebă Malko.

— Bineînțeles, făcu Lester Drew. Unul dintre cele mai mari descoperite în ultima vreme. Teroriștii au luat tot. Credem că este vorba de o tonă de drog.

— Așa de mult!? făcu Malko gânditor.

Ei intrară în clădire. Traversară culoarul impregnat de mirosul fad de sânge, amestecat cu cel de cordită.

Ușa „laboratorului” era deschisă. Malko văzu cuvele și instrumentele. Lester Drew îi făcu semn să privească.

— Priviți asta. Este o lupă electronică de control a cristalelor de cocaină. Iar acesta este un aparat de controlat aciditatea. Erau bine echipați.

Ei părăsiră laboratorul. Malko se opri în fața clădirii. Pe

fațada ei se etala o inscripție făcută cu vopsea roșie. Era proaspătă! *„Ca și în Nicaragua, forțele populare columbiene vor învinge. Trăiască M. 19!”*

— Era și o femeie cu ei, remarcă americanul. Nu a putut fi identificată cu certitudine, dar se știe că ea l-a ucis pe șoferul autobuzului. S-ar putea să fie Juanita Cayon…

— Tot ce e posibil, recunoscu Malko.

Nu mai era nimic de făcut acolo. Ei se urcară în Fiat și se îndepărtară către centrul orașului. Lester Drew era pe gânduri.

— Este pentru prima oară când se întâmplă așa ceva. Niciodată până acum rebelii nu au lovit în mafia drogurilor. Dimpotrivă. Se sprijineau și colaborau. Mafioții vor fi turbați. Este vorba de cel puțin cinci milioane de dolari.

Malko era furios pe el și frustrat. Nu se gândise că Juanita va fura drogul în loc să-l cumpere. Situația actuală îl depășea complet, iar bilanțul era greu de imaginat. Acum cubanezii din M19 aveau drogul, iar bărbatul care ar fi putut să-i informeze în legătură cu Juanita era mort. Femeia dispăruse fără urme.

— Cât timp este necesar pentru transferul cocainei în Barranquilla? îl întrebă el pe american.

— Depinde de filiere, răspunse acesta. Pentru o asemenea cantitate ar putea fi nevoie de trei sau patru zile. În continuare vor trebui să pună la punct schimbul. Să zicem că au nevoie în total de o săptămână. Ce intenționați să faceți? Există vreo zece filiere posibile și nu le puteți supraveghea pe toate.

— Va trebui să o întâlnesc pe informatoarea mea. Poate că mă va putea ajuta.

Lester Drew opri mașina în fața hotelului *Tequendama.*

— Vă doresc noroc, spuse el. Și țineți-mă la curent.

*

* *

Juanita Cayon își aruncă fesul de lână și-și scoase impermeabilul îngreunat de arma aurită. Era frântă de oboseală.

Încă mai avea în nări mirosul de cordită arsă și în urechi, zgomotul împușcăturilor. Ea însăși montase operațiunea și dăduse ordinele. Jorge o întâmpinase fericit și o ținea strâns lipită de pieptul lui.

— Este fantastic! Am reușit! făcu el. Am reușit!

Nu avea decât treizeci și cinci de ani, iar violența avea un efect uriaș asupra lui. Juanita zâmbi.

— Da, am reușit. Ai fost extraordinar.

Un compliment făcut de o asemenea femeie era măgulitor. Brusc Juanita nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Ea fugi și se închise în W.C. Acolo începu să plângă în voie. Nu putea să nu se gândească la trupul schingiuit al lui Juan Carlos. Nu avea să-l mai strângă niciodată în brațe. Știuse că operațiunea montată de ea îi va aduce necazuri.

Era convinsă de un lucru. Bărbatul vinovat de moartea iubitului ei era acel străin blond, *el gringo* care o urmărise. Reținuse chipul lui și al femeii care îl însoțise. Ea îl cunoscuse pe Juan Carlos. Trebuia cu orice preț să o găsească. Drogul avea să plece peste o oră către Barranquilla. Juanita dispunea de câteva zile. Acolo, în fața oglinzii pătate a lavoarului, ea se jură că nu va părăsi Bogota înainte de a-l ucide cu propria mână pe bărbatul vinovat de moartea amantului ei.

Capitolul VII

Culoarul de la etajul patru mirosea a mucegai. Malko se opri în fața ușii cu geam, apoi sună. Ușa se întredeschise și în prag apăru Gilda Romero. Columbiana încremeni, iar bărbia începu să-i tremure.

— Plecați, făcu ea în șoaptă. Vă rog să plecați imediat…

Malko nu avu timp să discute, căci tânăra îi închise ușa în nas. El rămase de caraghios afară. La ce bun să mai insiste? Juan Carlos era mort din cauza sa și a Gildei Romero. Iar ea nu dorea ca acest lucru să se afle… El coborî exact în momentul când se declanșa o nouă aversă. Își lăsase mașina Dodge la hotel. Iar de taxiuri nici urmă. La ora unsprezece, Lester Drew ținea o conferință la Ambasada Americană cu șeful CIA ca să analizeze situația operațiunii „Juanita Cayon”.

Malko plecă pe șoseaua inundată. În presă se scrisese enorm despre măcelul din Calle 72, bucurându-se că rebelii și mafioții se măcelăresc unii pe alții. De asemenea, generalul De la Neva asigura că ultimii membri ai grupării M19 sunt vânați de către comando-ul BIM și că asasinii vor fi curând pedepsiți. Vechea poveste…

*

* *

Un lanț gros închidea poarta cu grilaj a Ambasadei Americane. Clădirea în care se afla aceasta era un bloc din beton cenușiu de patru etaje ce făcea mai multă onoare constructorilor de bunkere decât arhitecturii. Malko fu controlat la detectorul electronic, apoi luat în primire de un planton care îl conduse la etajul patru. Acolo îl aștepta un bărbat tânăr cu ochi inteligenți și veseli. Acesta îi strânse mâna cu căldură.

— Bine ați venit în Bogota, zise el. Mă numesc Henry Carter. Din păcate, nu sunt rudă cu Președintele.

— De ce „din păcate”? întrebă Malko. Altfel nu v-aș fi

putut strânge mâna.

Era șeful stației CIA din Bogota. El îl conduse pe Malko într-un birou unde se aflau deja Lester Drew și alți doi americani, agenți DEA. Henry Carter schiță un zâmbet.

— Lester se plânge că nu are mijloace, dar oamenii din DEA se înmulțesc mai rău ca iepurii… Apropo, se pare că cei din F2 au descoperit o plantație de *marimba* în plin centrul Bogotei. În incinta unui station-service. Rezistă foarte bine chiar și în vaporii de benzină…

Lester Drew scuipă capătul trabucului.

— În blestemata asta de țară este posibil orice.

Henry Carter îl privea pe Malko cu un soi de curiozitate amuzată.

— Așa că dvs. sunteți, aristocratul din „Company”. Suntem mândri să vă primim la Bogota. Cum puteți vedea, vremea este perfectă… iar ambianța, liniștită.

— Văd, văd, făcu Malko. Dar anotimpul frumos când vine?

— Aici nu vine niciodată, răspunse americanul. Este o invenție a columbienilor ca să atragă turiștii, care nu mai vin de altfel.

El se întoarse către Lester Drew.

— Apropo, ce mai face generalul De la Neva? Mi se pare că l-ați văzut mai devreme, nu-i așa?

— A făcut praf un telefon chiar în prezența mea. De ieri, este cuprins de o furie indescriptibilă. Locotenentul care l-a omorât pe Juan Carlos Laureles a fost mutat pe coasta Pacificului, unde plouă trei metri cubi de apă într-un an. Generalul a făcut un raport în care arată că îi interzisese să se atingă de Juan Carlos. Nimeni nu mai îndrăznește să-i vorbească…

— Ce ticălos! făcu Henry Carter. Săptămâna trecută, s-a jurat cu mâna pe inimă că nu cunoaște nici un singur caz de tortură în unitatea lui.

— Dar ce mai știi despre M19? întrebă Malko.

Lester Drew făcu un gest elocvent.

— S-a topit. A dispărut complet. Nu a rămas nicio urmă.

— Dar Juanita Cayon?

Atunci răspunse Henry Carter:

— M-am întâlnit cu cei din F2, spuse el. Ei nu-i acordă o atenție prea mare. Pentru ei nu contează străinii. În M19 există mulți uruguayeni. De altfel, cu siguranță ea a plecat deja la Barranquilla, la Riohacha, sau la Santa Marta. Nu există nicio pistă privind contactele grupări M19 cu traficanții. Probabil că afacerea a fost pusă la cale prin intermediul lui Juan Carlos Laureles. Și cum el este mort…

Malko căscă. Urechile îi vâjâiau din cauza altitudinii. Ceilalți doi americani din DEA nu deschiseseră gura.

— Am fost trimis aici ca să împiedic această operațiune, spuse Malko. Mi s-a promis că voi avea tot sprijinul din partea stației CIA și a DEA. Ce spuneți de asta?

Henry Carter se scărpină pe gât, apoi zise cu o veselie forțată:

— În afară de faptul că vă plătesc hotelul, nu știu ce pot face. Eu nu am niciun fel de autoritate asupra celor din F2 și nici asupra generalului De la Neva. Sunt sigur că nici ei nu știu mai mult decât mine. Pot să vă pun la dispoziție arhivele noastre. Avem un stadiu excelent despre M19. Columbienii nu cunosc decât o singură formă de colaborare cu noi: mâna întinsă. Noi suntem *los gringos.* Așadar, dușmanii. Singurii care ne iubesc sunt militarii pentru că primesc de la noi jucării frumoase și pot veni în SUA din când în când.

Malko i se adresă lui Lester Drew:

— Ce puteți face dvs.?

Americanul făcu un gest de neputință.

— Nu dispun decât de opt oameni. La Barranquilla nu am o stație fixă. Când operăm acolo, trebuie să stăm la hotel. Columbienii nu ne-au autorizat să deschidem un birou… Eu nu am nicio putere legală în această țară și sunt obligat să lucrez prin intermediul celor din F2. Agenții lor sunt demoralizați din pricină că nu prind decât peștii cei mici, marele trafic fiind protejat de autorități… Eu le-am vorbit deja de problema noastră, de acea tonă de „coke” furată. Nu sunt deloc impresionați. Acum, că au găsit laboratorul, sunt mulțumiți. Pentru ei, o tonă de „coke” nu înseamnă nimic.

Cu alte cuvinte, lui Malko nu-i mai rămânea decât să se urce în avion și să plece. Unde erau promisiunile din Miami?

Cei cinci bărbați rămaseră tăcuți o vreme, apoi Malko oftă.

— Bine, cred că mă voi duce la hotel să mă odihnesc. O să apelez ia o „clarvăzătoare”.

Henry Carter îl însoți până la ascensor.

— Vă înțeleg dezamăgirea, spuse el, dar acesta-i adevărul. Avem mâinile legate. Columbia trăiește din droguri și nimănui nu-i este frică de *subversivos.* Așa că nu le place să facă valuri.

Minunată mentalitate… Malko nu vedea cum ar fi putut da de urma Juanitei Cayon și a cocainei furate.

*

* *

La recepția hotelului găsi un mesaj. Trebuia să o sune pe Gilda Romero. El se repezi la cabinele telefonice pierdute printre vânzătorii de smaralde și formă numărul columbienei. Aceasta îl anunță cu o voce surprinzător de suavă:

— Voiam să mă scuz pentru azi-dimineață. Trebuie să mă înțelegeți. Este îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Înțeleg, făcu Malko

Urmă o pauză. El avu impresia că tânăra voia să-i spună ceva. În cele din urmă, acesta spuse pe un ton mai detașat:

— Dacă mai rămâneți un timp în Bogota, una dintre prietenele mele ar vrea să vă cunoască. Ar putea să vă fie un fel de ghid, să vă arate focuri interesante, ca de pildă Muzeul Aurului.

Era prea frumos ca să fie adevărat! Gilda Romero dansa pe o muzică scrisă de altcineva. Cine oare o teleghida? Prietenii lui Laureles sau cei ai Juanitei? Toți aveau dreptate să-l urască… El răspunse cu o voce candidă:

— Cu cea mai mare plăcere. Mi-ar fi plăcut să vă revăd, dar…

— Pe prietena mea o cheamă Tina Estoril. Dacă sunteți liber, va trece diseară pe la hotel să vă ia, spuse Gilda. Va

suna la camera dvs. Pe curând.

După ce închise telefonul, Malko formă numărul lui Lester Drew. Când acesta răspunse, el îi explică ce s-a întâmplat.

— S-ar zice că ați fost remarcat. Atenție însă. Nu m-ar mira ca să încerce să vă dea un eșantion al specialității fetelor de aici…

— Ce anume?

— *Blow-job,* spuse americanul. Îi voi anunța pe cei din F2. Mă mir că sunteți în colimatorul lor. Tipii ăștia au tot interesul să fie uitați. Oare ce caută?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Malko. Dar nu am chef să stau aici o veșnicie. În afară de F2, nu aveți nimic mai concret?

— „Concret”? O să mă gândesc să văd ce pot face. Dacă găsesc ceva, vă trimit un mesager la hotel peste o oră. Vă găsește acolo?

— Unde ați vrea să fiu? Afară, în ploaie?

*

* *

Două lovituri timide se auziră la ușă și Malko se duse să deschidă. Afară era un băiețaș cu o cutie de pantofi în mâini.

— *Señor* Linge?

— Eu sunt, zise Malko.

— V-am adus pantofii pe care i-ați comandat.

El lăsă cutia și plecă fără să aștepte un bacșiș. Cutia era grea. Malko o deschise și scoase din hârtia cerată un frumos revolver Smith & Wesson cu țeava de 4 degete, nou-nouț, alături de o cutie cu douăzeci și cinci cartușe. O precauție înduioșătoare din partea prietenilor din DEA. Mai era și un bilețel semnat L.D. *„Să nu ne faceți multe probleme”.*

Malko vârî arma în buzunarul impermeabilului după ce o garnisi cu încărcătura. Până la întâlnirea din acea seară nu avea nimic de făcut. Așa că se hotărî să dea o raită pe la Muzeul Aurului.

*

* *

Juanita Cayon lăsă în jos ziarul, observându-l pe Malko,

care ieșea prin poarta rotativă a hotelului. Nimeni nu ar fi recunoscut-o pe fioroasa *guerrillera* care condusese asaltul sângeros în această femeie superbă, provocatoare și elegantă. În locul blugilor, avea o fustă despicată pe coapsă până sus, lăsând să se vadă piciorul cu ciorap fin, încălțat în pantofi cu toc înalt. Unghiile false erau roșii, iar corsajul, suficient de decoltat pentru a-ți lăsa gura apă. Peruca blondă mergea perfect cu ochii căprui. Ai fi zis că gura cubanezei era o reclamă pentru un ruj de buze. Bărbații întorceau toți capul după această superbă făptură blondă, fără a obține altceva decât un surâs.

Ea se ridică și, cu un mers voit provocator, îl urmă pe Malko. Cei doi polițiști de gardă la intrare, se retraseră politicos comentând între ei despre crupa spectaculoasă a acelei superbe străine. Tot F2 ar fi putut defila prin fața Juanitei Cayon și nici unuia nu i-ar fi trecut prin minte că este vorba de o teroristă căutată pentru crimă… Ea se îndepărtă, pe urmele lui Malko, strângând în mână patul revolverului din buzunar.

Aștepta o ocazie favorabilă pentru a-l descărca în spatele acelui *gringo* pe care îl ura cel mai mult în lume. Trebuia însă să fie prudentă. În ciuda poreclei, *La Loca* avea prudența unei fiare atunci când pregătea o lovitură…

Nu voia să cadă în vreo cursă întinsă de F2. Ea se opri în fața unei vitrine. Inima începu să-i bată cu repeziciune. Dintr-o mașină coborâră două femei scunde și îmbrăcate fără gust care se luară după Malko. Erau *barzolas*[22] din F2! Furioasă, Juanita strânse patul revolverului. Era imposibil să-l mai ucidă acum.

*

* *

Paznicul îi conduse pe turiști în camera-seif ale cărei uși blindate se deschiseseră. Malko intră cu grupul. Muzeul Aurului, plin cu comori maya salvate din mâinile lacomilor spanioli, era o minunăție.

---

[22] *Femei polițiste (n.a.)*

Ușile grele se închiseră în spatele turiștilor care se treziră în întuneric. Se auziră câteva țipete amuzate. Lumina se aprinse brusc, inundând comorile așezate în zeci de vitrine. Era un spectacol feeric. Malko privi în jurul său și observă un cap blond. Încercă să se apropie. Îi văzuse picioarele urcând pe scări și le găsise superbe. Dar necunoscuta părea că se joacă de-a v-ați-ascunselea cu el. O urmări în diferitele săli fără a reuși să o ajungă din urmă. Când reveni în holul muzeului, zări femeia blondă care se îndepărtă și dispăru. Adio unei posibile aventuri.

Afară se făcuse aproape frumos. Prudent, Malko luă un taxi ca să se întoarcă la hotelul său.

Aproape de camera lui, se trezi față-n față cu o tânără brunetă, îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată pe corp. O pană de păun de 30 cm era înfiptă în cocul din vârful capului. Bustul alb se oferea ca pe tavă din decolteul adânc.

Ochii surâzători ai femeii se opriră asupra lui Malko.

— Domnul Linge? întrebă ea. Eu sunt Tina Estoril.

— Cum m-ați recunoscut?

Zâmbetul se accentuă.

— O, Gilda v-a descris foarte bine. În Columbia nu sunt blonzi la tot pasul. Mai ales, cu ochi ca ai dvs.

Femeia părea fascinată de ochii aurii ai lui Malko. Acesta încerca să ghicească ce hram purta necunoscuta aceea. Era o exaltată, o amatoare de carne proaspătă? Sau era cu mult mai periculoasă, manevrată de adversarii săi?

Tina Estoril se uită la ceas în mod ostentativ.

— Gilda mi-a spus că aveți puțin timp. Voiam să vă conduc la *Golf Club.* Este cel mai elegant loc din Bogota. Un vechi prieten ar vrea să vă cunoască. Don Diego Castellana. Se pare că a cunoscut familia dvs. în Europa. A făcut studiile la Londra.

Numele acela nu-i spunea nimic lui Malko... Nu se așteptase la așa ceva.

Revolverul atârna greu în buzunarul impermeabilului. Cu toate acestea, se hotărî să-l păstreze.

— Bine, atunci să mergem, făcu el.

Tina îl luă de braț și se instalară în Dodge. Când trecură prin fața Școlii de Cavalerie, Malko simți o strângere de inimă neplăcută. Acolo murise Juan Carlos Laureles.

Tina îl observa cu coada ochiului. Ea își încrucișă picioarele cu un foșnet de ciorapi. Era o bună bucățică tropicală, nu prea frumoasă, dar excitantă.

— Cu ce vă ocupați? o întrebă Malko.

— Lucrez în domeniul decorațiunilor

Curând ajunseră în fața unei clădiri pe care strălucea firma *Golf Club.*

Începuse să plouă în averse. Un portar îi conduse înăuntru sub o umbrelă uriașă. Locul era splendid: verdeață multă, piscină, o sală de mese în stil gotic… Tina Escoril se îndreptă spre un bărbat de vreo șaizeci de ani, mic de statură. Haina sa din tweed, venea direct de la Saville Row, Londra. Era un gentleman autentic… Acesta veni în întâmpinarea lui Malko cu mâna întinsă și spuse cu cel mai pur accent Oxford:

— Sunt extrem de încântat să vă cunosc, *señor* Linge! Se pare că tatăl meu l-a cunoscut pe tatăl dvs. la Oxford înainte de război. Au fost chiar buni prieteni.

Malko zâmbi politicos. Acum cincizeci de ani, tatăl lui Don Diego Castellana trăia cu siguranță încă în copaci. Era prea mică posibilitatea de a-l fi întâlnit pe prințul Gottfried Linge. Doar dacă nu cumva îl zărise din cușca vreunei grădini zoologice…

Columbianul îl conduse până la barul cu furnir de mahon ca într-un club englezesc. Până și ploaia părea importată din Anglia. Columbianul ceru o sticlă de Gaston de Lagrange. Umplu două pahare, unul pentru el și altul pentru Malko. Un timp, cei doi discutară una alta. Bătrânelul era o fosilă șarmantă. La un moment dat, el îi făcu un semn discret Tinei, iar aceasta se eclipsă cu discreție. Imediat Don Diego îi spuse lui Malko.

— Este o persoană încântătoare. Foarte dulce și docilă.

Vorbea despre ea de parcă ar fi fost o iapă.

Malko se întreba unde voia să ajungă bătrânul. Află repede.

— Am vrut să vă văd dintr-un motiv important, spuse bătrânul. Sunt unchiul lui Juan Carlos Laureles.

Capitolul VIII

Malko se forță să rămână impasibil, privind la ploaia care izbea în geamurile barului. Nu trebuia să arate că-l cunoscuse pe Juan Carlos, și nici că era la curent cu moartea acestuia… Atmosfera devenise apăsătoare. Don Castellana zâmbi trist, își netezi părul argintiu și adăugă:

— Am câțiva prietenii în BIM, señor Linge. Știu că erați acolo când mizerabilii aceia l-au asasinat pe nepotul meu. Generalul De la Neva va da socoteală pentru asta într-o bună zi.

Privirea bătrânului gentleman se întunecă și căpătă o duritate neliniștitoare.

— Nu v-am invitat aici ca să vorbim despre morți, *señor* Linge. Ei se odihnesc acum în pace. Este vorba despre cei vii…

Columbianul bău o înghițitură apoi mătura o scamă invizibilă de pe haina sa.

— *Señor* Linge, zise el, știu foarte bine cine sunteți. Bogota este un oraș mic. Niște ofițeri din BIM mi-au făcut confidențe. Nepotul meu a murit din cauza relațiilor sale cu o *subversiva* pe care dvs. o căutați. El era prea naiv, era protejat și nu și-a dat seama ce face, neștiind pericolul ce-l pândește frecventând asemenea oameni. Nenorocul lui cel mare a fost să dea apoi peste un ofițer prea zelos, o adevărată brută. Pentru noi, moartea lui este o imensă tragedie. Era un băiat cu un viitor superb pe care îl iubeam ca pe un fiu. Dacă aș fi mai tânăr, l-aș răzbuna eu însumi. Din nefericire am șaptezeci și trei de ani.

Ochii lui negri îl fixau pe Malko cu o intensitate aproape jenantă.

— Dumneavoastră însă sunteți tânăr, *señor* Malko Linge.

Așadar asta era. Columbianul știa la perfecție ce rol jucase Malko în moartea nepotului său. Acum îi propunea un mod de a-și răscumpăra greșeala. Prețul sângelui era ceva

foarte sud american.

— Și ce ați dori, mai exact, de la mine? întrebă Malko. Cred că știți că nu am nicio putere legală în țara dvs. Și că trebuie să mă mulțumesc cu autoritatea columbiană. Don Diego Castellana clătină din cap și spuse apăsat:

— *Señor* Linge, pentru că tatăl vostru l-a cunoscut pe al meu, vă rog să-l răzbunați pe nepotul meu, Juan Carlos. Vreau să o găsiți pe acea femeie care este vinovată de moartea lui și să o pedepsiți. Dumnezeu vă va ajuta cu mare mila Sa.

— De ce nu vă adresați celor din F2, sau militarilor? întrebă Malko.

— *Señor*, dvs. nu cunoașteți realitatea columbiană. Eu nu am nevoie de promisiuni, eu vreau fapte. Vreau să mor liniștit. Fie-vă milă de un om bătrân.

El tăcu, cu glasul strangulat de emoție. Malko era perplex. De ce unchiul lui Juan Carlos nu voia să-i atace pe ucigașii „direcți" ai nepotului său, pe locotenentul care l-a torturat? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bătrânul spuse:

— Înțeleg la ce vă gândiți. Pe acel ofițer dement îl voi pedepsi, dar mai târziu, într-un mod mai rafinat. Cât despre femeie, aceasta poate să plece din țară și să ne scape printre degete. Nu vreau ca ea să mai trăiască atâta vreme cât iubitul nostru Juan Carlos zace în pământ. Señor, fiți bun! Știu că sunteți un om de onoare. Ajutați-mă!

— Chiar dacă aș dori să vă ajut, nu știu nimic despre locul în care se ascunde această Juanita Cayon.

Un fulger trecu prin ochii lui Don Diego Castellana.

— Pot să vă ajut. Am mulți prieteni, revoltați de moartea lui Juan Carlos. Eu știu unde se află acea femeie.

— Unde?

— Mâine după-amiază, va fi în Barranquilla. Acolo va lua contact cu un anume Esteban Contador, unul din *los marimberos* cei mai cunoscuți de acolo. Cu ajutorul acestuia va scoate din țară tona de *coca* pe care a furat-o.

El tăcu în timp ce Tina se întoarse și se așeză cu ei la masă. Malko nu știa ce atitudine să adopte. Pendula între

pro și contra. Bătrânul columbian jucase bine, știind că și americanii voiau cu orice preț să pună mâna pe Juanita Cayon.

— Eu nu cunosc pe nimeni în Barranquilla, obiectă el, și cred că serviciile americane de care depind sunt foarte prost reprezentate acolo.

— Prietena mea, Tina Escoril, vă va ajuta. Ea cunoaște foarte bine multă lume în Barranquilla. Va merge cu dvs. Și vă va ajuta.

La toate se gândise senatorul. Tina aștepta cu privirea în jos.

— Nu pot să iau singur această decizie, minți Malko. Trebuie să vorbesc cu șefii mei și să mă gândesc la asta.

— Foarte bine. Aștept răspunsul dvs. mâine dimineață. Ar fi un gest foarte frumos din partea dvs., señor, pentru care v-aș fi recunoscător. Acum, sunt obligat să vă părăsesc. V-am rețiunt o masă, așa veți putea face cunoștință mai bine cu Tina. Este o persoană de mare încredere, credeți-mă.

El puse mâna uscată pe genunchiul rotund al Tinei și adăugă.

— Și este și foarte devotată.

Fără să precizeze cui anume. El îi strânse mâna lui Malko, o sărută pe Tina pe frunte și părăsi barul.

*

* *

Tina îl privi cu reproș pe Malko.

— Nu ați mâncat nimic! Propunerea lui Don Diego v-a făcut să vă pierdeți apetitul?

— Nu, nu, o asigură Malko. Nu-mi este foame din cauza altitudinii… Dar credeți că era serios?

— *Claro que si!* A fost foarte afectat de moartea lui Juan Carlos. Eu de asemenea aș vrea să-l ajut. Este ca un tată pentru mine. Vreți să vă conduc în locul cel mai plăcut din Bogota? Este vorba de o discotecă.

— De ce nu? spuse Malko care avea nevoie să mai reflecteze la strania propunere a unchiului.

Un portar îi conduse până la mașină. Un sfert de oră mai

târziu, Malko intră într-un parc și se opri în fața unei clădiri decorate cu un imens licorn din neon roz.

— Am ajuns la „*Licorno*”, spuse Tina.

Un portar cu o uniformă galonată ca a unui amiral, îi conduse pe un culoar acoperit cu oglinzi. Malko zări la dreapta sa o mică sală de jocuri, cu câteva mese. Discoteca propriu-zisă era un local spațios și întunecos, decorat cu plante și cu oglinzi. Pista de dans era goală. Fură instalați la umbra unui bar enorm, pe o banchetă în care se cufundară ca în nisipurile mișcătoare. Tina comandă aguardiente pentru amândoi cu sare și lămâie, după moda locală. Columbiana îl privi drept în ochi și spuse:

— Ar trebui să încercați să-i faceți plăcerea lui Don Diego. Are un dinte împotriva dvs. dar este prea bine educat ca să o arate.

Încă o amenințare deghizată…

— Gilda Romero știa ce vreți să-mi cereți? o întrebă Malko.

Tina izbucni în râs.

— O, nu. Ea mi-a spus doar că sunteți un tip fermecător… Și cum sunt cam nebună, i-am spus că mi-ar plăcea să vă cunosc…

După un răstimp, ea îl întrebă timidă:

— Sper că nu vă supără prea mult dacă mă luați cu dvs. la Barranquilla.

Malko simțea o vie reticență față de această cruciadă stranie în care se afla practic singur.

*

* *

Cei doi se balansau lent pe marea pistă de dans în ritmul unor melodii demult uitate în Europa. Columbiana dansa strâns lipită de Malko, cu pana ei de păun ce se înălța falnică din cocul negru. *Body language*[23] era mult mai elocvent decât vorbele. Ea îl întrebase multe despre Europa, despre viața lui, fără să pomenească vreo vorbă despre CIA sau

[23] *Limbajul trupului (n.t.)*

DEA.

— Ce-ar fi dacă am mai bea un păhărel la mine acasă? întrebă Tina cu o voce catifelată atunci când muzica se opri.

— Unde locuiți? întrebă Malko.

— În apropiere de *Tequendama,* făcu ea. Vă voi arăta drumul.

Străzile Bogotei erau pustii deși era doar ora unsprezece. Ei se opriră în fața unui imobil modern de vreo douăzeci de etaje de pe Carretera 11, la intersecția cu Calle 67. Un gardian le deschise ușa garajului și o închise în urma lor. Apartamentul aproape că nu avea mobile în afară de o impresionantă combină Akai pe care ea o puse imediat în funcțiune. Se auziră sunetele unei *salse*, lente, ritmate și melancolice.

Tina se descălță și începu să danseze singură în mijlocul încăperii, unduindu-și trupul ca o dansatoare din pântece. Malko se așeză pe o canapea. Încetul cu încetul, Tina se apropie de el și îl atinse provocator. Apoi îngenunche în fața lui și-l cuprinse de coapse. Continua să se miște înainte și înapoi ca o cobră bine dresată, masându-l în același timp cu dexteritatea unei profesioniste.

Atingerea ei era insolită, uneori insuportabilă, adesea delicioasă. Malko simți că nu mai rezistă. El explodă crispat de plăcere sub privirea încântată a Tinei. Ea remarcă:

— Îmi place la nebunie să provoc plăcerea unui bărbat în felul acesta. Spune-mi o să vii cu mine la Barranquilla? îl întrebă ea brusc, tutuindu-l pentru prima oară.

— Cred că da, răspunse Malko.

Ea îi sări de gât.

— *Que bueno!* O, sunt atât de fericită pentru Don Diego!

— Dacă o găsesc pe Juanita Cayon îi voi face fericiți și pe militarii care o vor aresta.

— O, nu! Trebuie să o ucizi! Doar ești un adevărat *macho,* nu? Ai mai omorât oameni, nu-i așa?

Malko preferă să nu-i răspundă. În Columbia exista o altă scară a valorilor. Era convins că Liga Drepturilor Omului nu prospera în acel colț de lume.

El se întinse. I se făcuse somn. Tina se ridică în picioare.

— Vino! Trebuie să ne culcăm. Există o cameră pentru tine. Mie-mi place să dorm singură. Dacă ești de acord, vom pleca mâine, la ora patru și jumătate cu un avion Avianca. Don Diego se va ocupa de locuri. El îi cunoaște pe cei de la hotelul *Royal Lebolo.*

Malko se lăsă condus până la o cameră mobilată doar cu un pat.

*

* *

Lester Drew râdea cu lacrimi.

— Don Diego Castellana! făcu el. O, ăsta este cel mai mare traficant de *coke* din Bogota!

Malko încercă să-și ascundă furia. O părăsise pe Tina cu o oră mai devreme, după ce băuseră o cafea infectă.

— Sunteți sigur că este vorba de aceeași persoană? Acesta are peste șaptezeci de ani, cu aspect de gentleman, membru al Clubului de Golf?

— Bineînțeles. Este bătrânul Don Diego. Are o plantație de garoafe și o *ganaderia*[24] ca acoperire, dar este șeful celei mai mari rețele de cocaină din Columbia. El finanțează toate operațiunile. Este specializat în cumpărarea „pastei” care sosește din Bolivia sau Peru și tranzitează Laetitia. Are o avere colosală.

Malko îl asculta. Acum înțelegea totul. El îi relată conversația avută cu Don Diego și ce urmase după aceea.

Lester Drew se bătu cu palmele pe genunchi râzând în hohote.

— Asta este cea mai grozavă poveste pe care am auzit-o vreodată! Juan Carlos nu a fost niciodată nepotul lui Don Diego Castellana. Lucra pentru el, dar bătrânului nu-i pasă de moartea lui nici cât negru sub unghie. În schimb, turbează de furie că i s-a spart laboratorul. Pierderea trebuie să fi fost importantă. Așa că s-a gândit ca dvs. să-l răzbunați.

— De ce nu fac chiar ei treaba asta?

---

[24] Fermă de animale

— Este foarte simplu. Mafioții nu pot declara război fățiș celor din M19 sau FARC. Gruparea FARC controlează în parte zonele vitale pe unde tranzitează toate drogurile care ies din Columbia. În plus, sunt mai bine înarmați. Pe de altă parte, nu pot să nu reacționeze la o asemenea lovitură. S-ar crea un precedent.

— Dar acest Esteban Contador nu lucrează cu ei?

— Ba da, dar este un intermediar; își ia partea lui din fiecare transport de droguri. Dacă s-ar întâmpla să fie prins sau ucis, lor puțin le-ar păsa. În general, oamenii din Bogota nu-i prea suferă pe cei de pe coasta Atlanticului. Acum cunoașteți toată povestea.

— Ce părere aveți despre situație? îl întrebă Malko.

— Mi se pare că aveți o șansă formidabilă. Voi veni și eu la Barranquilla. Chiar dacă știți numele lui Esteban Contador și sunteți ajutat de Tina, nu va fi prea ușor…

— Credeam că sunteți ocupat până peste cap, remarcă perfid Malko, amuzat de această schimbare.

Surâsul dispăru de pe chipul americanului.

— Noi suntem convinși că cel care i-a ucis pe oamenii noștri a fost Esteban Contador. Consulul a făcut o anchetă. Voi vorbi cu Henry Carter. Puteți fi sigur de binecuvântarea lui dacă-i veți rupe gâtul acelui netrebnic. El vă va scoate imediat din țară dacă veți avea probleme cu autoritățile. Aici, nu se știe niciodată.

— Eu plec la ora patru și jumătate, zise el.

— Iar eu voi lua avionul următor. Dacă mă întorc cu capul lui Esteban Contador, voi ieși fericit la pensie.

— Aveți pe cineva de ajutor acolo?

— Da. Este un polițist destul de cinstit, Gutierez. Este contactul meu din Barranquilla. A organizat o rețea de informatori. Cu ajutorul lui am prins zeci de traficanți și sute de kilograme de *marimba…*

Malko se ridică să plece. Lester Drew îi strânse mâna.

— Ne revedem la *Royat Leboto.* Voi veni cu un cadou pentru Gutierez, ca să-l motivez. Un aparat de fotografiat Konica, complet automat. Este înnebunit după fotografii.

*

* *

Juanita Cayon spumega de furie și de decepție. Toate planurile îi fuseseră spulberate din cauza celor două *barzolas* din F2 trimise să-l păzească pe ticălosul de *gringo.*

Telefonul sună. Jorge ridică receptorul, ascultă un lung răstimp, notând ceva pe colțul ziarului. Juanita îl privea intrigată.

— Am ceva ce o să te intereseze, zise Jorge. Străinul tău ia avionul pentru Barranquilla în după-amiaza asta. Am notat numărul zborului…

M19 avea informatori numeroși în Bogota. Juanita se lumină. Iată, în sfârșit o veste bună.

*

* *

Malko se uita la taxiul care sosise chemat de portarul hotelului. Părea scăpat dintr-o cursă de stock-car. Nu avea nici zece centimetri pătrați de vopsea intactă. Toate geamurile erau sparte și o parte din parbriz era înlocuită cu un carton. În schimb, radioul era dat la maxim…

Șoferul, un tânăr cu geacă de piele, murdar și hirsut, apucă valiza lui Malko și o aruncă în portbagajul pe care-l legă cu o sârmă.

— Ocoliți mașina, *señor,* spuse el amabil.

Evident, toată aripa stângă era stâlcită, inclusiv portierele… În interior era și mai rău. Tapițeria atârna făcută franjuri, iar canapelele despicate își etalau arcurile. Instrumentele de la bord dispăruseră de multă vreme. Peste tot erau atârnate tot felul de iconițe.

Mașina demară cu un zgomot infernal. Când șoferul acceleră puțin, toată caroseria începu să zbârnâie. Malko încerca să-și păstreze echilibrul, resemnat. Până la aeroport aveau de parcurs vreo cincisprezece kilometri. Circulația era înspăimântătoare iar șoferul își croia drum cu ajutorul claxonului și agresând verbal pe participanții la trafic. La un moment dat, Malko întoarse capul ca să vadă dacă nu au accidentat pe cineva. Inima i se opri în gât. Chiar în spatele

lor, rula un Fiat negru. Prin geamul parbrizului, el văzu clar chipul unei femei. Era Juanita Cayon! La volan era un bărbat și alți doi stăteau în spate. Fiatul încerca să depășească taxiul. Malko știa ce va urma. Acest gen de atentat era tipic pentru *subversivos.*

Șoferul nu observase nimic, atent la muzică și la șosea. În depărtare se văzu lumina roșie a unui semafor. Malko se pregăti pentru acțiune. În clipa în care tocmai voia să sară din taxi, semaforul aprinse lumina verde. Cu un chiot de veselie, șoferul acceleră și viră la dreapta ca să intre pe Avenida de Eldorado ce ducea la aeroport. Fiatul dispăruse în masa compactă ce încerca să treacă de stop.

În fața lor șoseaua era liberă iar taxiul încă nu se dezmembrase. El înainta cu treizeci pe oră. Malko nu-și dezlipea privirea de lunetă. Trei minute mai târziu apăru și Fiatul. Malko îl bătu pe umăr pe șofer și-i flutură o bancnotă de 1000 de pesos.

— *Más rápido!*

Columbianul necheză de bucurie, iar viteza crescu cu încă cinci kilometri pe oră. Fiatul claxona de zor ca să depășească. Atunci, Malko puse la bătaie un teanc gras de bancnote.

— *Amigo!* Mașina aceea nu trebuie să ne depășească!

Șoferul se întoarse cu ochii mari cât cepele la vederea banilor.

— *La policia?*

— *Si.*

— *Claro. Marimba, eh?*

— *Si,* făcu Malko.

În mod automat, columbianul ocupă centrul șoselei împiedicând Fiat-ul să-l dubleze. Apoi meșteri ceva la tabloul de bord. Motorul scoase un zgomot diferit. Taxiul făcu un salt în față ca și cum ar fi fost împins de o mână invizibilă. Zgomotul deveni insuportabil. Fiat-ul fu obligat să stea în coada lor. La un moment dat capacul portbagajului se deschise și începu să zdrăngăne în ritmul de *salsa,* iar geamul din dreptul lui Malko se deschise singur lăsând un

curent de aer. Rabla începuse să se dezintegreze! Un miros acru de ulei ars invadă mașina.

Malko își spuse că nu vor mai ajunge niciodată la aeroport. Mai aveau cinci kilometri de cucerit. Se aflau într-o zonă de câmpie unde puteau fi lichidați cu ușurință de adversari. Urmă un nou viraj. Taxiul mări viteza cu un scrâșnet disperat. Următoarea curbă era în ac de păr. Mașina micșoră viteza. Malko se întoarse și văzu chipul crispat al Juanitei Cayon. Taxiul intră în curbă. Brusc, șoferul trase frâna de mână și călcă până la fund frâna de picior. Taxiul se dădea bătut! Taximetristul scoase o mână pe fereastră și-i făcu semn Fiat-ului să-l depășească, ca un șofer obosit de o asemenea cursă.

Fiat-ul reacționă instantaneu.

— Ești nebun! strigă Malko la șofer. Ai de… Restul frazei se pierdu în huruitul unui imens camion care se ivi din sensul opus. În clipa aceea, taximetristul frână la un pas de moarte. Fiat-ul nu mai avu timp să se retragă. Față-n față cu camionul, accidentul era inevitabil.

Camionul scoase un șuier lung de sirenă. Ca să evite coliziunea, Fiat-ul făcu stânga și se prăbuși în prăpastie. Încă un viraj, și drumul redeveni drept. Malko întoarse capul către curba lăsată în urmă. Dar nimic nu mai apăru. Fiat-ul era scos din luptă. Șoferul exulta de fericire.

— *Que mueran los sirvientes de la oligarquia! strigă el. Vivan los marimberos!*

Dacă ar fi știut că este vorba de *subversivos!* Trei minute mai târziu, el îi arătă lui Malko un manifest al grupări M19. Drumul până la aeroport era în linie dreaptă, dar mașina părea că-și va da sufletul în fiecare clipă. Șoferului puțin îi păsa. Cu banii primiți de la Malko putea să-și cumpere o duzină de taxiuri… Când în cele din urmă ajunseră, bagajele lui Malko erau acoperite de un strat negru, ca de funingine. Șoferul trase o înjurătură formidabilă. El îi arătă lui Malko caroseria ciuruită de gloanțe. Proiectilele găuriseră portbagajul. Agresorii trăseseră în taxi, dar Malko nu auzise. La vederea acestui act de vandalism, columbianul dădu cu

piciorul în tabla care se desprinse și căzu pe pământ.

— *Vaya con Dios!* îi ură șoferul, fluturând teancul de bancnote.

Malko îl văzu plecând pe jos, abandonându-și taxiul care fumega sub privirile disprețuitoare ale unui polițist.

El pătrunse în holul aerogării. Din fericire, pana de păun din cocul Tinei depășea cu treizeci de centimetri restul mulțimii. Ea îl aștepta cu biletele în mână.

— Repede, ești în întârziere. Avionul pleacă peste zece minute.

Ei se lansară într-o cursă frenetică pe interminabilele culoare până la aparatul Boeing 707 cu vopseaua scorojită. Abia după ce avionul decolă, Malko îi povesti Tinei Estoril ce i se întâmplase. Ea apăru mai mult surprinsă decât șocată.

— Nu înțeleg, făcu ea. Dacă încercau să te anihileze în Barranquilla, ar fi fost normal. Dar s-ar putea să fi aflat că pleci acolo și au vrut să te împiedice. Acolo va trebui să fim foarte atenți. Esteban Contador este un om puternic și are informatori pretutindeni. În Barranquilla poți găsi ucigași pentru doar zece mii de pesos…

Malko nu răspunse. Privea Cordiliera Anzilor pe care o survolau. Peste o oră ajungeau la Barranquilla.

Capitolul IX

Mica aerogară părea roasă de umezeală în ciuda numelui pompos: *Aeropuerto Internacional Ernesto Cortissoz.*

Căldura te învăluia ca o haină umedă și fierbinte. Deși era ora șase seara, erau cel puțin 30° și 100% umiditate. Până să traverseze pista, Malko se trezi lac de apă. Barranquilla era un ținut de la capătul lumii…

Ei își recuperară bagajele și găsiră un taxi cu aer condiționat. După frigul din Bogota, acea baie turcească era sufocantă. Când ajunseră în centrul orașului era deja noapte. Erau pe interminabilul bulevard Boyaca, unde traficul era de nedescris. Majoritatea vehiculelor erau vechi de un sfert de secol. Brusc, motorul taxiului își dădu sufletul. Făcu o pană. Din fericire, un taxi gol trecea pe acolo. Nu avea însă aer condiționat, dar mergea… După o jumătate de oră, el rula pe Carretera 54, o alee bordată cu arbori. Curând ajunseră la hotelul *Royat Lebolo.* Era și timpul: o ploaie torențială începu să cadă blocând circulația. În ciuda diluviului, temperatura nu scădea cu niciun grad… Camera rezervată pentru Tina și Malko semăna cu o celulă. Aparatul de aer condiționat făcea zgomot ca un Boeing la decolare. Peisajul ce se putea admira de la fereastră nu avea nimic atrăgător: niște case decrepite, terenuri virane, cocotieri și, în fundal, fâșia gălbuie a Magdalenei, râul ce străbătea orașul. Barranquilla era un ținut plat ca o clătită. Îi amintea lui Malko de Saigon. Tocmai își termina de aranjat lucrurile, că sună telefonul.

— Am sosit și eu, se auzi vocea sobră a lui Lester Drew. Mi-ar plăcea să vă văd în barul de la primul etaj.

— Sosesc, făcu Malko.

Tina se făcuse nevăzută, deși nu-și desfăcuse valizele. Avea o întâlnire misterioasă. El își lăsă revolverul în servieta diplomatică și coborî la bar.

Agentul DEA era împreună cu un columbian. Stăteau într-

un separeu lângă fereastră.

— Vi-l prezint pe Pepe Gutierez, făcu Lester Drew. Este cel mai bun prieten al meu în acest oraș. Un prieten util, sublinie el.

Pepe Gutierez zâmbi încântat, descoperind niște cioturi îngălbenite. El mângâie cu un aer extaziat aparatul de fotografiat primit de la american.

— Îmi permiteți? întrebă el și îndreptă aparatul către cei doi. Blitz-ul se aprinse de câteva ori într-o secundă. Lester Drew spuse:

— Inspectorul Gutierez lucrează cu mine de multă vreme. Puteți avea o deplină încredere în el.

Gutierez sorbi aguardiente dintr-o răsuflare și ceru alta. În afară de ei, în bar nu mai era niciun client. Un fulger urmat de un tunet puternic scutură hotelul.

— I-am explicat lui Pepe de ce suntem aici. El nu a auzit nimic.

Gutierez confirmă într-o engleză cu un puternic accent spaniol.

— Pe aici tranzitează atâta drog, încât este greu de aflat care și cum. Se află cu mult mai târziu când *los marimberos* încep să se laude cu câți bani au câștigat. Un tip ca El Gordo are o groază de depozite în oraș și în afara lui.

— Cine este El Gordo? întrebă Malko.

— Este porecla lui Esteban Contador. Înseamnă „Grasul”. Veți înțelege de ce când îl veți vedea. Trebuie să facem ceva, spuse Lester Drew. Mă duc să-l întâlnesc pe generalul Costas Peredo.

Gutierez dădu dezolat din cap.

— Nu-l puteți găsi în seara asta.

— Unde a plecat?

— Participă la o petrecere dată de *El Gordo.*

Lester Drew înjură printre dinți.

— *No big deal!* Atunci o să apelez la Eduardo Matalon, șeful F2 din localitate.

— Cred că și el merge la petrecere, spuse încet Pepe Gutierez.

— *Shit!* explodă Lester Drew. Sunt cu toții niște corupți nenorociți. OK, să mergem atunci la Larry Farmer, consulul nostru. Știe și el destule lucruri.

De astă dată, columbianul nu mai spuse nimic, dar tăcerea lui era la fel de elocventă. Malko crezu că Lester va face infarct.

— Doar nu vreți să spuneți că și consulul *nostru* se duce la putregaiul ăla? La tipul care i-a asasinat pe agenții noștri…

Gutierez începu să-și șteargă ochelarii cu mișcări nervoase.

— El Gordo l-a invitat, la fel ca pe tot orașul, iar guvernatorul i-a spus că ar fi o ofensă pentru Columbia dacă nu ar da curs invitației.

Malko simți că-l îneacă râsul.

— Dar dvs.? întrebă el, cum se face că nu veți participa?

— Eu nu am fost invitat, spuse el cu modestie. Nu sunt o persoană importantă. La *señor* Esteban Contador vine toată elita orașului în seara asta. Este periculos să-l refuze. Este foarte susceptibil.

Lester Drew comandă un Gaston de Lagrange, iar Pepe Gutierez trecu la whisky J&B. Malko se mulțumi cu o votcă.

— Vom aștepta ca *señor* Contador să termine cu distracția ca să începem ancheta. Dacă nu cumva, am merge și noi acolo…

— Cu un lansator de rachete, mormăi Lester Drew. Acum vedeți în ce condiții lucrăm în țara asta! Tipul ăla a cumpărat un oraș întreg. Pe polițiști, militari, jurnaliști.

— Am putea vedea pe cineva mâine, sugeră Gutierez. Pe *señor* Vivaldi… Adesea deține informații interesante…

— Cine este tipul? Vreun erou?

— Nu, zise americanul. Este un radioamator. *Los marimberos* vorbesc mult între ei…

— Am putea merge la el mâine dimineață, sugeră polițistul.

— Perfect, făcu Lester Drew. Alte noutăți mai aveți, Malko? Acesta îi povesti americanului peripețiile din acea zi. Lester îl asculta stupefiat.

— Este de necrezut, făcu el. Niciodată *los gringos* nu au fost atacați în felul acesta. Trebuie să fie un motiv foarte puternic. Nu înțeleg de ce cubaneza aceea și-a asumat un asemenea risc.

Malko ar fi avut chef să-i spună că Juanita Cayon trebuia să fie în drum către Barranquilla, dar se mulțumi să tacă.

*

* *

Esteban Contador își privi cu tandrețe fiul care stătea grav în dreapta sa, îmbrăcat cu un costum mexican de un alb strălucitor. Un jabou de dantelă îi decora cămașa. În ciuda celor unsprezece ani ai săi, Esteban junior era deja învelit într-un strat gros de grăsime ca un purceluș. El Gordo îl bătu cu afecțiune pe mâna grăsuță.

— Ei, ești mulțumit?

— Si, *papacito,* făcu juniorul.

— Vrei un pic de carne?

— *Si, papacito.*

Esteban Contador înmuie o chiftea într-un sos piperat, capabil să decapeze stomacul unui struț, și i-o întinse drăgăstos fiului său. Acesta o înghiți, își reprimă tusea, roșu la față, apoi articulă cu vocea sugrumată:

— *Muchas gracias, papacito.*

— Bravo, făcu El Gordo, să-ți fie de bine. Acum ești un adevărat bărbat, un *macho.*

Băiatul era toată viața lui. Era singura ființă pentru care simțea o dragoste fără limite. Mama lui avusese bunul simț să moară la naștere, iar copilul fusese crescut doar de tatăl său, care se atașase nebunește de el. La fiecare *fiesta*, trona alături de augustul său părinte, fiind singurul copil printre adulți. Nimeni nu îndrăznise însă să comenteze acest lucru față de Esteban Contador… Acesta apucă o sticlă de Stolicinaya și turnă o jumătate din ea umplând ochi un pahar, pe care-l goli imediat. Apoi bău și un pahar cu apă.

Serata dura de trei ceasuri. Era o petrecere *a la colombiana.* Sticla cu votcă era goală pe jumătate. Băuse singur din ea. Ochii protuberanți ai traficantului începuseră

să se înroșească. El începu să clatine capul în ritmul muzicii ce venea de la discoteca vecină, cufundată într-o obscuritate aproape totală. Mai mult ca niciodată, el semăna cu un împărat roman, un pic mai oacheș. Cămașa roz brodată era desfăcută până la brâu pe stomacul umflat. Pantalonul de in alb plesnea pe picioarele groase. Avea aproape o sută patruzeci de kilograme și o forță herculeană. Încă era capabil să sugrume un om cu o singură mână.

Cu mâinile puse pe masă și cu spinarea rezemată de zid, el contempla bufetul somptuos. În jurul lui, se aflau principalii amici și complici, printre care, și avocatul ce veghea ca să nu murdărească închisoarea cu prezența lui. Un ofițer în uniformă îi zâmbi de la masa vecină, iar el se osteni să-i răspundă. Era generalul Angel Costas Peredo, responsabil cu lupta antidrog în peninsula Guajira. El își construise o vilă de zece milioane de pesos cu o soldă de numai cincisprezece mii de pesos pe lună, ceea ce dovedea un remarcabil simț al economiei.

În fața lui era așezat guvernatorul provinciei, Miguel San Martin, țeapăn într-un costum negru, în compania soției legitime. O superbă târfă nițel fanată, dar încă apetisantă. De când îl frecventa pe Esteban Contador, guvernatorul simțea că Dumnezeu i-a pus mâna în cap. Cu o lună mai devreme, el se trezi că-i iese lozul mare la Loteria de Stat, fapt ce-i spori finanțele în mod spectaculos.

Bineînțeles că atunci când El Gordo a împușcat pe un informator al poliției, el a considerat acest lucru ca pe o poznă normală.

El Gordo își clătea acum ochii fixând-o pofticios pe Maria, soția guvernatorului. Îi admira chipul trufaș și senzual, cu ochi mari și negri machiați puternic și cu gura cărnoasă ca un fruct pârguit. De sub corsajul bluzei se zărea marginea de dantelă neagră a sutienului. Un cordon auriu garnisit cu pietre prețioase îi strângea talia, iar fusta din fai părea cusută direct pe ea. Snobii din Barranquilla șușoteau că guvernatorul o culesese dintr-un bordel unde o frecventase ani de zile. Gurile rele adăugau că acest fapt nu o făcuse să-

și schimbe viața. Ea întoarse capul către El Gordo și-i adresă un surâs plin de subînțelesuri.

Mafiotul îi făcu un semn cu mâna sa enormă și umflată. Era o serată deosebită. La cei cincizeci de ani ai săi, avea o avere de cincizeci de milioane de dolari. Nici nu știa ce să mai facă la atâția bani. Iar tatăl său se încăpățâna să se agațe de amărâta aia de casă de schimb de pe Calle 35, de parcă voia să atragă ghinionul asupra familiei.

Esteban Contador obținuse totul făcând numai doi ani de pușcărie. Asta, când era tânăr... În seara aceasta, Barranquilla era la picioarele sale. Directorii de ziare, comercianții, poliția și militarii. Deodată, un gând neplăcut îl făcu să încrunte sprâncenele.

El pocni din degete chemând un servitor. Acesta se duse la generalul Peredo care se ridică imediat și veni să se așeze în fața amfitrionului său. El Gordo îl privi jucându-se cu scobitoarea.

— Vreau înapoi elicea elicopterului meu, făcu el.

Generalul încercă să schițeze un zâmbet.

— O să mă ocup, *señor* Contador. O să mă ocup de asta. Dar este vorba de un ordin sosit de la Bogota, direct de la guvern. Sunt obligat să ascult.

— Eu vreau elicea înapoi, făcu încăpățânat traficantul.

Era consecința dublului asasinat. Niște martori văzuseră aparatul zburând în noaptea crimei. Degeaba se jurase pilotul că se întorseseră din drum, nimeni nu l-a crezut. Ambasadorul american a protestat vehement, iar ministrul de Interne îl obligase să ia modesta măsură de a interzice dreptul de zbor al elicopterului lui Esteban Contador. Acesta vârî scobitoarea într-o chiftea, cu ochii ațintiți la pântecele generalului.

— *Entiende usted*[25]*?*

— Si, si, promise generalul, voi face cele necesare.

El se ridică, și se duse la masa sa, vădit stânjenit. El Gordo înfulecă chifteaua și trase o dușcă zdravănă de votcă. Fiul lui

[25] *Înțelegeți? (n.t.)*

făcea eforturi disperate ca să își țină ochii deschiși, golind cutiile de Pepsi Coca una după alta.

Muzica se opri. Urmă o pauză. Apoi izbucniră acordurile unei orchestre de mariachis. Muzicanții își făcură apariția în șir indian cântând la trompetele lor. Asistența începu să țipe de bucurie. Orchestra venise special din Mexic. În Barranquilla nu exista nimic asemănător.

Era punctul culminant al petrecerii. Muzicanții înconjurară masa lui Esteban Contador cântând de mama focului. *El marimbero* asculta cu ochii închiși, legănat de muzică. La terminarea melodiei *mariachis* intonară într-un singur glas:

„Happy birthday to you, happy birthday, señor Esteban”.

Încântat la culme, El Gordo aplaudă și mai goli un pahar. Orchestra continuă cu o melodie compusă special pentru aniversarea marelui *marimbero.*

O fată superbă apăru aducând în mâinile tremurânde un tort alb uriaș. Avea vreo douăzeci de ani și un corp de stripteuză. Roșie de emoție, ea puse tortul pe masă. El Gordo se ridică în picioare și o strânse în brațe, mângâindu-i fesele.

Tortul fu tăiat și toată lumea se puse pe mâncat și pe băut. Sărbătorirea nu era reușită dacă participanții nu cădeau sub masă… El Gordo era exemplul cel mai bun.

După un ultim acord de trompetă, *mariachis* se retraseră. Apoi, restaurantul fu invadat de acordurile lente și senzuale ale unei salse, iar pista de dans fu învăluită de întuneric. Toate privirile se îndreptară spre amfitrion. Era cântecul lui preferat. El se sculă de la masă. Trebuia să danseze cu fata ce-i adusese tortul. Dacă aceasta reușea să-l emoționeze repede și bine, urma să fie admisă pe postul de favorită pentru câteva zile sau câteva săptămâni.

Uriașul făcu trei pași către fata care îl aștepta cu obrajii roșii ca focul. Apoi, el trecu prin fața ei, fără să o privească măcar și continuă să meargă drept sub privirile stupefiate ale invitaților. O idee amuzantă tocmai îi trecuse prin creierul îmbibat de alcool.

El se opri în fața soției guvernatorului și-i întinse mâna.

— *Señora Maria, vamos a bailar*[26].

În salon, se așternu o tăcere mormântală. Soția guvernatorului lăsă ochii în jos, apoi îi ridică și își privi soțul. Acesta părea că se gârbovește. Știa ce înseamnă o asemenea invitație. Datoria sa era să-și ia nevasta de mână și să părăsească localul în fața unei insulte atât de flagrante.

Tăcerea apăsătoare se rupse la scârțâitul scaunului. Guvernatorul se ridicase ca să-i facă loc Mariei să iasă. Timp de o fracțiune de secundă privirea lui o întâlni pe cea a traficantului, apoi se feri cu o grimasă. Soția sa se ridică și plecă spre pista de dans cu chipul inexpresiv. El Gordo se luă după ea și, în mod ostentativ, îi puse mâna grea pe șold.

Imediat, cei doi fură înghițiți de întunericul ce învăluia ringul. Comesenii își reluară conversația. Singur, guvernatorul rămase tăcut și își aprinse o țigară fixând zidul din spatele scaunului gol al soției sale. Muzica senzuală și lentă a salsei învăluia restaurantul. Una dintre invitate ce stătea aproape de ringul de dans, întoarse capul în direcția acesteia. Ce ar mai fi vrut ea să fie în locul nevestei guvernatorului!

Esteban Contador dansa în mijlocul ringului. Mai bine zis, se bălăngănea încet, cu mâinile pe coapsele partenerei sale. El îi șopti ceva la ureche iar ea îl cuprinse cu amândouă mâinile de gâtul gros, ca de taur. Încetul cu încetul, el *marimbero* începu să se apropie de ea, până ce uriașul burduhan se lipi de pântecele ei și începu să se frece de el. Maria participa deschis la acest joc pervers. El Gordo îi șopti la ureche:

— *Eres guapa. Guapisima*[27].

Ea surâse.

— *Muchas gracias, señor Esteban.*

Mâinile puternice ale traficantului, încleștate pe șoldurile ei o tulburau mai mult decât voia să recunoască. Încetul cu încetul, mâinile începură să-i strângă talia. La început, ea

[26] *— Doamnă Maria, veniți să dansăm (n.a.)*

[27] *Ești frumoasă. Foarte frumoasă (n.t.)*

rezistă, dar ochii înceţoşaţi ai bărbatului o fixară îndelung, cu o expresie ambiguă.

— Gândeşte-te la soţul tău, Maria, făcu el.

Soţia guvernatorului nu ştia cum să interpreteze aceste cuvinte. Ea simţi cum îi cedează genunchii sub presiunea uriaşului. Cu un gest violent, el o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

Muzica se auzea şi mai învăluitoare. Cu ochii închişi, El Gordo începu să se desfacă la pantaloni. După o scurtă ezitare femeia începu să-l mângâie.

Alcoolul îşi făcea efectul. Ea uită de bărbatul ei şi de toate, fascinată de această experienţă insolită.

Esteban Contador se mulţumea cu această mângâiere uimitoare de parcă în faţa lui ar fi fost o târfă, nu soţia guvernatorului.

Brusc, El Gordo scoase un grohăit ce acoperi muzica. El o apucă de păr şi rămase încremenit, ca lovit de trăsnet. Discul se termină brusc. Maria abia avu timp să se redreseze. Când apăru din noi în plină lumină, nu se vedea nicio urmă care să trădeze cele întâmplate. Esteban Contador o conduse la masă, se înclină şi se întoarse la locul său.

Fata care adusese tortul stătea cu capul în jos, moartă de ruşine că în locul ei fusese preferată o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă.

Esteban Contador avu atunci o altă idee amuzantă. El se apropie de fată şi îi spuse:

— Junior are chef să danseze. Învaţă-l!

Băiatul tresări auzindu-l pe tatăl său. El Gordo îi şopti ceva la ureche fetei. Cei doi dispărură în întunericul de pe ringul de dans.

Traficantul îşi turnă votcă în pahar. Avea de gând să-l invite cât mai des pe guvernator. Acesta tocmai se ridica să plece, împingându-şi nevasta în faţa mesei lui Contador, el spuse:

— Mulţumesc pentru această seară excelentă, *señor* Contador.

Soția lui zâmbea artificial, fără să spună nimic. Ochii îi străluceau. Știa că-l va revedea pe bărbatul care o umilise. Dar data viitoare voia să simtă acel membru în pântecele ei, dur ca un tac de biliard. Ea coborî scările în spatele soțului ei. În clipa când se urcară în mașină, acesta se întoarse spre ea și-i spuse cu o voce ștearsă:

— *Cochina*[28].

Apoi o pălmui cu sete și izbucni în hohote de plâns, sub privirile înmărmurite ale șoferului.

*

* *

El Gordo se lupta cu somnul ce-l cuprinsese în timp ce invitații își luau rămas bun de la el. Votca și orgasmul erau prea mult pentru el. Băiatul lui nu apăruse încă, dar îl știa în mâini bune.

Un bărbat în costum alb se apropie și se așeză alături de el. Era avocatul lui preferat, care îi aranja afacerile cele mai dificile.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Nimic grav, dar aș prefera ca să fii la curent. *El Gringo* din Bogota a venit aici astă-seară. A fost văzut la aeroport. Și nu este singur. Clienții noștri sunt neliniștiți. Au aflat și ei despre asta.

El Gordo ascultă jucându-se cu scobitoarea. El o înfipse cu brutalitate în ultima chiftea. De când cu confiscarea elicei știa care sunt limitele puterii sale.

— Spune-le să nu se neliniștească, făcu el. Mă ocup eu de tot. Imediat.

Avocatul se ridică de la masă și dispăru în ringul de dans împreună cu o fată mai înaltă decât el. Se gândea să o aibă pe canapeaua din fundul sălii. Dată fiind poziția lui fața de boss nu i se refuza nimic…

Rămas singur. Esteban Contador chemă un chelner. Acesta dispăru și se întoarse după câteva minute cu unul dintre invitați. Era un bărbat înalt, brun, cu o mustață

---

[28] *Târfă ordinară (n.a.)*

impresionantă. Acesta salută respectuos.

— Așază-te, spuse columbianul. Am nevoie de tine.

— *Con mucho gusto*, spuse bărbatul.

El Gordo îl privi fix, impasibil.

— Va trebui să-ți meriți porecla ce ți s-a dat, *Tiro Fijo*[29].

[29] *Tir perfect (n.a.)*

Capitolul X

Când îl văzu pe Malko, Pepe Gutierez se ridică repede cu o ușoară slugărnicie. Malko abia reușise să închidă ochii din cauza zgomotului făcut de instalația de aer condiționat. Apoi Tina venise să se culce lângă el parfumată și caldă.

Căldura era la fel de insuportabilă ca și în ajun, iar cerul era acoperit de un strat cenușiu de nori grei. Barranquilla părea strivită în acest anotimp ploios. Untul era rânced, cornurile, tari ca piatra și sala de mese, pustie. Lester Drew plecase la generalul Angel Costas Peredo, ca să-i ceară ajutorul. Polițistul avea un aer de conspirator.

— Prietenul meu, *señor* Vivaldi, este de acord să vă primească, spuse el. Cred că are să vă spună lucruri interesante.

— Ce anume?

Guitierez zâmbi stânjenit.

— Nu știu. Vom merge cu mașina mea.

Era un Dodge cenușiu și, bineînțeles, rablagit. Orașul nu era prea animat. Străbătură mai multe bulevarde cu vechi case coloniale în ruină, înecate în mijlocul vegetației tropicale. Din timp în timp, câte un centru comercial nou-nouț rupea monotonia acestui oraș plat și lipsit de farmec.

— Cum se explică puterea pe care o are Esteban Contador? întrebă Malko.

— Are legături cu poliția și cu armata, spuse Gutierez. Știe exact locul și ora la care se instituie barajele rutiere. Are planurile de zbor ale avioanelor de supraveghere. Pentru asta, plătește zeci de funcționari. Dacă lucrezi cu el, nu ai surprize neplăcute. Cei care au fost prinși sunt cei care au lucrat izolat, amatorii. Oamenii lui sunt bine plătiți și credincioși, nu îl denunță la poliție și nu sunt infiltrați de DEA sau F2.

— Cam cât câștigă el la o afacere ca aceea de care ne ocupăm?

— Cinci mii de dolari pentru un kilogram de *coca.*

Malko făcu un calcul rapid. Asta însemna colosala sumă de cinci milioane de dolari! Doar pentru un intermediar… Gutierez opri mașina în fața unei clădiri micuțe pe care se înălța o pădure de antene. Era o stație radio.

— Am ajuns.

Ei traversară esplanada inundată de soare. În interior era un frig glacial. O secretară negricioasă îi invită într-un birou unde fură întâmpinați de un tip vesel de statură uriașă. La încheieturile mâinilor avea brățări de forță și un pântece uriaș se revărsa peste centura pantalonului. La mâna dreaptă avea un ghiul cu un diamant ca un dop de carafă. Ca o culme a eleganței tropicale erau pantofii din piele de crocodil, mov.

Toată încăperea era ticsită de aparatură electronică și tot felul de nimicuri.

El aproape că îi zdrobi mâna lui Malko. Gutierez găsi pe o masă o carte cu titlul „Viața sexuală a femeilor”. O deschise și o închise imediat, ca electrocutat. *Señor* Vivaldi izbucni într-un hohot de râs.

— Ai mai aflat ceva interesant prin radio? îl întrebă Pepe Gutierez.

Columbianul redeveni serios.

— Da, dar prietenul tău trebuie să fie foarte prudent. Nu trebuie să-mi pomenească numele. Altfel…

El făcu un gest elocvent, ce însemna că i se va tăia capul.

Malko înțelegea. Avea prea puțini prieteni în Barranquilla și nu-i convenea să-i piardă.

— Are insomnii, așa că s-a făcut radioamator, explică Gutierez. Cu aparatele sale captează o mulțime de informații. Adesea cei din FARC vorbesc între ei. De astă dată, a aflat ceva despre o mare cantitate de *coca.*

Radioamatorul se îndreptă către o hartă prinsă pe perete și puse degetul pe o zonă din sud-vestul munților Sierra Nevada de Santa Marta, o regiune la est de Barranquilla.

— Trebuie mers pe valea râului Curucata până unde acesta se varsă în Rio Cataca. Acolo este o fermă părăsită în

care FARC are un post de lucru. Cel puțin doisprezece inși se află permanent acolo ca să controleze traficul de *marimba.* Asta, pentru că drumul cocainei trece pe acolo. Le cunosc vocile pentru că ei comunică adesea cu tovarășii lor din nord. Noaptea trecută, au pomenit despre sosirea unui grup de prieteni cu o femeie pe care o numeau *La Loca* și a unei uriașe cantități de *coca.*

— Vorbeau direct? îl întrebă Malko.

Columbianul râse.

— Nu. Au vorbit de „marfă” și spuneau că vine din Bogota. Acolo nu există nici *marimba* și nici arme. Nu mai rămâne decât *coca…*

Așadar, „La Loca”! Era porecla Juanitei Cayon. Era clar ca lumina zilei.

— Cum se poate ajunge la ferma aceea? întrebă el.

— Pe drumul care duce la Valledupar. Nu este însă posibil căci ați fi reperați imediat și v-ar atrage într-o ambuscadă. Va trebui să mergeți cu un elicopter.

— Arătați-mi locul exact, zise Malko.

Columbianul începu să măsoare distanțele pe hartă și să le noteze. Regiunea părea a fi extrem de accidentată, cu văi adânci și stânci primejdioase. Chiar cu un avion ușor era dificil de aterizat. Radioamatorul îi dădu hârtia lui Malko.

— Să-i dați foaia asta pilotului helicopterului. Dacă știe regiunea, vă va putea duce acolo cam într-o oră dacă pleacă din aeroportul din Barranquilla… *Vaya con Dios.*

El îi conduse până la ieșire. Pepe Gutierez părea încântat la culme.

— *Está muy bien, no es asi?* întrebă el.

— De ce acceptă să divulge aceste informații? făcu Malko.

— Pentru că îi urăște de moarte pe *marimberos…* Fratele lui avea un magazin. Nu voia să lucreze cu ei. L-au ucis din cauza asta în plină stradă și l-au lăsat să moară ca un câine interzicând ambulanței să se apropie de el. Vivaldi nu a uitat… Desigur, nu poate să se răzbune oficial căci ei sunt prea puternici, dar mă ajută ori de câte ori poate.

— Și ce mai face el în afară de radioamatorism?

— O, are o mică stație de radio, dar câștigă mulți bani din contrabanda cu cafea. Și de câini!

Țara asta era raiul contrabandiștilor…

— Dar dvs., domnule Gutierez, de ce ne ajutați?

Columbianul zâmbi jenat.

— Păi, pentru că sunt prost. Prost și cinstit. Nu pot fi altfel. Tata era foarte sărac. Era peon la o mare fermă. Când eram copil nu am mâncat decât porumb, niciodată carne… Din când în când, câte un pește amărât. Tata a vrut să devin polițist, iar eu l-am ascultat. Am fost educat să ascult legea și să o servesc. Chiar dacă sunt singur. În plus, țin mult la *señor* Lester Drew. El mi-a promis că în ziua în care mă voi pensiona, îmi va trimite un bilet de avion ca să merg în țara lui. Trebuie să fie foarte frumos acolo.

Omul era de-a dreptul patetic.

— Vă rog să mă duceți la hotel. Trebuie să-l văd pe Mr. Drew.

— *Cómo no,* făcu polițistul.

*

* *

Bărbatul supranumit Tiro Fijo opri mașina în Calle 42, o stradă liniștită din cartierul Chiquinguira. Copiii se jucau pe trotuar. El scoase de sub scaun o armă lungă automată P.08, acționă culasa, pregătind un glonț pe țeavă, apoi strecură arma între cămașă și centură, lipită de piele. Cum cămașa era pe afară, nu se observa.

Traversă strada și ajunse la o căsuță albă, cu grilaje la ferestre și bătu la ușă. O femeie cu părul cărunt îi deschise. Tiro Fijo îi zâmbi amabil.

— Aș dori să vorbesc cu *señor* Gutierez, se poate?

Femeia dădu din cap.

— *No está aqui.* Puteți să-l găsiți la el la birou. Sau aici, peste două ore. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, nu. Voi reveni.

El făcu cale-ntoarsă. Urmat de soția lui Pepe Gutierez. Ajunse în Carretera 35. Își impuse să facă turul blocului înainte de a se întoarce în stradă. Femeia dispăruse. El se

opri la treizeci de metri de casă, supraveghind intrarea și puse arma sub scaun. Era mândru că lucrează pentru Esteban Contador. Acesta era un adevărat *señor* dacă îi plătea o sută de mii de pesos doar ca să-l ucidă pe un vierme nenorocit ca Pepe Gutierez. Orice vagabond ar fi făcut o treabă ca asta doar pentru o mie de pesos.

El închise ochii pe jumătate luptându-se cu somnul. Nu reușise să se odihnească prea bine.

*

* *

— Juanita Cayon este în Sierra de Santa Marta. A ajuns acolo cu cocaina, spuse Malko. S-a întâlnit deja cu oamenii din FARC.

Lester Drew își șterse fruntea acoperită de sudoare.

— Voi trimite un telex la consulat, la stația din Bogota, zise el. Treaba începe să devină interesantă. Ar trebui ca militarii să se trezească.

— Așteptați, zise Malko. Cred că știu unde se află drogul, Juanita Cayon și baza celor din FARC. E o informație primită cu ajutorul amicului dvs. Gutierez.

— *Holy shit!* făcu Lester Drew, dacă este adevărat am dat cea mai frumoasă lovitură din viața mea. Poate mă vor numi în California… Unde se află? În Barranquilla?

— Nu, în Sierra Nevada.

Cei doi vorbeau într-un colț liniștit din holul hotelului *Royal Lebolo.* Tina încă nu apăruse și Malko se întreba dacă îi va fi de vreun folos. Din fericire exista DEA. Lester Drew se posomorî.

— O, în Sierra Nevada? Locul acela este infestat de PARC și nu are șosele. Acolo se află cea mai mare plantație clandestină de marijuana din lume. Pe aproape o mie de acri… Nu putem merge acolo de capul nostru. Trebuie să vorbim neapărat cu generalul Peredo. Nu l-am putut vedea în dimineața asta. El este singurul care are în dotare avioane și elicoptere.

Cei doi se urcară într-un Dodge negru, pus la dispoziția americanului de către consul. Cartierul general al lui Peredo

se afla lângă aeroport. Lester Drew părea îngrijorat.

— Sper că generalul se va lăsa convins. Trebuie să-i spunem că vrem să arestăm o *subversiva* importantă. Dacă află că este vorba doar de coca, nu va mișca niciun deget...

*

* *

Generalul Angel Costa Peredo, un bărbat corpolent, în uniformă verde, îi primi pe vizitatorii săi într-un birou mobilat ca o tavernă. Pe un perete se afla portretul unei creaturi somptuoase, îmbrăcată cu un corset cu paiete.

Probabil, era bunica lui. Generalul fuma un trabuc enorm. El dădu ordin să nu fie deranjat și-i pofti să ia loc.

— Rezultatele luptei contra traficanților de drog sunt excelente, spuse el. Am confiscat mai multe tone de marfă și am arestat șapte americani, dintre care doi au mai fost arestați o dată.

Lester Drew surâse amabil.

— Felicitări, generale. Văd că faceți mari eforturi în lupta contra acestui flagel.

— *Claro que si,* făcu generalul. Doar este de datoria mea.

Americanul îl privi direct în ochi, se ridică și se îndreptă către peretele unde se afla o hartă ce reprezenta peninsula Guajira.

— Ei bine, generale, veți avea o ocazie excelentă de a ne arăta cât de eficace sunteți. Dl Linge a venit în mod special din SUA ca să coordoneze o operațiune contra traficanților de droguri și a rebelilor. A identificat o localitate din Sierra Nevada unde se află o tonă de cocaină rafinată, ce așteaptă să fie expediată sub paza celor din FARC. Nouă nu ne rămâne decât să mergem și să o confiscăm. Bineînțeles, cu ajutorul dvs.

Tăcerea ce se așternu nu putea fi tăiată nici cu un fierăstrău electric. Generalul își mută privirea de la american la hartă, gata să-și înghită trabucul. El îl puse cu grijă pe marginea biroului și spuse:

— *Señor* Drew, este teribil de interesant ce-mi spuneți. *Muy interesante.*

El se răsuci către Malko.

— *Señor,* sunteți sigur de aceste informații, bănuiesc. Trebuie să trimit un raport la Bogota. Vreau să știu numele informatorului dvs.

Malko îl fixă cu o răceală voită.

— Credeți că nu au fost destui morți în țara asta? Ar însemna să condamn la moarte sigură un om cinstit. Vă garantez eu veridicitatea acestei informații.

— Dar vă asigur că voi păstra secretul cel mai absolut, se jură generalul. Acest raport va merge direct la Bogota.

Văzându-i că tac, generalul înțelese mesajul, își mângâie mustața cu un aer jenat și zise:

— Voi face o analiză a materialului necesar pentru o operațiune în Sierra. Vreți să mă scuzați câteva minute?

Lăsându-și trabucul să se consume, el dispăru din birou. Lester Drew dădu cu pumnul în masă.

— Ticălosului îi este frică!

— Dar nu poate ignora o informație de o asemenea importanță! spuse Malko. Ați putea înainta o plângere la guvern.

— Sper să nu fie nevoie, oftă Lester Drew. Dar în țara asta, mă pot aștepta la orice.

Generalul reapăru radios, luă trabucul și-l aruncă în coșul de gunoi.

— Vă rog să-mi dați toate coordonatele, zise el. Presupun că le cunoașteți cu precizie. În continuare vom vedea în ce fel vom interveni. Trebuie să ne mișcăm rapid. Astfel îi vom prinde pe toți *subversivos.*

— Va fi o notă bună pentru dvs., sublinie Lester Drew. Bogota este extrem de îngrijorată de activitatea celor din FARC. Trebuie să intervenim cu mai multe elicoptere. Am putea folosi și un T.33.

Generalul lua notițe. În cele din urmă el îl ceru la interfon pe maiorul Gomez. După treizeci de secunde, în birou intră un ofițer rotofei și scund, care salută milităreste cu un aer servil.

— Maiorul se ocupă de materialul nostru, spuse generalul.

Ofițerul păru copleșit.

— *Señor general,* două elicoptere sunt în reparații. Unul staționează în Riohacha și avem în stare de funcționare doar unul singur, un Bell de trei locuri. Nu este suficient de mare pentru o operațiune de o asemenea anvergură. Trebuie să cerem întăriri de la Bogota.

— Excelentă idee, îl aprobă generalul Peredo. Cei din BIM au elicoptere și nu știu ce să facă cu ele. Ce părere aveți de asta, *señor* Drew?

— Cât timp vă trebuie ca să recuperați elicopterele de la Bogota? întrebă americanul.

Maiorul Gomez își netezi mustața.

— O, nu mai mult de o săptămână, *señor…*

Malko avu impresia că americanul face infarct.

— Peste o săptămână, generale, cocaina va fi în vânzare pe străzile din Miami, iar *subversivos* din FARC vor fi la adăpost în munții lor…

Generalul își îndepărtă brațele într-un gest de neputință.

— *Señor* Drew, știți bine cât de săraci suntem. Trebuie să vă plângeți la Bogota. Eu nu am nici măcar un radar pentru supravegherea peninsulei Guajira. Iar elicopterele sunt niște aparate atât de fragile… Și costă enorm.

Lester Drew privea norii albi prin fereastră. El se întoarse brusc.

— *Señor* general, spuse el. Știu că dispuneți de un elicopter în perfectă stare de funcționare, care poate transporta șase persoane. Este vorba de elicopterul lui Esteban Contador. Nu trebuie decât să-l folosim…

Generalul Angel Costas Peredo îl privi pe american de parcă ar fi auzit o imensă inepție.

— *Señor* Drew, spuse el pe un ton sever, acest aparat se află sub protecția armatei, dar nu-mi aparține. Este un depozit sacru. Ar trebui să cer autorizarea lui *señor* Contador.

— Nu vă bateți joc de noi, făcu cu brutalitate Lester Drew. Știți prea bine că El Gordo nu va împrumuta elicopterul personal ca să fie chiar el arestat… Dacă nu aveți elicoptere,

aveți aparatele T.33. Cu ele se pot distruge ferma cu drogul și câțiva *subversivos...*

Chipul generalului se lumină.

— O idee excelentă. Ce spuneți, maior Gomez?

— *Señor general,* nu-i posibil. Nu este decât un singur T.33 în stare de funcționare și avem nevoie de el pentru misiunile de supraveghere. Nu le putem întrerupe fără un ordin de la Bogota.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Generalul, demn și sigur de el își admira mâinile, iar americanul încerca să nu urle de furie. În fața relei voințe, nu era nimic de făcut.

— Nu ne rămâne decât să mergem pe jos, făcu el negru la față. Generale, mă văd obligat să raportez consulului nostru despre carența serviciilor dvs. într-o afacere atât de importantă. Este un adevărat scandal.

Generalul se ridică și se îndreptă către el cu brațele întinse.

— *Señor* Drew, credeți-mă, mi-aș da brațul meu drept ca să vă ajut. Voi telefona la Bogota ca să obțin mijloace suplimentare. Până atunci, vă propun următoarele: vă dau un permis de survolare pentru zona interzisă. Astfel, veți putea merge în recunoașterea locului cu un avion particular ca să pregătiți terenul.

Lester Drew ridică din umeri.

— Fie. Dar să nu vă mirați dacă pun și niște mitraliere pe un Cessna.

Generalul surâse, înveselit.

— *Señor* Drew, știu că respectați prea mult legea ca să faceți una ca asta. Aș fi obligat să vă arestez pentru violarea constituției noastre.

El se întoarse spre Malko și spuse:

— Bine ați venit la Barranquilla, *señor,* sper că veți avea un sejur plăcut. Barranquilla este perla coastei noastre atlantice.

El îi conduse până la mașină. Când rămase singur cu Malko, Lester Drew izbucni:

— *Motherfucker!* Și-a bătut joc de noi. S-a dus imediat să-l

sune pe El Gordo ca să știe dacă e vorba de zona lui. Acesta a spus „da” și l-a anihilat complet. Pe general îl doare în cot de cocaină. În numai trei ani a câștigat de zece ori mai mult decât în toată cariera lui. La fel și subordonații lui.

Ei rulau de-a lungul râului Magdalena. Malko privi la apele întunecate ale fluviului. Erau imaginea orașului.

— Ce putem face? întrebă el. Ne poate ajuta consulul?

— Mă îndoiesc. Chiar dacă intervine ambasadorul, va fi prea târziu. Trebuie să găsim un avion și să mergem noi singuri.

— Nu putem însă să-i bombardăm, obiectă Malko.

— Nu, dar dacă forțăm un pic lucrurile, poate că-l vom face pe general să se mobilizeze. Cunosc un pilot. Îl voi contacta imediat.

Capitolul XI

Vreo șase *guerrilleros* erau răspândiți sub arborii ce înconjurau ferma, supraveghind unica pistă ce ducea la Valledupar. Chiar pe lângă pistă era albia râului Curucata. Lângă un zid se aflau o masă și niște scaune rudimentare unde stăteau Juanita Cayon, în ținută de luptă, și patru bărbați. În afară de zumzetul insectelor, liniștea era absolută. Casa cea mai apropiată era la șase ore distanță de mers pe jos. Această zonă din Sierra Nevada era nepopulată, *los marimberos* și oamenii din FARC fiind singurii ce făceau excepție. Marijuana creștea singură. Era nevoie doar să fie recoltată de două ori pe an. Puținele elicoptere ale armatei nu se aventurau în acea zonă accidentată, iar unica pistă era atât de păzită încât niciun convoi militar nu ar fi riscat să o folosească.

Juanita Cayon îi privi pe bărbații de lângă ea. Jorge, care venise cu ea de la Bogota, îi sorbea cuvintele ca de obicei, la fel și ceilalți. Era acolo șeful unității FARC, care îi apăra, un reprezentant M19 din Barranquilla și agentul de legătură al lui Esteban Contador, un tip cu mustață, taciturn și zdrențuit. Acesta venise din Vallendupar cu un imens jeep Cherokee cu geamuri fumurii, care acum staționa la marginea pistei.

— Operațiunea va începe mâine, anunță Juanita Cayon. La noapte ne vom muta la Guatapuri. Acolo, vom fi preluați de prietenii noștri, cu ajutorul cărora vom pleca noaptea următoare în Uribia. Acolo va avea loc întâlnirea finală.

Șeful din FARC ridică mâna.

— Până în Uribia este un drum lung și plin de patrule.

Juanita Cayon îi zâmbi încurajator și făcu semn către reprezentantul lui Contador.

— Tovarășul nostru se va ocupa de asta.

— Știu unde vor fi barajele în noaptea asta, voi fi cu voi, spuse mustăciosul. Trebuie să ajungem la destinație pe la

ora două în zori. La fel și cumpărătorii. Ei au un aparat Learjet care va decola din Kingston. Două treimi din suma convenită vor fi în dolari. Adică douăzeci și cinci de mii de dolari pentru kilogramul de *coca.* Restul va fi pus la dispoziția noastră într-o bancă din Panama. Într-o jumătate de oră vom verifica banii și vom transfera încărcătura. Avionul va pleca imediat și scăpăm de orice grijă. Ultima treime va fi vărsată după ce avionul aterizează în SUA, dar asta nu va mai fi problema noastră.

Tipul din M19 spuse râzând cu poftă:

— Comisarul lui El Gordo va fi plătit de *gringos,* nu?

— *Claro que si, compañero,* făcu Juanita. Doar sunt foarte mulțumiți să primească o tonă de marfă de bună calitate într-un singur transport.

— Nu vă este frică de vreo cursă? întrebă același tip. Pentru o asemenea sumă, este tentant…

— De asta veți fi acolo, ca să împiedicați orice tentativă, răspunse cubaneza. Într-un aparat Lear nu încap decât șase persoane. Noi vom fi cu mult mai numeroși și mai bine înarmați…

— Oare este indispensabil ca încărcătura să plece? Am putea să-i ucidem pe traficanți și să recuperăm banii…

— Ești un imbecil, făcu Juanita cu răceală. Dacă-i ucidem ca să-i furăm, nimeni nu va mai trata cu noi, începând cu El Gordo. Trebuie să lăsăm cale deschisă și pentru alte operațiuni de acest fel ca să putem finanța mișcarea revoluționară. *Los Gringos* varsă sute de milioane de dolari în țara asta pentru *marimba* și *coca…* Iar noi vom avea partea noastră.

— Bravo! făcu șeful FARC. Atunci vom putea cuceri Barranquilla.

Tipul se săturase de Sierra Nevada de Santa Marta… Juanita îl privi înnegurată și continuă ca și cum nu l-ar fi auzit:

— Două avioane DC6 vor pleca din Santiago de Cuba la ora zece seara. Ele vor sosi pe la trei dimineața. Fiecare va aduce treizeci de tone de armament și material sofisticat.

Voi le veți descărca și le veți depozita în mod provizoriu într-o ascunzătoare pregătită de camarazii noștri din nord. În continuare, echipamentul va fi trimis în toată țara pe drumurile obișnuite… Atunci se va termina misiunea mea în Columbia. Voi pleca spre patria mea de adopțiune cu un DC6, însoțită de cei ce vor urma acolo un stagiu de pregătire. Să sperăm că totul se va petrece cu bine. Avioanele acelea sunt cam vechi. Revoluția nu este bogată.

— Dar va fi, spuse Jorge visător.

Juanita nu-i răspunse, realizând că a făcut o gafă. Ea urma să încaseze peste treizeci de milioane de dolari, bani gheață. Era o sumă colosală din care serviciile cubaneze luau partea cea mai grasă. Iar armele sovietice vândute celor din FARC erau facturate la prețuri exorbitante. Dar nimeni nu voia să vândă rachete sol-aer…

— Am primit un mesaj de la *„Lider maximo”*[30], spuse ea. Pentru a sărbători această operațiune revoluționară comună, am ordin să vă dau câte o sută de mii de dolari.

Era doar o picătură de apă pentru ei. Brusc, Jorge o întrebă respectuos:

— *Compañera* Juanita, dar ce facem cu opoziția? Știm că din partea armatei nu ne paște niciun pericol dar mai sunt și *los gringos.* Ei ne urmăresc de la Bogota. Au și bani și sunt ajutați de trădători. Nu ți-e frică de ei?

Juanita îl privi fix și spuse:

— *Compañero,* curând, *los gringos* din DEA vor fi și surzi și muți. Ei se vor învârti prin Barranquilla ca niște idioți, în vreme ce noi vom fi în drum spre nord. Nu mi-e frică de ei.

*

* *

Pepe Gutierez coborî din mașină, obosit și transpirat. Obișnuia să prânzească la el acasă. În timp ce traversa drumul, auzi în spatele său o voce:

— *Señor* Gutierez!

El se întoarse și văzu un bărbat înalt care coborî dintr-o

[30] *Fidel Castro. (n.a.)*

mașină și avansă spre el zâmbind. Necunoscutul părea foarte distins. El păși către el fără teamă. Era atâta lume care-l ruga pentru una sau alta.

*

* *

Tina Estoril intră alergând ca o nebună în holul hotelului *Royal Lebolo.* Îl căută cu privirea pe Malko, dar nezărindu-l se repezi la barul de la primul etaj. Era gol. Atunci o luă la fugă către ascensoare. Malko era cu siguranță în camera lui Lester Drew. Nici acolo nu găsi pe nimeni. Când ieși din hotel văzu mașina Dodge în parchingul de lângă hotel. Ea se repezi la Malko fără să-l salute pe american.

— Tu ai un prieten care se numește Gutierez?

— Da, făcu Malko.

— Știi unde se află acum?

— O fi acasă la el, unde ia masa, ca în fiecare zi, interveni Lester Drew. De ce?

— El Gordo a dat ordin să-l ucidă. Probabil că deja este mort.

— *My God!*

Lester Drew se aruncă la volan și Tina se urcă în spate. Americanul porni mașina cu o viteză nebună.

— Cum ai aflat asta? o întrebă Malko pe Tina.

— Ți-am spus doar că am relații aici, făcu ea. Și nu este vorba doar de Gutierez. Ei vor să vă asasineze și pe voi doi, imediat…

Drew făcu un viraj scurt.

— De unde a aflat Esteban Contador că sunt în Barranquilla? întrebă Malko bănuitor.

— Păi, el știe absolut tot ce se întâmplă în orașul ăsta. Doar este orașul *lui.*

Ei ajunseră în zona liniștită a orașului, Chiquinquira, acolo unde locuia Pepe Gutierez. Lester Drew scoase de la brâu un revolver automat 38 și i-l întinse lui Malko.

— Luați ăsta. Trageți la vedere. Ne descurcăm noi după aceea.

*

* *

Pepe Gutierez înainta spre necunoscut, orbit de soarele din față. Nu reușea să ghicească cine poate fi. Când fu la numai câțiva metri distanță de el, îl văzu ducând mâna la piept. El simți o strângere de inimă. Știa ce înseamnă acest gest. Se opri pe loc. Celălalt venea spre el fără să se grăbească apoi vârî mâna sub cămașa deschisă. Deși era polițist, Gutierez nu era niciodată înarmat. De multă vreme, el nu mai făcea arestări. Căută privirea necunoscutului și, brusc, îi reveni memoria. Simți cum îl cuprinde o panică viscerală, irepresibilă, simțind cum se apropie moartea. Cu o voce lipsită de orice inflexiune el îngăimă:

— *Tiro Fijo?*

Celălalt înclină din cap cu un zâmbet crud.

— *Si.* Nu ar fi trebuit să-i ajuți pe *los gringos.*

Mâna ieși de sub cămașă înarmată cu un revolver cu țeava lungă. Tiro Fijo nu se grăbea deloc, convins că nu va fi pedepsit.

Din spatele lui Pepe se auzi un strigăt strident, atroce:

— Pepe, Pepe! Atenție!

Soția lui tocmai îl recunoscuse pe cel care-l căutase cu un ceas mai devreme. Ea se repezi la soțul ei chiar în clipa în care începu să plouă. Asta decise soarta polițistului. Tiro Fijo nu avea chef să se ude. El ațintі arma cu ambele mâini și trase.

Prima detunătură se auzi când o mașină dădea colțul străzii. Alte două focuri urmară primului.

Pepe se prăbuși în țipetele disperate ale femeii.

Tiro Fijo se întoarse. Un Dodge se oprise lângă mașina lui. Un bărbat blond sări din el cu arma în mână. Ucigașul nu se mai putea urca în mașina sa. Ploaia se dezlănțuise. Turna cu găleata. El mai avea șase gloanțe în încărcător. *El gringo* ridică arma și trase. Tiro Fijo o luase la fugă pe trotuar. El reuși să dea colțul pe Carretera 38, având treizeci de metri avantaj. Își vârâse arma sub cămașă ca să poată fugi nestingherit. Centrul era aproape.

*

* *

Malko șterse apa ce îi șiroia în ochi orbindu-l. Distanța dintre el și fugar se micșorase. Bărbatul privea mereu îndărăt. Se vedea că ajunsese la capătul puterilor. Lester Drew încerca să se țină după Malko. Ucigașul nu putea să le scape. Ploaia speriase trecătorii, iar orașul era aproape pustiu. Cei trei bărbați erau singuri. Fugarul nu avea cum să se piardă în mulțime. El traversă evitând un autobuz plin până la refuz.

Tiro Fijo ezită câteva secunde la intersecția Carreterei 44 cu Paseo. Apoi o luă la stânga. Strada era mai strâmtă, cu multe magazine și tonete sub cerul liber, abandonate de ocupanții lor din cauza ploii. Un polițist în uniformă se adăpostea sub un acoperiș.

Malko văzu cum asasinul ezită la vederea polițistului, apoi dispare într-un magazin cu zidurile verzui.

Lester Drew sosi cu gura deschisă, gâfâind să-și dea sufletul.

— *Señor,* bărbatul care a intrat în acest magazin a comis un asasinat în plină stradă, îi spuse el polițistului. Este înarmat. Trebuie să-l arestați.

Columbianul îl măsură fără entuziasm.

— Cine sunteți dvs.? Ce-i cu toată povestea asta?

Lester care vorbea bine spaniola, îi explică cine este pe un ton amenințător.

Fără niciun chef, omul legii scoase o armă veche și, escortat de Malko, intră în magazin. Prima sală era întunecată și goală. Malko deschise o ușă. Următoarea încăpere avea pereții negri de igrasie. Un bărbat în cămașă, cu papion roșu lustruit de murdărie, era așezat la un birou. Când îl zări pe polițist, îi zâmbi cu căldură.

— Ai venit să te adăpostești? Afurisită vreme, nu?

În fața biroului stătea o bătrână țeapănă ca o statuie. Polițistul își scoase arma și spuse pe un ton jenat:

— *Señor* Contador, se pare că un asasin s-a refugiat aici. Acești domni l-au văzut intrând aici…

Bărbatul clătină ușor din cap.

— Un asasin? Nu, nu am văzut pe nimeni. Cu siguranță, s-au înșelat. Toate ușile sunt la fel. Aici, la noi, nu este niciun asasin. Singura persoană pe care am văzut-o azi este această prietenă. Nici ea nu a văzut pe nimeni. Nu-i așa?

Bătrâna scutură din cap fără să răspundă… Polițistul îi aruncă o uitătură urâtă lui Lester Drew.

— *Señor, esta es una acusación muy grave…*

El bătea deja în retragere. Malko și Lester Drew îl urmară, neputincioși. Malko ridică privirea și văzu firma. Atunci scoase o înjurătură printre dinți.

— Văd că magazinul este al unui Contador!?

— *Si, señor.* Stăpânul este un bărbat onorabil. Este tatăl onorabilului Esteban Contador. Un om de toată încrederea.

În clipa în care Malko și Lester Drew erau pe punctul de a se îndepărta, la colțul străzii apăru gesticulând și plângând în hohote o femeie.

Era soția lui Pepe Gutierez.

Încurcat la culme, polițistul o bătu pe spate, încercând să o liniștească, jurându-se că l-ar fi arestat pe ucigașul soțului ei, dar că nu nu-l găsise.

Acum ucigașul era departe. Malko privea cu ură firma pe care scria *„R. Contador Casa de cambio”.* Lucrurile începeau să se clarifice.

Ei reveniră la locul crimei. O mașină a poliției era oprită în fața casei lui Pepe Gutierez și o mulțime de gură-cască înconjurau trupul neînsuflețit întins pe pământ. Malko se apropie și el. Pepe Gutierez era prăbușit pe o parte, cu gura deschisă. Nimeni nu-i închisese ochii. Vecinii priveau cadavrul într-o tăcere înspăimântată. Brusc, câteva acorduri de chitară îl făcură pe Malko să tresară. Pe marginea trotuarului un băiețel cânta cu privirea ațintită la mort. Era o melodie lentă și melancolică de inspirație andină.

Soția lui Pepe Gutierez făcu semnul crucii și îl îmbrânci pe Malko.

— *Gringo de mierda!* Din cauza dumitale a murit Pepe al meu! L-ai folosit, dar nu ai știut să-l aperi. *Vaya con el diablo!* Blestemat să fii! Vaya! *Vaya!*

Ea începu să plângă și mai tare și să țipe în gura mare. Malko și Lester Drew se întoarseră la mașină sub privirile ostile ale celor de acolo. Tina, care se aflase în mulțime, veni la ei, tulburată. Mâinile americanului tremurau.

— Ticăloșii ăștia or să mi-o plătească! spuse el.

Erau vorbe în vânt. Doamna Gutierez, îngenunchiată în glod îi închidea ochii soțului ei. Malko se gândi că ea avea dreptate. Iar el și Drew erau amenințați de aceeași soartă.

Capitolul XII

Lester Drew sări dintr-un taxi și intră în holul hotelului *Royal Lebolo.* Era o adevărată nebunie să circuli pe afară la ora două după-amiază. Malko și Tina îl așteptau într-un colț bând *tintos.* Americanul se lăsă să cadă pe un fotoliu lângă ei. Părea total descurajat.

— Ticăloșii de la Air Caribe pretind că nu au niciun avion disponibil, răbufni el. L-am sunat pe consul, dar nici el nu a putut face nimic.

Niciunul dintre ei nu prânzise. Moartea brutală a lui Pepe Gutierez îl marcase profund pe american. Tina zâmbi resemnată.

— *Señor* Drew, nu veți găsi nici avion și nici pilot. El Gordo i-a amenințat pe toți cu moartea, dacă vă vor ajuta. Este suficient să-l bateți pe umăr pe unul din informatorii dvs., că l-ați și condamnat la moarte… Pepe Gutierez este doar prima victimă. Eu însă aș putea să vă ajut.

Lester Drew o privi cu un amestec de enervare și speranță.

— Dumneavoastră? Cum?

— Rugându-i pe câțiva prieteni de aici să vă ajute, în ciuda amenințărilor lui Esteban Contador. El nu are nimic personal contra dvs., dar lichidarea dvs. face parte din contractul său.

Americanul dădu din cap neîncrezător.

— Prietenii dvs. doresc să se sinucidă?

— Nu, făcu Tina. Ei vor să-i facă pe plac lui Don Diego Castellana. El este foarte puternic și bogat. Nici măcar Esteban Contador nu poate să-l înfrunte.

— Și de ce se agită atâta acest Don Diego? întrebă ironic americanul.

— Vrea să îl răzbune pe nepotul lui, știți bine, răspunse imperturbabilă Tina. Eu l-am însoțit aici pe *señor* Linge, tocmai ca să-l ajut.

— Dacă nemernicii ăștia au îndrăznit să doboare un

polițist, nu vor pregeta să ne atace și pe noi.

— Nu, nu-i același lucru. Numele lui Don Diego este foarte respectat în Barranquilla. El își protejează amicii. Pe Pepe Gutierez nu l-a protejat nimeni.

— Dar știa că Gutierez lucra pentru mine de multă vreme, remarcă Drew.

Tina zâmbi în fața naivității americanului.

— Este adevărat că lucra pentru dvs. Dar nu *contra* lui El Gordo. Din cauza asta a fost tolerat. Cei pe care îi denunța el erau niște persoane neimportante, a căror activitate îl jena pe Esteban Contador. Așa că omora doi iepuri dintr-o singură lovitură… A crezut că poate merge mai departe. Gutierez nu era un tip prea inteligent…

Trist discurs funebru. Mario Puzzo spusese *„Fools die”.* Proștii mor.

Se lăsă tăcerea. Malko vedea cum cruciada lor se înnămolea în mlaștina tropicală.

— Dacă doriți un pilot, vă pot găsi eu unul. Un pilot și un avion. Vă costă însă o mie de dolari ora. Va face tot ce doriți.

— O mie de dolari! sări Lester Drew. Dar este o sumă enormă! De obicei, tariful este de trei sute.

Tina îl măsură cu o privire rece.

— Nu aveți de ales. El are un aparat Piper cu patru locuri, bimotor. Putem merge cu toții. Poate că vom descoperi ceva. S-ar putea să-i speriem. Astfel ar putea face o greșeală.

— Ar trebui să mergem chiar și numai pentru a-i demonstra lui Esteban Contador că nu ne-a intimidat.

— O.K., acceptă Lester Drew. Întâi trebuie să dau niște telefoane ca să aranjez înmormântarea lui Pepe. Consulul mi-a promis că va veni și el.

— Poate că ar fi mai potrivit să-i acorde o pensie văduvei, făcu Malko, mult mai realist.

Americanul oftă.

— Asta nu pot. Îi voi da văduvei cinci mii de dolari. Dacă ne reușește lovitura, îi voi mai face rost de niște bani, vă promit.

El se întoarse către Tina.

— Anunțați-l pe pilotul dvs. că vom putea decola peste o oră.

*
* *

— Priviți acolo, jos! Este vorba de un sat lacustru?

Chiar în mijlocul unui lac, se distingeau vreo douăzeci de case construite pe piloni. Ocupanții lor se uitau curioși la avionul ce zbura foarte jos, deasupra apei.

Făcuseră aproape jumătate din drumul dintre Barranquilla și Sierra Nevada. Pilotul, un tânăr sirian mustăcios și taciturn, ceruse două mii de dolari în bancnote înainte de apune motoarele în funcțiune.

Planul de zbor depus la turnul de control indica drept destinație Valledupar, în plină zonă interzisă. Grație autorizației de zbor primite de la generalul Peredo, primiseră și autorizația de decolare. După ce trecură de lac, avionul se înălță la două mii de picioare ca să depășească și colinele acoperite de junglă ale Sierrei Nevada de Santa Marta. Nori albi acopereau crestele, coborând adesea și în văi… Malko stătea alături de pilot. Acesta îi arătă pe hartă o linie albastră.

— Dincolo de coline este valea râului Curucata.

După zece minute, aparatul începu să se strecoare printre vârfurile colinelor. Peisajul era superb, cu creste, văi și pante abrupte într-o sălbăticie măreață.

— Priviți! O plantație de *marimba!* După ce recoltează, dau foc la ce rămâne…

Nu exista niciun drum, nici măcar o cărare, iar panta pe care creștea marijuana avea o înclinație de 30°… Din fericire „*marimba*” creștea oriunde.

Aparatul coborî și mai mult. Apoi urcă brusc ca să nu se izbească de colină. Cât vedeai cu ochii, era o succesiune de piscuri acoperite de junglă.

Deodată, Malko observă o coloană de fum. I-o arătă pilotului.

— Ce se întâmplă acolo?

— Vom vedea imediat.

Avionul viră pe o aripă și coborî între doi versanți. Pe o imensă suprafață ardea pădurea. Fără ca nimeni să știe. Avionul intră în fumul opac și, imediat, se simți un miros fad și dulceag. Pilotul izbucni în râs.

— Simțiți? Arde *marimba.* Nu-i nevoie să cumperi ca să te droghezi. Ajung trei zboruri pe aici și ești „butuc”.

Ei lăsară în urma lor coloana de fum, iar pilotul își reluă drumul. Pilota din ce în ce mai concentrat, atent totodată și la hartă. Zburară așa zece minute zigzagând printre coline și junglă, apoi pilotul se lăsă să alunece într-o vale strâmtă în care se afla albia sinuoasă a unui râu, străjuită de o vegetație luxuriantă.

Era Rio Curucata.

— Iată. Ferma trebuie să fie cam la trei kilometri de aici.

Malko privi atent. Curând, zări un acoperiș cu olane roșii, destul de bine mascat de vegetație. De acolo, pleca o pistă, pe lângă râu, ce era singurul semn de civilizație. Pilotul micșoră altitudinea, zburând la mai puțin de o sută de picioare. Acum se zăreau toate detaliile.

Deodată se văzură niște fulgere ce țâșneau dintr-un arbore uriaș din apropierea fermei. Niște dâre luminoase urcau către ei, într-un frumos joc de artificii. Avionul se zgudui. Tina scoase un țipăt. O bucată dintr-o latură de plexiglas a cockpitului se făcuse țăndări.

Pilotul scoase o înjurătură și trase manșa până la refuz, iar avionul făcu un salt brusc, ce-i strivi pe pasageri de scaunele lor. Simțiră alte șocuri scurte, apoi, nimic. Prin spărtură și simțea un violent curent de aer.

— Trag în noi! strigă pilotul cuprins de panică.

Ei continuară să zboare pe lângă versantul vertical muntelui.

Brusc, zgomotul motorului se schimbă. Dădu câteva rateuri și avionul începu să nu mai asculte de comenzi. Se prăbușeau!

Tina scoase un țipăt ascuțit.

— *Vamos a morir!*

Cu maxilarele încleștate, pilotul manevra manșa și

pedalele. El schimbă rezervorul și motorul recăpătă zgomotul normal, încurajator. Reușiră să iasă din linia tirului. Piper se ridică traversând plafonul de nori.

— Nenorociții ăia au o mitralieră! strigă Lester Drew.

Pilotul luă microfonul și branșă radioul. El chemă turnul de control din Valledupar și anunță că a fost atins de tir.

Deodată se auzi un pocnet și din nou aparatul îi scăpă de sub control. Pilotul păli.

— Cred că e de rău. Un rezervor e spart iar comanda voletelor din stânga pare întreruptă. Și nu avem unde să aterizăm.

Motorul scuipa și dădea rateuri. Avionul pierdea constant din altitudine. Trăgând de manșă cu disperare, pilotul putu să redreseze aparatul. Ei reușiră să depășească vârful muntelui și se pomeniră de cealaltă parte a lui. În fața lor se întindea jungla. Pilotul reușea cu greu să nu atingă vârfurile copacilor.

Nimeni nu mai scotea nicio vorbă. Survolau o nouă vale. Colinele acoperite de junglă păreau a se întinde până la infinit. Pilotul era lac de transpirație în ciuda aerului rece ce pătrundea în cabină.

În cele din urmă, Malko observă oglinda strălucitoare a apei pe care se înșira satul lacustru. Nu mai aveau de survolat munții. Avionul mai pierdu ceva altitudine, dar situația nu mai era atât de gravă.

Încă o jumătate de oră, și aparatul atingea pista aeroportului din Barranquilla. În întâmpinarea lor veni un jeep militar condus de un ofițer. Lester Drew sări din avion, alb de furie, inspectând aparatul. Fuselajul suferise grave deteriorări ce demonstrau intensitatea focului. Cât despre cockpit, numai o minune îl salvase.

Malko dădu cu ochii de zâmbetul fals al generalului Peredo. Columbianul îi trimisese liniștit la moarte, anunțându-i pe traficanți de sosirea lor…

Lester Drew izbucni:

— Ați văzut, nu? S-a tras în noi cu mitraliera.

— O, au fost los *subversivos…*

— *Subversivos, my foot!* răcni americanul. Au fost *los marimberos.*

La auzul acestui cuvânt tabu, celălalt tăcu. Lester făcea spume la gură.

Prudent, generalul se urcă în jeep-ul său. Malko se gândi că nu se mai putea pune problema unei alte expediții. Fuseseră atrași în cursă. Fusese declarat război pe față. Căldura avea asupra sa un efect copleșitor. Era obosit și demoralizat.

— Să ne întoarcem în Barranquilla, spuse el. Fără un avion de vânătoare nu ne putem întoarce acolo.

Pilotul se apropie furios de el.

— Și cum rămâne cu avionul meu? Reparațiile costă peste șase mii de dolari.

— O să vă despăgubim, nu aveți grijă, promise Lester Drew. Trimiteți nota de plată la consulat.

*

* *

— *Vamos, Compañeros, vamos!*

Juanita Cayon se învârtea în jurul bărbaților care încărcau o mitralieră sovietică de gabarit mare într-un camion. Unul dintre *guerrilleros* cerceta cerul cu un binoclu. Cu generalul Angel Costas Peredo nu se știa niciodată. Nu ar fi fost o noutate să-i trădeze, deși el fusese cel ce-i avertizase de primejdie.

Juanita nu mai putea decola. Avionul acela scăpase dar numai datorită reflexului de apărare al pilotului.

Cubaneza se urcă în Chervrolet-ul negru și porni imediat. Abia își stăpânea furia. Pentru a doua oară, străinul cel blond îi scăpase printre degete. A treia oară nu avea să-i mai scape.

Ea i se adresă șoferului:

— Când vei termina cu treaba în sat, mă vei duce la Baranquilla.

Jorge Paz, care era în spatele ei, tresări.

— La Barranquillal? Ce, ai înnebunit? Este prea riscant!

— Nu, nu sunt nebună, dar trebuie să ne debarasăm de

acel *gringo.* E un tip dur. Ne poate bloca întreaga operațiune dacă-i alertează pe cei din Bogota. Peredo este un laș. Dacă primește ordine de sus, se va supune. Iar fără ajutorul lui, El Gordo este cu mâinile legate.

Astfel ea avea un pretext pentru a-l lichida pe asasinul amantului ei.

Jorge Paz nu mai zise nimic. Serviciile cubaneze conduceau acea operațiune. Toate armele veneau de acolo. Fără intervenția acestei tinere, ei nu ar fi îndrăznit niciodată să îi atace pe traficanții de droguri.

*

* *

Consulul SUA semăna cu un pușcaș marin. Avea părul tuns perie, trăsături dure, tăiate cu dalta, și era înalt. El închise telefonul și scutură din cap.

— Trebuie cu orice preț să punem mâna pe afurisita aia de cocaină și să o aruncăm în aer, spuse Lester Drew, aprinzându-și o țigară Rothmans.

Consulul oftă.

— De-aș putea să vă ajut! Dar poliția locală nu vrea să miște niciun deget.

— Dacă dăm greș, va fi o imensă victorie pentru serviciile cubaneze. Vor umple toată regiunea cu arme și vor avea un fond de rulment colosal.

— Trebuie să o găsim pe Juanita Cayon, zise Malko. Unde este ea, este și drogul. Și mai trebuie să luăm legătura cu informatorii.

— I-am contactat deja pe toți, făcu Lester Drew. Nu mi-au dat niciun răspuns. Le este frică.

— Despre Esteban Contador se mai știe ceva?

— Pe acesta îl țin în brațe autoritățile locale. Nu uitați că noi suntem *gringos* și că prosperitatea acestui oraș și a întregii țări se bazează pe traficul cu droguri. Fără droguri, Barranquilla ar fi un cătun nenorocit.

Malko încerca disperat să găsească o soluție. Nu-i mai rămăsese decât Tina. Tânăra pătrunsese bine în mediul traficanților.

— O să mă sfătuiesc cu Tina, spuse el. Poate are vreo idee. Altfel, putem să ne întoarcem la Bogota. Sau să chemăm în ajutor Flota a șasea.

— Nu vă faceți iluzii prea mari, spuse consulul. În Vietnam au fost cinci sute de mii de oameni și tot nu au reușit să câștige războiul. La două sute de kilometri distanță de coasta Floridei, se află o brigadă sovietică, iar Președintele găsește că e un lucru normal. Nicaragua este pe cale să devină o republică populară cu binecuvântarea celor de la Washington Post. Suntem o țară ticăloșită. Am început să ne întrebăm pentru ce anume ne batem. Uitați, chiar și eu am cumpărat vreo douăsprezece răsaduri de marijuana și le-am sădit în grădina mea ca să văd ce se întâmplă.

— Dumneavoastră?! sări îngrozit Lester Drew.

— Nu vă ambalați, îl liniști Larry Farmer. Nu s-au prins. S-au ofilit, deși le-am udat și îngrijit. Iar în munți, afurisita asta de buruiană crește singură…

— Dumnezeule mare! oftă Lester Drew. Să nu mai spuneți nimănui chestia asta. M-aș face de râsul râsului.

*

* *

Din holul hotelului se auzeau niște urlete sălbatice. Personalul și clienții urmăreau un meci din Cupa mondială de fotbal. Tina se afla în cameră și dădea telefoane. Se lăsase întunericul și începuse să plouă.

Malko și Lester Drew se îndreptau către lifturi. Unul era acolo. Ei intrară în cabină. Chiar în ultimul moment, apăru un bărbat. Malko apăsă pe butonul pentru etajul opt. Era destul de abătut în urma discuției avute cu consulul.

În momentul în care liftul se puse în mișcare, bărbatul se întoarse brusc. Avea în mână un revolver automat care lui Malko i se păru enorm. Un Colt 45.

În mâna stângă el ținea niște hârtii.

Malko încremeni, cu stomacul contractat, convins că i-a sunat ceasul. Lester Drew era alb ca varul. Necunoscutul îi apostrofă într-o engleză stâlcită.

— *Gringos!* Vă avertizăm pentru ultima oară. *Entienden?*

Nu sunteți bineveniți aici…

El agita arma, amenințător.

Liftul se opri la etajul doi, iar ușile se deschiseră. Necunoscutul dădu drumul hârtiilor pe jos și ieși val-vârtej lăsându-i pe cei doi cu gura căscată. Liftul își continuă urcușul până la etajul opt.

— *Shit!* înjură Lester Drew cu o voce de nerecunoscut. Eram sigur că dăm ortul popii…

Malko ridică hârtiile de pe jos și apăsă pe butonul pentru parter. Bineînțeles necunoscutul nu mai era.

Lester Drew se scutură ca după un vis urât.

— Ce-ar fi să bem un păhărel? propuse el.

Ei urcară în liniște la barul de la etajul unu. Grație contrabandei, barul era garnisit cu toate băuturile din lume. Malko comandă o votcă Stolicinaya de la gheață, iar Drew, un coniac Gaston de Legrange. Malko desfăcu hârtiile adunate de pe jos. Între ele se aflau două bilete de avion, pe numele lor, pentru distanța Barranquilla-Bogota, la clasa întâia la un zbor Avianca din ziua următoare.

Americanul le privi cu dezgust.

— De ce nu ne-a lichidat? întrebă Malko. Putea să o facă fără să riște nimic.

— Era un risc politic, îi explică americanul. Povestea de luna trecută a făcut multă vâlvă în Bogota. Columbienii se tem că un incident asemănător ar dăuna mult imaginii lor. Străinii trebuie îndepărtați cât mai discret cu putință. Iar eu ocup un post oficial aici. Nu uitați că predecesorul meu a sfârșit cu două gloanțe în cap; guvernul lui Turbai pretinde că lucrurile s-au schimbat, că ei luptă cu adevărat contra traficanților, cot la cot cu noi. Ar fi o mișcare greșită să fiu găsit mort. Iar El Gordo știe și el asta. Așa că preferă să evite scandalul.

Cei doi își terminară băutura în tăcere. Apoi, Lester Drew se ridică de la masă.

— Trebuie să trimit un telex la Bogota, zise el. Să-i avertizez. N-ar fi rău să ridice prima de la asigurarea mea de viață…

*

* *

Strâns lipită de Malko, Tina își juca rolul de vestală, în huruitul instalației de aer condiționat. Venise la hotel când se crăpase de ziuă.

Telefonul sună strident, tulburându-le intimitatea. Se auzi vocea alterată a lui Lester Drew. Era aproape de nerecunoscut.

— Trebuie să vă văd imediat, zise americanul. Pot urca?

— Cum doriți, spuse Malko renunțând eroic la o partidă de sex promițătoare.

Tina, înciudată, se închise în sala de baie în timp ce Malko încercă să-și acopere goliciunea cu cearșaful. Lester Drew pătrunse în cameră cu o hârtie în mână.

— Priviți, am primit asta de la consulat acum o oră. Provine din Washington.

Malko luă hârtia și citi. Textul era foarte scurt. „Întoarcere imediată la Bogota, cerută de DEA, Washington. Securitatea, mai înainte de toate”.

Malko simți un șoc neplăcut. Cei din DEA se spălau pe mâini… El îi întinse telexul lui Lester Drew și spuse:

— Ei bine, puteți să folosiți biletul de avion oferit de Esteban Contador.

Acum se afla singur în Barranquilla. Iar împotriva lui erau toți: FARC, M19 și ucigașii cu soldă ai lui El Gordo.

Capitolul XIII

Timp de câteva secunde nu se auzi decât zgomotul instalației de răcit. Lester Drew părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani în numai trei minute.

— Nu am încotro, se bâlbâi el. Cei din Washington sunt panicați la ideea că ar putea avea loc un incident grav. Nu ar fi trebuit să le vorbesc despre cele întâmplate ieri. Le este frică… Și apoi…

— Apoi… ce?

— Cred că există o oarecare rivalitate între instituția noastră și a dvs., făcu americanul. Am auzit câteva remarci. Ai noștri găsesc că afacerea asta este mai mult de resortul vostru. Din cauza rebelilor și a cubanezilor. Noi am pierdut deja un om…

El nu știa cum să iasă din această situație jenantă… Malko îi zâmbi.

— Haideți, știu că nu aveți nicio vină. Nu ratați acel avion. Voi încerca să mă descurc singur.

Lester Drew îl privea cu un amestec de admirație și angoasă.

— Cum? Doar nu dispuneți de niciun ajutor pe aici. Singurul lucru pe care l-ar putea face consulul nostru pentru dvs., ar fi să vă repatrieze cadavrul în cazul unei nenorociri. Iar la Bogota nu este nimeni care să vă ajute. Rețeaua mea de informatori a fost distrusă. Iar autoritățile locale știți ce hram poartă…

— Știu, făcu Malko, dar rămân. Cei din Company mi-au încredințat misiunea asta. Voi vedea cum mă descurc. Tina are câteva contacte. Dacă în trei zile nu fac nimic, mă întorc la Bogota.

— În trei zile se pot întâmpla multe lucruri…

Malko îi strânse mâna.

— Nu vă gândiți la nimic rău. Ne vom revedea la Bogota. Luați legătura cu Henry Carter și povestiți-i tot. Și spuneți-i

că voi continua.

— Voi încerca să fac ceva mai mult. Îl voi alerta chiar pe ambasador. *To raise hell.*

Drew închise ușa repede după el. Curând, Tina reapăru din baie, înfășurată într-un prosop.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Malko se lungi pe pat.

— Nimic important, oftă el. Îți explic imediat.

— A plecat la Bogota, nu-i așa?

— Da, zise Malko. De unde știi?

Ea ridică din umeri.

— *Los gringos* nu sunt niște *machos* adevărați. Se tem de moarte. La noi, nu ne temem de moarte. Tu ai putea să fii unul de-ai noștri, căci nici tu nu te temi de moarte. Pentru asta, s-ar putea să reușești.

— Ba da. Mi-e frică. Este singurul lucru de care mă tem.

— Dar ești mai puternic decât frica ta, zise Tina. Spune, ce ai de gând să faci?

— Să-l vizitez pe *señor* Vivaldi. Poate știe ceva.

— *Vamos,* făcu Tina. Mă îmbrac imediat.

*

* *

Două mașini ale poliției staționau în fața clădirii albe a stației de radio. Malko avu o presimțire sumbră. El intră în micul hol întovărășit de Tina. Imobilul gemea de polițiști. O femeie plângea așezată pe un scaun. Tina vorbi cu ea. Apoi se întoarse cu chipul grav.

— Bărbatul a fost asasinat azi dimineață, de trei necunoscuți. Femeia asta este secretara lui Vivaldi.

Malko se repezi în birou, dar se opri în prag împietrit de oroare. Camera era complet distrusă. Domnea acolo un haos total. Toată aparatura era făcută zob. Cadavrul radioamatorului zăcea lângă ușă cu fața în sus. Avea ochii și gura deschise, într-un ultim țipăt.

Maceta care-l secerase era acolo, înfiptă în podea. Bărbatul avea gâtul tăiat profund. Mocheta absorbise tot sângele. Mirosul fad plutea în încăpere ca o amenințare

silențioasă. Secretara spuse printre hohote:

— Au venit… au venit trei… Unul mi-a înfipt un revolver la tâmplă. Mi-a spus că dacă țip, mă ucide. L-au bătut cumplit și l-au ucis cu o singură lovitură de macetă. Apoi au plecat. A fost oribil.

Doi polițiști intrară în încăpere și aruncară un cearșaf peste cadavru. Malko ieși din birou. Tina veni cu el. Aerul rece din mașină îi făcu bine, dar nu putea șterge oribila viziune.

— Să mergem la consul, propuse Malko.

*

* *

Din nou, Malko și Tina se aflau în căldura sufocantă din Paseo Simon Bolivar. Îl așteptaseră în van pe Larry Farmer, reținut la Santa Marta. Malko murea de foame.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Tina.

— Să mă gândesc bine. Și să mănânc ceva. Știi un loc convenabil?

— Da. *Galeon Morgan.* Este un local scump, dar bun.

Peste zece minute, se opriră în fața unei clădiri sumbre care avea un superb acvariu în fața barului. Un șef de sală stilat și pus la patru ace îi conduse până la o masă. Interiorul răcoros sugera o cabană elvețiană, cu ferestre false din lemn.

Ei se instalară. Tina comandă o sticlă de Moët et Chandon, iar Malko începu să studieze meniul. Aveau de toate, chiar și melci, iar prețurile erau mai piperate decât la Paris… Nu erau accesibile unui columbian de rând. Tina se schimbă brusc la față. Ea se aplecă spre Malko și-i șopti:

— Nu te întoarce. El Gordo este în spatele tău.

*

* *

Esteban Contador făcea o biluță din pâine, fără să-l privească pe interlocutorul său. Chipul său buhăit era lipsit de expresie ca de obicei, la fel și ochii. Cămașa mexicană brodată era larg desfăcută pe piept lăsând să se vadă mai multe lanțuri de aur răsucite și încurcate.

Ospătarul șef îi puse înainte un cocteil de *langostinos* zâmbind servil. Imediat, bărbatul din fața lui El Gordo se aplecă peste masă și zise:

— *Señor* Contador, m-am ocupat de elicea elicopterului dvs.

Un fulger trecu prin ochii de saurian ai traficantului. Aha, din cauza asta fusese invitat la prânz de guvernator.

— *Muy bien,* făcu Contador. Pot să-mi folosesc aparatul.

— Nu încă, *señor,* spuse Miguel San Martin. Pentru asta avem nevoie de un ordin scris de la Bogota. Eu am vorbit deja cu cineva sus pus în minister și m-a asigurat că treaba e ca și aranjată. E doar o chestiune de zile…

— De zile! tună Esteban Contador. În afaceri, trebuie să fie o chestiune de minute.

— Știți doar că administrația este întotdeauna lentă.

— Da, dar nu și când vin să-și ia plata, îi tăie vorba uriașul traficant. Ei, ce mai aveți de spus în plus?

Guvernatorul păru cam stânjenit. El privi de jur-împrejur, de parcă l-ar fi putut auzi cineva. Localul era frecventat mai ales de *marimberos,* singurii care își puteau permite să plătească asemenea prețuri.

— *Señor,* spuse el cu emfază. Am primit o notă foarte confidențială de la ministrul meu.

— Și ce treabă am eu cu asta?

— Este vorba de dvs., *señor* Contador, spuse guvernatorul.

El îl ura pe bărbatul din fața lui și era încântat să-i dea vestea proastă.

— Ambasadorul Statelor Unite a intervenit pe lângă ministrul meu. În urma celor două asasinate, pretinde că serviciile americane au descoperit că sunteți amestecat și a exercitat mari presiuni ca să fiți cercetat, *señor…*

Nările traficantului se dilatară.

— Carevasăzică, voi fi anchetat, făcu el.

Guvernatorul îl liniști cu un gest.

— Vă asigur că nu va fi nimic, cu condiția ca să nu se mai producă un incident asemănător. Atunci nu voi mai putea opri brațul justiției.

— Ce vrei să spui? întrebă Esteban Contador, brusc neliniștit.

Guvernatorul continuă cu curaj:

— În Barranquilla se află un *gringo* care face o anchetă asupra afacerii care vă interesează. Nu trebuie să aibă aceeași soartă ca *señor* Gutierez... Ar putea să fie foarte neplăcut pentru dvs.

El transpirase fiind nevoit să spună o asemenea enormitate. Ca să se acopere, el continuă grăbit.

— În asemenea caz s-ar putea ca să fiu înlocuit fiind cunoscută stima pe care v-o port. *Los gringos* au mare putere asupra guvernului care are nevoie de arme și de dolari ca să lupte cu mișcarea subversivă. Trebuie să țineți seama de lucrul acesta.

— *Desgraciado de mierda!* mârâi printre dinți Esteban Contador.

Guvernatorul preferă să creadă că acest epitet îi este adresat acelui *gringo.*

— Înțeleg ce simțiți, dar situația este gravă.

— *Entiendes! Entiendes!* făcu traficantul, căruia i se tăiase pofta de mâncare.

Știa că guvernatorul are dreptate.

— Atunci dacă afurisitul de *gringo* se îmbolnăvește de malarie, eu înfund pușcăria?

Guvernatorul făcu un gest liniștitor.

— Nu, dar dacă moare de vreun plumb în burtă, nu mai este același lucru.

Tăcerea se lăsă grea peste homarii la grătar. Esteban Contador își muncea creierul cum să iasă din această situație delicată. Guvernatorul își udă buzele în paharul cu J&B.

Esteban Contador le plătise studiile în Statele Unite celor doi fii ai săi, îi achitase vila, plus un Range Rover nou-nouț, o combină Akai și multe alte fleacuri de genul acesta. Raportul de forță nu era în favoarea guvernatorului. Nu-i revelase traficantului ce era mai important. Faptul că avea în buzunar un mandat de arestare contra lui, autorizându-l să facă uz de

forța publică. *Los gringos* erau într-adevăr foarte puternici.

— Trebuie să plec, spuse deodată Contador, împingând farfuria aproape neatinsă. Am treabă.

*

* *

Era într-adevăr o coincidență incredibilă…

— Ce caută tipul ăsta aici? întrebă el.

— La prânzul cu guvernatorul provinciei, zise Tina. Sunt foarte apropiați…

Încurajantă veste. Ei continuară să mănânce în tăcere. Malko se gândi că un glonț în capul traficantului ar evita o groază de necazuri. Numai că CIA nu agrea acest stil de lucru. Langusta i se păru anostă. Nervoasă, Tina remarcă:

— Acum, dacă m-a văzut cu tine, mă pot aștepta la ce-i mai rău.

— Crezi că *coca* se află încă în Sierra Nevada? o întrebă el.

— Nu, acolo era doar în tranzit.

În spatele lui, se auzi un zgomot de scaun. Malko zări silueta greoaie a traficantului traversând localul către ieșire. Columbianul nu-l cunoștea. Ei isprăviră de mâncat în tăcere. Malko achită o notă de plată colosală.

Când fură din nou în stradă, el zise:

— Tina, trebuie neapărat să găsim acele droguri.

— Este greu, făcu femeia. Sunt puțini cei ce sunt la curent cu afacerea asta și nu le place să vorbească Este prea periculos. Totuși o să încerc. Am o amică, o *call-girl* care se întâlnește adesea cu El Gordo și aude multe lucruri.

*

* *

— Ea este Mercedes, spuse Tina.

Mercedes era o superbă târfă tropicală, cu nasul în vânt, părul vopsit blond, sâni amenințători și un fund bombat, mulat într-un jerseu de mătase roșie. O frumoasă sălbăticiune. Chipul îi era suficient de vulgar ca să poată provoca erecția oricărei mamifere indiferent de specie. Ea se strecură alături de Malko, pe bancheta barului învăluit într-o

lumină potrivită pentru acest gen de întâlniri. Alături de ei, o pereche înlănțuită se afla în plin extaz. Mercedes îl examină pe Malko cu ochi de cunoscătoare și spuse cu un zâmbet gurmand:

— Iată un superb *gringo* blond!

Ea izbucni într-un râs aţâţător și comandă un whisky J&B. Tina îi explică lui Malko:

— Mercedes este restauratoare de tablouri.

— Bărbații nu-mi lasă timp ca să muncesc, făcu veselă Mercedes. De cum mă văd, nu se mai gândesc la tablouri. Tot ce vor e să mă aibă în patul lor… Esteban Contador m-a ținut trei săptămâni în casa lui și n-am putut atinge un tablou măcar.

Rochia de jerseu i se ridicase pe coapsele bronzate. Ei discutau vrute și nevrute. La fiecare cinci minute, Mercedes comanda un nou whisky… fără să mănânce ceva. Așa era moda columbiană. Către orele unsprezece, Tina propuse să meargă toți la cină, dar Mercedes se întinse și spuse:

— Mai bine mergem la mine. Pun niște muzică bună și ne relaxăm. Restaurantele sunt prea triste seara.

*

* *

Malko trebui să se mulțumească cu niște brânză și pâine uscată! În schimb, un val gros de fum albăstrui și o muzică dulceagă umpleau camera.

Cele două femei fumau *marimba* lungite pe un pat imens, plin de perne. Câteva lumânări aprinse erau unica sursă de lumină. Nu se pomenise nicio vorbă în legătură cu El Gordo, iar Malko nu îndrăznea să atace subiectul… El se uită la ceas. Era ora unu noaptea.

Ziua fusese lungă și grea după despărțirea de Lester Drew. El se pregătea să se retragă când realiză că cele două sunt prea tăcute. Privindu-le mai atent, el văzu cum Tina o mângâie pe Mercedes. Ea îi simți privirea și se întoarse încet spre el cu ochii închiși pe jumătate. Apoi își strecură mâna stângă pe sub cămașa lui și începu să-i exploreze și să-i maseze pieptul cu mișcări concentrice, aţâţătoare. În același

timp, o mângâia și pe prietena ei, care începuse să gâfâie de plăcere.

Încălzită bine, ea se lipi de Malko și îl eliberă de haine. Malko nu se împotrivi, lăsându-se în voia ei. Acest manej în trei era ceva neașteptat.

Malko nu se așteptase să aibă parte de așa ceva în Barranquilla. După ce se descărcă, adormi acolo, între cele două femei drogate.

Când deschise ochii, încăperea era luminată de primele raze ale soarelui. El începu să se trezească.

— Știți de ce am vrut să vă văd? o întrebă el pe Mercedes. Aseară nu am prea avut ocazia…

— Seara este dificil de vorbit cu mine. Întotdeauna sunt ametită. Parcă plutesc. E tare bine.

— Știți cine sunt eu? o întrebă Malko.

— Ești *gringo* al meu cel blond! Bineînțeles că știu cine ești… Dar nu-mi pasă. Faci dragoste foarte bine și miroși frumos. Ce parfum folosești?

— Apa de toaletă Jacques Bogart.

Mercedes spuse deodată:

— Am un mesaj pentru tine.

— De la cine?

— De la El Gordo. Vrea să te întâlnească. În seara asta, el dă o petrecere și ești invitat și tu.

Malko nu mai înțelegea nimic.

— Dar eu credeam că tu vrei să mă ajuți.

Mercedes îi mângâie părul cu tandrețe.

— *Gringo* naiv ce ești! El Gordo știe tot ce se întâmplă în orașul ăsta. Bineînțeles că vreau să te ajut, dar vreau să rămân în viață. Eu trăiesc aici, în Barranquilla. L-am întrebat pe el dacă mă lasă să te văd. Altfel nu aș fi avut curaj să vin. Atunci, mi-a spus să-ți transmit acest mesaj. Observi că l-am transmis într-un mod foarte plăcut.

Malko nu putea să o contrazică… Mercedes sări din pat făcându-l să-i admire linia provocatoare a spatelui și sânii tari și țanțoși.

— Vrei să-ți pregătesc un *ținto?* îl întrebă ea.

— Cum să nu?

El rămase lungit pe pat, lângă Tina care sforăia încetișor. El evaluă situația. Încă o dată era manipulat de adversarul său. Exact când credea că-l va prinde în cursă, el *marimbero* îi trimitea acest mesaj.

Cum să refuze această invitație? Oare ce voia? Să negocieze un acord imposibil sau să-l ucidă?

Capitolul XIV

— *Que viva Esteban Contador! Que viva!*

Los Mariachis îl înconjurară pe columbianul care apăruse în încăpere îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu o ținută trufașă și impunătoare. El traversă sala cu pași grei, cu abdomenul înainte și cu ochii pe jumătate închiși, ca un pahiderm majestuos și viclean. În restaurant era încă puțină lume. Mercedes se ridică unduindu-se ca o felină și-și strecură brațul în jurul gâtului lui. Apoi îl sărută pe gură. Era îmbrăcată cu o rochie de jerseu negru ce i se mula pe trup ca o mănușă. În picioarele lungi și bronzate avea pantofi din piele de crocodil. Gura ei atinse urechea columbianului și-i șopti ceva. Apoi îl luă de mână și-l conduse până la Malko, care stătea în picioare lângă bufet.

— El este prietenul meu, Malko, spuse ea.

— *Buenas noches, señor,* îngăimă El Gordo.

El îl strânse pe Malko în brațe cu o forță herculeană, ca și cum ar fi vrut să-l strivească. Chipul îi era în continuare impasibil. Nimeni nu ar fi crezut că are intenția să-l ucidă. Apoi se așeză pe banchetă, cu spatele rezemat de perete, drept, cu ochii încețoșați privind în gol, ca și cum ar fi fost singur.

Chelnerii se foiau în jurul lui, aducând votcă, apă și pahare, precum și un platou plin cu chifteluțe din carne și un castron plin cu sos picant. Muzicanții se făcuseră nevăzuți. Acum se auzeau acordurile nelipsite ale salsei. Esteban Contador luă o chiftea cu mâna dreaptă. Mâna stângă i se odihnea pe piciorul lui Mercedes, care stătea lângă el. Ea îi șopti ceva la ureche. Columbianul păru că se trezește.

— A, da, e-adevărat că nu mă prea iubiți, *señor.* Vreți să-mi creați neplăceri…

Asta era culmea! Malko reacționă imediat, păstrându-și calmul:

— Se pare că dvs. îmi faceți destule necazuri. Și lui Pepe

Gutierez, la fel…

— Cine-i ăsta? făcu traficantul cu un aer nevinovat.

— Un om pe care l-ați ucis, zise Malko.

Contador făcu un gest de dezgust.

— *Señor,* eu nu îi cunosc toți viermii pe care-i strivesc. Dacă e mort, înseamnă că a meritat-o. Guvernul mă persecută în timp ce eu sunt un negustor cinstit care își câștigă banii muncind. Tatăl meu are o casă de schimb. Toți am muncit dur toată viața. De ce vreți să ne persecutați, *señor?*

— Marfa pe care o vindeți nenorocește o mulțime de oameni, zise Malko.

Columbianul își turnă încă o porție de votcă urmată de un pahar cu apă.

— *Señor,* este o prostie ce spuneți. Eu nu sunt responsabil de ce fac ceilalți oameni. Dacă vor să se distrugă e treaba lor. Vor găsi întotdeauna oameni care să le vândă otrava… Voi, *los gringos,* vreți să vă dați în lături de la orice responsabilitate… Dacă eu mor mâine, credeți că va intra mai puțină *marimba* în țara dvs.? Mai puține droguri? Aici se află tot drogul din lume, cel mai bun. În schimb, nu sunt bani destui… Ați văzut multă lume drogată în Barranquilla? Nu, *señor,* pentru că noi suntem oameni sănătoși la cap. Eu unul, mai fumez din când în când, la fel cum beau votcă, dar nu fac niciun exces, pentru că îmi place să trăiesc. *Señor* Malko, când fumez puțină *marimba,* sunt un adevărat taur cu femeile. Ați încercat vreodată?

— Nu, zise Malko, copleșit de acest orator *pro domo.*

— Ei bine, să încercați în seara asta. Veniți cu mine în *penthouse,* împreună cu aceste două *señoritas.*

Asta mai lipsea. O partidă de sex în tovărășia lui El Gordo… Deodată simți o atingere pe șold. Se retrase, dar apoi realiză că era piciorul desculț al lui Mercedes care începuse să-l maseze insidios. Era o serată cu adevărat ciudată.

De ce un bărbat atât de puternic și lipsit de scrupule ca Esteban Contador se străduia să-l convingă să cadă la o

înțelegere?

— *Señor* Contador, zise el ignorând-o pe Mercedes, eu reprezint guvernul american, pentru că avem serioase probleme din cauza drogurilor. Părerea noastră este că dacă drogurile ar dispărea, oamenii nu s-ar mai droga… Așadar, vinovați sunt oamenii ca dvs.…

Contador afișă un aer șocat.

— Eu? De ce eu? Eu nu cultiv nimic. Eu sunt un simplu intermediar. Eu nu vând drogul consumatorilor. Ei n-au decât să-i dea foc sau să facă ce vor cu el, îmi este egal. Pentru că vă văd neliniștit, pot să vă vând dvs. Tot ce vreți și cât vreți! Vă promit că nu voi vinde altcuiva.

Era o propunere neașteptată. Malko îl scrută pe *marimbero* ca să vadă dacă este serios, dar îi fu imposibil să-i prindă privirea. Mercedes îl masa în continuare. Treaba asta părea să o amuze foarte mult. Columbianul adăugă:

— Voi, *los gringos*, sunteți deosebit de bogați. De ce să-i lăsăm pe bieții țărani să crape de foame? S-au chinuit atâta ca să cultive *marimba* pentru ca să câștige câțiva gologani. Ar fi injust să-i privăm de această mică sursă de câștig, nu-i așa?

Acum Malko trebuia să plângă nefericirea țăranilor columbieni. Brusc, uriașul se ridică trăgând-o pe Mercedes spre ringul de dans. Ea se încălță din mers.

Malko o invită și el pe Tina, care se lipi de el ca o ventuză. În ring dansau mai multe perechi într-o obscuritate aproape totală. Tina îi șopti la ureche:

— Ce părere ai despre el? Este ciudată schimbarea asta!

— Aș dori să știu exact ce vrea, zise Malko.

— Vrea să cădeți la o înțelegere. Să facă pace. Și să-ți dea o groază de dolari ca să te convingă. Asta e metoda lui. Cumpără sau ucide.

— Pentru mine va trebui să găsească o altă metodă, spuse Malko. Nu înțeleg de ce-mi întinde mâna.

— Nici eu, făcu Tina. Poate că îți pregătește o capcană.

*

* *

Juanita Cayon se afla cufundată într-un fotoliu adânc de lângă ringul de dans. Nu putea fi văzută din cauza întunericului. Îl observa pe străinul blond pe care îl urmărise de la Bogota. Oamenii lui Contador o percheziționaseră la intrare luându-i revolverul parabellum. Nu-i găsiseră însă pumnalul lung și plat lipit de picior, sub pantalon. Învățase să-l folosească la fel ca un bărbat. Lama lui ascuțită de oțel, lungă de douăzeci de centimetri, putea ucide dintr-o singură lovitură. Era hotărâtă să-l folosească. Numai că El Gordo care știa că se află acolo, era aproape de oaspetele său.

Juanita știa că, în ciuda aerului său adormit, veghea. Desigur, ea nu se temea pentru viața ei. El Gordo era prea viclean ca să-și atragă ura celor din FARC și a unei cliente ca ea. Mai știa că tovarășii ei nu înțelegeau de ce se încăpățâna să-l lichideze pe acel *gringo.*

Visătoare, ea mângâie lama cuțitului. Trebuia să aștepte doar ocazia potrivită.

*

* *

Esteban Contador se așează greoi la masă, bău votca și-i zâmbi lui Malko.

— *Señor,* nu v-ar plăcea să câștigați un milion de dolari? Malko îi zâmbi și el.

— Cui nu i-ar plăcea?

Imediat Contador întinse mâna deasupra mesei, cu palma în aer, fără să-și schimbe expresia feței.

— Îl aveți deja, *señor.* Împreună cu prietenia mea.

Malko se făcu că nu vede mâna întinsă spre el.

— Ce trebuie să fac în schimb?

— Nimic, făcu El Gordo. La Cartagena există niște hoteluri minunate și un cazinou grozav la hotelul *Caribe.* Împreună cu o tovarășă atât de delicioasă ca Mercedes, ați putea petrece o săptămână de vis. Asta dacă nu pierdeți toți banii la cazinou.

Ochii lui nu zâmbeau. Malko clătină din cap.

— *Señor* Contador, oferta este foarte generoasă, dar nu pot să o accept. Am treabă aici, în Barranquilla. Știți despre

ce este vorba…

Esteban Contador se aplecă spre el cu o expresie amenințătoare și bătu cu palma în masă.

— Treabă!? Ce treabă? Vreți să mă vârâți la pușcărie, să-mi furați elicea elicopterului. Să nenorociți atâți oameni. Nu veți reuși, *señor,* pentru că sunteți neputincios. Sunteți un Nimeni. Mie nu mi-e frică de dvs. Nu mi-e frică de nimeni.

El ridicase tonul. Piciorul lui Mercedes nu-l mai mângâia pe Malko pe sub masă. Cu o mișcare brutală, el *marimbero* împinse masa și se ridică. Malko crezu că-l va lovi. Dar columbianul îi întoarse spatele și traversă mândru sala. Înainte să iasă, el se întoarse către Malko și spuse:

— *Señor,* ar fi trebuit să acceptați propunerea mea. Dacă vă răzgândiți, Mercedes știe unde să mă găsească… Un milion de dolari reprezintă foarte mulți bani.

El dispăru pe scări. Mercedes îl privi pe Malko. Era vizibil contrariată.

— O, trebuia să accepți! Acum este furios.

Oare ce joc făcea femeia asta?

— Știi bine că nu puteam, făcu Malko.

Mercedes ridică din umeri.

— Și ce câștigi cu asta? Tu nu poți să faci nimic împotriva lui El Gordo. Este prea puternic aici. Te poate ucide cu ușurință. Or, el ți-a oferit prietenia lui.

— Dacă sunt atât de neputincios, de ce voia să îmi dea un milion de dolari?

Mercedes nu se lăsă:

— Pentru că este un tip extrem de prudent. Nu vrea să rișteze nimic. A fost în închisoare odată și nu vreau să mai trăiască acea experiență, din cauza fiului său pe care îl adoră. Dacă nu l-ar avea pe el, nu v-ar fi adresat niciun cuvânt. Guvernatorul, generalul Peredo, polițiștii, toți sunt plătiți de el. Este protejat de FARC, de toată populația pentru că este un om generos. Iar tu ești un *gringo.* Nimeni nu te iubește, nu te vrea aici. Iar America este departe.

Și CIA, de asemenea. Malko și-i imagina pe birocrații de la Langley analizând problema lui. Oare vreunul dintre ei se

aflase vreodată în această situație? Știa că Mercedes are dreptate în parte. Practic, el nu putea să facă nimic împotriva lui Esteban Contador. Dar nu putea să dezarmeze. Nu putea să-i lase pe cubanezi să desfășoare un trafic atât de fructuos. Dacă nu-l stopa imediat, în câteva luni, risca să devină o operațiune de mari proporții. Încă o dată, CIA își subestimase adversarii. În cazul de față, ar fi trebuit o duzină de oameni și mijloace puternice, iar el, Malko, era singur, fără aliați și fără mijloace. Dezgustat, el luă sticla cu votcă abandonată de El Gordo și-și umplu paharul. Mercedes îl privi cu milă.

— Vino să dansăm, poate-ți mai schimbi ideile, făcu ea în cele din urmă.

Ea se ridică și îl luă de mână, trăgându-l către ringul de dans. Un orice alt necaz ar fi dispărut ca zăpada în soare, la acea atingere învăluitoare de corpul mlădios, cu rotunjimi perfecte. Femeia asta voia cu tot dinadinsul să-l inițieze în arta de a dansa salsa.

Timp de câteva clipe, Malko nu se gândi decât la plăcerea senzuală de a dansa cu Mercedes. În jurul lor, perechile de dansatori se comportau ca animalele în călduri. Unii făceau dragoste chiar pe canapelele din jurul ringului.

Un milion de dolari! Malko întârzie nițel la gândul că ar putea stăpâni atâta bănet. Ar fi putut aranja castelul și ar fi uitat de orice grijă materială. Și ar fi putut începe o nouă viață cu Alexandra.

Prețul era însă prea mare. Așa că își luă gândul de la bani. Mirosul de *marimba* plutea deasupra ringului, căci toată lumea fuma. Mercedez îl privi și-l întrebă:

— Nu ai vrea să vii cu mine la *Concordia?* Sunt sigură că ai putea să te înțelegi cu El Gordo. Este un om de onoare.

Malko revăzu chipul însângerat al lui Pepe Gutierez și aroganța tatălui lui El Gordo. Revăzu chipul scăldat în lacrimi al soției lui Pepe. Nu, Esteban Contador nu era un om de onoare.

— Tu îl cunoști pe Tiro Fijo? o întrebă el.

— Doar după nume, de ce?

— Dacă El Gordo îmi dă capul lui, voi accepta să discut cu el.

Mercedez izbucni în râs.

— Propunerea asta să i-o faci tu personal. Vino, să-l căutăm…

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Din penumbră răsări o siluetă. Era o femeie. O clipă, lumina proiectoarelor, îi captă chipul. Era Juanita Cayon, femeia care jurase să-l ucidă. Mercedez îi simți crisparea.

— S-a întâmplat ceva?

Brațul cubanezei se destinse. La capătul lui se afla un pumnal ascuțit.

Capitolul XV

Malko nu avu timp să se sperie. Doi bărbați apărură din pâlcul de dansatori și o apucară pe Juanita, fiecare de câte un braț. Avu loc o scurtă busculadă, după care cei trei dispărură în întuneric. Malko auzi o voce ascuțită care protestă energic, o discuție ce fu înghițită de muzică. Mercedes se oprise din dans.

— Erau gărzile de corp ale lui El Gordo, spuse ea. Să plecăm cât mai repede de aici!

În clipa în care ieșiră din discotecă, auziră o discuție violentă ce venea dintr-un mic salon alăturat. Malko o căută pe Tina, dar aceasta dispăruse. Mercedes îl trase de mână către scara îngustă ce ducea afară. Mercedes avea o mașină albă. Un T-Bird. Ea se urcă la volan.

— Trebuie să mă duc la Esteban ca să-i spun ce s-a întâmplat spuse ea. Oamenii lui ți-au salvat viața. Tu vii cu mine la *Concordia.*

— Nu, spuse Malko. Nu am intenția să-l revăd, chiar dacă mi-a salvat viața. Du-mă la un taxi.

Mercedes nu mai insistă. Curând, ea opri o mașină și-l sărută.

— *Vaya con Dios!* spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Malko văzu cum mașina ei se pierde în noapte. O căldură sufocantă îl învălui nemilos. Cercul se închidea. Era clar că El Gordo îi salvase viața. Dar nu se știe dacă avea să mai acționeze la fel a doua oară.

*

* *

— Dați-mi drumul, idioților, *desgraciados de mierda! Hijos de putas!*

Juanita Cayon se zbătea ca o nebună ca să scape din labele celor doi zdrahoni ai lui Esteban Contador. Când aceștia se asigurară că Malko a plecat, îi dădură drumul.

— Acel *gringo,* este o pacoste pentru noi toți, explodă ea.

— *Calma, señora. Señor Contador* ne-a dat ordine stricte. Va avea mari necazuri dacă moare *el gringo.* Trebuie să înțelegeți.

— Sunteți niște câini mizerabili, făcu Juanita pe un ton tăios. Într-o zi, veți fi împușcați.

Femeia se înneca de furie. Ea începu să tușească. Făcuse o nouă criză de astm și fu nevoită să se așeze. Unul dintre bodyguarzi îi întinse pumnalul. Ea îl vârî în cizmă cu violență. Nu-și spusese încă ultimul cuvânt.

*

* *

Malko deschise ochii și o zări pe Tina pe patul alăturat. Avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească.

— Pe unde ai umblat aseară? o întrebă el.

— Undeva, să dansez. Am aflat ce s-a întâmplat. Ai avut un noroc formidabil că ai scăpat cu viață.

— Da, dar acum habar n-am ce aș putea face în continuare. Nu-mi rămâne decât să consult o clarvăzătoare.

— Poate te pot ajuta eu, zise Tina. Aseară m-am întâlnit cu o prietenă. Ea trăiește cu avocatul lui Esteban Contador și știe multe. Ca să-mi facă plăcere, va accepta să te ajute! Noi putem lua prânzul cu ea.

Neobosita Tina… Don Diego Castellana nu o trimisese degeaba cu el acolo.

— Minunat, făcu Malko simțind o rază de speranță.

Această femeie era unsă cu toate alifiile. Peste tot avea relații.

*

* *

Malko respinse farfuria din fața lui. Nu se putea hazarda să mănânce langusta. Era dură ca o bucată de cauciuc.

O chelneriță păroasă ca un cimpanzeu asigura un serviciu infect și lent, iar instalația de aer condiționat făcea să-ți iasă aburi din gură. Acel restaurant libano-italo-columbian era pustiu în afară de cei trei. Invitata Tinei, o tânără mică de statură, cu nasul cârn, se menținea în zona generalităților,

iar Malko începuse să regrete pentru timpul pierdut.

— Aurora poate să te ajute, spuse brusc Tina în clipa când li se servi *tintos.*

Aurora îi adresă lui Malko un surâs provocator. Era o fată care nu avea nevoie să muncească într-o uzină…

— Este adevărat. Cred că ceea ce cauți tu se află la Santa Marta.

— Cine te face să crezi asta? întrebă Malko.

Micuța Aurora râse, dar nu-i răspunse.

— Nu poate să-ți spună, dar dacă vei merge acolo, vei găsi pe cineva care-ți va spune mai mult, interveni Tina.

— Cine?

— Prietenul ei, Felipe.

— Ce? Avocatul lui Esteban Contador?

— Da. El vrea ca această afacere să se termine. Nu-i face deloc bine lui El Gordo căci se vorbește prea mult despre el. Preferă să piardă niște bani, dar să aibă liniște. Ca înainte. El te va aștepta la ora opt la restaurantul hotelului *Portofino,* în Rodadero, aflat la opt kilometri înainte de Santa Marta. Nu se poate să nu-l recunoști. Este mic de statură, îmbrăcat cu un costum alb și destul de pleșuv.

Aurora aproba în tăcere. Malko cercetă atent chipurile celor două femei. Putea fi încă o trădare. La urma urmelor, *coca* nu-i aparținea lui Contador. Iar până la Santa Marta erau doar trei ore de mers în mașină.

— Vii și tu cu mine? o întrebă el pe Tina.

— Nu. El vrea să te întâlnească doar pe tine. După ce obții informațiile dorite, te întorci aici ca să ceri ajutorul militarilor și consulului american. Eu te voi ajuta. În seara asta, mă duc la *„Mi Vaquita”* cu prietenii unde este o muzică foarte bună.

— Bine, spuse Malko. Voi pleca pe la ora patru. Vreau să am timp să vizitez Santa Marta.

— O, să știi că acolo nu-i nimic, extraordinar în afară de *marimberos…*

*

* *

După marele pod de pe râul Magdalena, drumul traversa o mlaștină presărată de bătrâni arbori morți, albiți, ca niște apariții suprarealiste, populate de ciudate păsări albe.

Apoi drumul urcă spre nord urmând țărmul mării. Începuse să se lase noaptea. Circulația era foarte redusă. Autobuze rablagite și eternele camioane aflate în pană se iveau ici și colo pe fâșia de asfalt plină de hârtoape. În dreapta, apărură primele contraforturi ale munților Sierra Nevada. Cu coada ochiului, Malko observă un vehicul ce apăruse de pe un alt drum din dreapta sa. Era o camionetă galbenă, ca cele utilizate de poliție, cu un girofar în funcțiune. Ea rula în spatele lui Malko apropiindu-se ca și cum ar fi vrut să-l depășească. Malko aruncă o privire în retrovizor și inima i se opri. La bordul camionetei erau trei persoane. Doi bărbați și o femeie: Juanita Cayon.

Malko calculă că până la Cienaga, cea mai apropiată localitate, mai erau douăzeci de kilometri. Acolo avea să găsească un ajutor.

El călcă pedala de accelerație reușind să se distanțeze de următori. Mașina începu să vibreze ca un avion la decolare. Malko strângea volanul, rugându-se ca să nu se detașeze vreo roată.

Camioneta încerca din nou să-l depășească. Instalația de aer condiționat dădea semne de oboseală, așa că Malko deschise geamul de lângă el și fu izbit de un val de aer umed și fierbinte.

În cele din urmă, în fața sa apărură luminile localității Cienaga. Camioneta era în continuare în spatele lui. La un moment dat drumul se ramifică în trei. El aprinse faza mare a farurilor. Accesul era permis doar pe ramura centrală care trecea pe un pod. Dincolo de pod era satul în care va putea să se oprească. Desigur va găsi acolo polițiști care să-i vină în ajutor.

*

* *

Juanita Cayon scoase un strigăt de bucurie când văzu mașina care se angaja pe pod. Jorge Paz îi ținea isonul cu un

râs zgomotos. Tipul de la volan opri mașina chiar înainte de a intra pe pod. Apoi intră în marșarier ca să se întoarcă. Jorge o cuprinse pe Juanita pe după umeri.

— *Bravo, muchacha,* tu ești cea mai tare!

*

* *

Mașina Dodge tremura din toate încheieturile pe rampa plină de găuri neasfaltate. Din cauza pantei, farurile luminau doar cerul. Apoi rampa reveni la orizontală.

Malko aruncă o privire în retrovizor. Furgoneta galbenă dispăruse. Oare ce se întâmplase? Instinctiv, el apăsă pe frână. Simți că i se strânse brusc stomacul. În fața sa se deschidea o enormă gaură neagră. Podul nu era terminat! Îi lipsea partea centrală. Rampa pe care se angajase nu era decât o trambulină sub care se deschidea hăul. Spațiul dintre cele două laturi era de vreo zece metri. Sub impactul frânei, mașina se pusese de-a curmezișul drumului, dar Malko nu putu să o oprească. Vehiculul basculă și căzu în gol.

Malko rămase agățat de volan. Mașina căzu pe partea dreaptă și se răsturnă cu roțile în sus.

Malko își pierdu cunoștința. Se lovise cu capul în portieră. Ultimul său gând fu la adversarii săi. Erau mai puternici decât crezuse.

*

* *

Ricardo Gomez, polițist în Cienaga, controla traficul când auzi un vehicul ce venea cu viteză maximă dinspre pod. Se afla acolo pentru că un autobuz derapase și bloca drumul. El începu să fugă ca să semnalizeze prezența autobuzului aflat în pană. Drumul făcea o curbă ușoară imediat după podul aflat în construcție și nu putea vedea pe cei ce veneau din Barranquilla. Spre marea sa surpriză, nu mai văzu mașina. Din contră, el zări două faruri ce urcau de-a lungul rampei ce ducea la uriașa spărtură. Începu să strige, ca și cum șoferul l-ar fi putut auzi. Zări mașina pe pod, auzi scrâșnetul disperat al frânelor și văzu cum vehiculul cade în hău și se

izbește de pământ într-un zgomot formidabil!

Gomez nu înțelegea nimic, căci drumul spre rampă era blocat cu bariere. În timp ce ezita dacă să alerge acolo sau nu, văzu o altă mașină ce venea în sens contrar, către el. Dar în clipa în care farurile acesteia îl luminară, mașina stopă brusc și intră marșarier. Polițistul o luă la fugă spre mașina accidentată, în care nu se vedea niciun semn de viață. El simți un puternic miros de benzină. Cuprins de panică, ocoli mașina și, cu greu, reuși să deschidă portiera stângă ce părea într-o stare mai bună.

O formă umană era tasată sub banchetă, inertă.

Polițistul se strecură în mașină pe jumătate și prinse bărbatul de braț.

— *Señor. Señor!* strigă el. Ajutați-mă!

Se auzi un „vluf” sinistru și interiorul vehiculului fu învăluit de flăcări. Instinctiv, polițistul se retrase. Flăcările luminau trupul unui bărbat plin de sânge. Primul gând al lui Ricardo Gomez fu să o ia la fugă. Risca să sară totul în aer. Apoi își imagină flăcările ce aveau să-l ardă de viu pe nefericitul acela. Era un om curajos. El sări din nou în mașină, îl prinse pe rănit de o mână și îl trase afară. Căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă. Chiar atunci văzu alți doi polițiști, colegi de-ai săi ce-i veneau în ajutor. Împreună reușiră să-l transporte pe rănit și să-l întindă pe iarbă ceva mai departe.

Ricardo Gomez examină trupul inert.

— Este un *gringo,* spuse el. Pare destul de grav rănit.

Malko nu-și recăpătase cunoștința.

*

* *

În aer plutea un miros puternic de antiseptic și formol. Malko deschise ochii. Capul îl durea îngrozitor. O infirmieră și un medic îl examinau cu atenție. El era gol, doar cu slipul, lungit pe un pat. Cu excepția câtorva echimoze, nu avea nicio rană.

— *Señor,* spuse doctorul, ați avut mare noroc. V-am făcut radiografii. Nu aveți nicio fractură. Problema este la cap.

— Mă doare îngrozitor, gemu Malko.

— Vă veți liniști imediat. V-am administrat un calmant. Este pe bază de mescalină. În cel mai rău caz veți avea ceva halucinații. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, făcu Malko. Eu nu cunosc drumul. M-am angajat pe pod, dar nu era terminat. Nu am putut opri mașina.

Doctorul clătină din cap.

— Este interzisă circulația pe acel pod. Probabil niște puști s-au distrat și au deplasat barierele. Puteați să muriți. Cred că va trebui să vă transportăm la Barranquilla cu un taxi. Aici nu putem să vă îngrijim cum trebuie. Sper să rezistați până acolo.

În clipa în care puse piciorul pe dușumea, Malko fu cuprins de amețeală și fu nevoit să se culce iar. Trebuia cu orice preț să se întoarcă în Barranquilla. O furie teribilă îl îneca. Îi era ciudă că se lăsase dus de nas de ticăloasa de Aurora.

— Ajutați-mă să mă îmbrac, spuse el.

*

* *

Mescalina își făcea efectul. Prin fața ochilor defilau scene halucinante în culori, dar migrena dispăruse. Curând își dădu seama că i se furaseră butonii de la manșete și că-i lipsea o bancnotă de o sută de dolari. Era impozitul local. Micuța cameră de la hotelul *Royal Lebolo* i se părea nespus de plăcută și liniștitoare.

Cineva bătu în ușă și apăru consulul Statelor Unite. Era îngrozit. El se așeză pe margine patului, cu un aer stânjenit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă el. Am fost anunțat că ați suferit un accident. Ați adormit cumva la volan, sau ce?

— Nu, nu am adormit și nici n-am băut, făcu Malko iritat.

El îi povesti consulului cele întâmplate și ultima sa tentativă împotriva cubanezilor. Consulul clătină din cap.

— Vă înțeleg, făcu el, și vă respect îndărătnicia. Dar nu sunteți Superman. Până la urmă, tipii ăștia vă vor face de

petrecanie. Au de toate: timp, bani, complici și idei. Dacă ați fi murit, El Gordo nu ar fi putut fi implicat. Verdictul: un stupid accident de circulație.

Malko închise ochii.

— Aș vrea să mă odihnesc. Mă supără capul destul de rău.

Consulul ieși în vârful picioarelor. Malko încercă să adoarmă dar îi era imposibil. O mulțime de gânduri i se roteau în cap. Unde era Tina? Oare îl trădase și ea? De ce? Brusc își aminti ce-i spusese ea. Pomenise barul *Mi Vaquita.*

El se ridică din pat. La început, trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Totul se învârtea în jurul său. Se clătți cu apă rece și reuși să se îmbrace și să se stropească cu colonie Jacques Bogart.

Clătinându-se pe picioare, se urcă în ascensor. Se târî apoi până la biroul recepționerei și o întrebă:

— Cunoașteți un bar *Mi Vaquita?*

— *Claro que si.* Este pe Calle 72, la intersecția cu Carretera 46. Aproape de stadion.

Malko ieși în stradă. Orașul era pustiu, iar căldura insuportabilă. Când coborî din taxi, inevitabila ploaie începu să cadă. Până să ajungă la barul *Mi Vaquita,* era ud până la piele. Localul avea o fațadă albă, în stil mexican, cu o vitrină imensă în spatele căreia nu se distingea nimic. El împinse ușa și intră.

Era un mic bar foarte întunecat, decorat cu măști indiene. Deodată, zări într-un colț pana de păun a Tinei, ce se înălța deasupra spătarului unui fotoliu. Columbiana stătea singură în fața unui pahar gol. Malko ocoli fotoliul și se plantă în fața ei.

Ea ridică privirea, deschise gura și o închise la loc. Pe chip i se citea stupoarea. Malko se așeză și el.

— Nu te așteptai să mă mai vezi, zise el. Se pare că Dumnezeu a fost și de astă dată de partea mea…

Tina nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Ea căuta cu disperare o replică, dar în zadar. Malko se hotărî să o ajute.

— Credeam că ai venit cu mine la Barranquilla ca să mă ajuți, zise el. Până acum așa ai făcut, dar amica ta m-a trimis

la moarte sigură. Erai cumva la curent cu asta?

Tina rămase mută.

— A fost El Gordo la mijloc?

Ea făcu din cap că nu.

— Cine atunci? Cine?

Tina nu mai îndrăznea să-l privească în ochi.

Brusc, ea ridică ochii.

— El Gordo nu știe nimic. Dacă află, ce s-a întâmplat mă va ucide.

Ea lăsă capul în jos și spuse dintr-o răsuflare.

— A fost Juanita Cayon.

— Juanita Cayon!? Dar unde ai văzut-o?

— La restaurant. După ce tu ai plecat cu Mercedes. A venit să vorbească cu mine. M-a amenințat cu moartea. Ori o ajutam și câștigam o mulțime de bani, ori mă ucidea.

— Dar de ce ar vrea Juanita Cayon să mă ucidă?

— Te urăște cumplit pentru că din cauza ta a fost omorât iubitul ei.

— Cine? întrebă Malko, neîndrăznind să înțeleagă.

— Juan Carlos Laureles. Cel care a fost asasinat de oamenii generalului Oscar de la Neva.

— Cine, traficantul play-boy? Dar știam că ea este o comunistă convinsă.

Tina zâmbi trist.

— Și comuniștii se îndrăgostesc și fac dragoste. Ea l-a cunoscut cu mulți ani în urmă, în Caracas, pe vremea când nu era angajată în lupta politică. Cred că el a fost prima ei iubire. A rămas mereu îndrăgostită de el. Iar el a murit din cauza ta…

Malko era îngrozit. Nu se așteptase la așa ceva. El nu se putea explica în fața acelei femei pătimașe. Moartea era un lucru definitiv, ireversibil. Cuvintele nu aveau nicio greutate în fața ei. El încercă să revină la o problemă mai concretă.

— Și ce ți-a dat?

— Mi-a promis o parte din banii obținuți de pe urma drogului. Mâine seară.

— Cât ai de primit?

— Două sute de mii de dolari, mărturisi Tina. Pentru mine, asta înseamnă mulți bani. Am de gând să mă instalez în Barranquilla și să locuiesc aici. Nu-mi place Bogota. Aici, eu mă simt acasă.

Malko înțelegea acum totul. Nu avea curajul să îi facă vreun reproș. Migrena îi mai trecuse, lăsându-l epuizat.

Tina spuse aproape în șoaptă:

— Poate nu mă crezi, dar sunt fericită ca acest atentat a eșuat.

Malko avea chef să doarmă și să nu se mai gândească la nimic.

Tina îi atinse mâna.

— Te rog să mă ierți.

El nu-i răspunse. La ce bun?

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el după o lungă tăcere. Mai rămâi în Barranquilla?

— Da. El Gordo m-a angajat ca profesoară pentru băiatul lui. Vrea să fac din el un gentleman. Este un lucru foarte greu, pentru că este un copil foarte răsfățat.

— Câți ani are?

— Unsprezece. În curând va împlini doisprezece. Este un copil insuportabil.

— Îți doresc succes.

El se gândi că serviciile oferite de Tina depășeau cu mult munca de profesoară.

Tina zâmbi amar.

— O, știu prea bine că treaba asta nu va dura mult. Este un capriciu trecător de-al lui Contador. Mi-a trimis propunerea prin Mercedes. Crede că nu este bine pentru băiat să-și petreacă timpul numai în compania gorilelor sale, care sunt complet inculte. Vrea ca să-l învăț să scrie și să citească. Dar copilul nu vrea. Mâine urma să am oră cu el, dar l-a convins pe tatăl său să-l ia cu el la cazinoul din Carthagena...

— La cazinou! exclamă Malko stupefiat. La vârsta asta?

— Ți-am spus că îi face tot felul de pofte. Îl îmbracă în haine de adult, iar când a împlinit zece ani, i-a dat să bea

aguardiente…

Malko o asculta distrat.

— Știi cumva unde va avea loc schimbul de arme, bani și droguri?

— Nu. Uită toată povestea asta. Aici, toată lumea este împotriva ta. Știu ce simți, dar Columbia este o țară aparte. Pepe Gutierez și Vivaldi au murit pentru o nimica toată. Erau dintre puținii oameni cinstiți din Barranquilla și reușeau să trăiască cât de cât în pace. Iar tu ai stricat totul pentru că nu cunoști regulile jocului. De aceea nu ai reușit să întreprinzi nimic și ai lăsat în urmă numai sânge și lacrimi.

Malko se ridică în picioare. Auzise destul.

— Îți doresc un week-end plăcut în Carthagena, îi spuse el.

Tina se ridică și-l urmă până la ușă, unde îl prinse cu o mână pe după gât.

— De ce nu vii și tu acolo? îl întrebă ea. Seara nu voi fi ocupată cu băiatul. Am putea să ne vedem. Carthagena este un oraș frumos.

— Nu, mulțumesc. Nu am niciun chef să merg acolo.

Un singur taxi aștepta lângă trotuar. Tina îl sărută lângă ureche.

— Vino, îi șopti ea dulce. Eu plec mâine pe la ora patru.

Malko se îndepărtă și urcă în taxiul condus de un bărbat tânăr. Migrena reapăruse. Când ajunse la hotel se duse la bar și comandă o votca-tonic. Înghiți și un comprimat de mescalină. În jurul lui, lumea se distra. Încetul cu încetul el fu cuprins de un delir populat de fantasme, vise și culori. Nu mai știa unde se află. Migrena i se risipi ca prin farmec. Brusc avu o revelație. Găsise soluția problemei sale. O soluție monstruoasă, inumană, contrară codului său moral. O soluție care ar fi făcut să se cutremure de oroare toată CIA, dacă ar fi aflat. Dar acea soluție putea să-i aducă victoria. Nu putea să părăsească Barranquilla învins, lăsându-i pe El Gordo și pe cubanezi să-și ducă la bun sfârșit afacerea. Și asta era tot împotriva codului său moral. Legănat de acordurile muzicii și de zgomotul conversației, el zâmbi. Dacă l-ar fi văzut șefii săi, ar fi crezut că e nebun.

Un nebun periculos.

El se gândi atunci la colonelul Kurtz, din filmul *Apocalypse Now,* care se lansase în războiul său personal, mult mai feroce decât cel pus la cale de șefii săi. Acel război sfârșise rău. Dar era mai puțin dezonorant decât fuga.

Mașina infernală era montată în creierul său și făcea „tic-tac”.

Capitolul XVI

Ai fi crezut aproape că ești la Miami. Un Miami ceva mai degradat, descompus de umiditate. Peninsula Boccagrande se întindea ca un index curbat, în sudul vechiului oraș, o fâșie îngustă de pământ între Marea Caraibelor și golful Carthagenei. Turnurile din ciment a câtorva hoteluri moderne se detașau net de restul clădirilor, cele mai multe fiind căsuțe cenușii din stuc, înecate în mijlocul vegetației luxuriante. Rezemat de balustrada piscinei de la *Capilla del Mar,* aflată la etajul 16, Malko admira plaja întinsă cu nisip cenușiu. Mii de oameni se bălăceau în apa mâloasă. Soarele era aproape de linia orizontului, dar oamenii continuau să se scalde.

Capilla del Mar, aflată la intersecția bulevardului Santander cu Calle 8, domina toată peninsula. Malko fixa un punct din sud. Acolo se zărea o clădire roz înconjurată de o grădină tropicală: era hotelul cazinou *Caribe*, cel mai vechi din Carthagena. El îl privi un timp, apoi își îndreptă privirea spre nordul peninsulei, acolo unde soarele ce apunea scălda într-o lumină sângerie zidurile de apărare ridicate în secolul al XV-lea, ce înconjurau orașul vechi, vestigii unice ale cuceririi spaniole.

Malko sosise în Carthagena cu o oră mai devreme, la volanul mașinii personale a lui Larry Farmer, consulul american. El îi spusese acestuia că vrea să viziteze orașul și că nu găsea o mașină de închiriat.

Aici era o altă lume față de Barranquilla: hoteluri elegante, plaje întinse și buticuri aproape de lux. El mai privi puțin soarele și se hotărî să coboare. Grație mescalinei, nu mai avea migrene, dar se simțea aerian de parcă ar fi zburat deasupra solului… În afară de consul, nimeni nu știa că se află la Carthagena. La hotelul *Royal Lebolo,* lăsase vorbă că pleacă la Bogota.

El se abătu în camera sa ca să se îmbrace, se echipă și

merse să ia eternul Dodge ce staționa lângă plajă. Cum mai dispunea de ceva timp, el se îndreptă către port și *ciudad amurallada.* După ce trecu de fortificații, pătrunse pe străduțele înguste, pline cu locuințe antice, cu console ornamentale, apărate de grinzi solide de lemn. În fața unei piațete umbrite de copaci se vedea Palatul Inchiziției, nu departe de biserica Santo Domingo. Acolo se celebra o misă târzie, iar credincioșii, se înghesuiau pe trotuar în fața ei.

Malko ieși printr-o spărtură a zidului de incintă ce dădea în bulevardul Santander. El se îndrepta acum spre Boccagrande. Recreația se terminase.

*

* *

Părul negru și ondulat al băiatului îmbrăcat în alb se zărea exact la nivelul mesei tapițate cu stofă verde. Dungile pantalonului său erau impecabile, la fel ca și cărarea ce-i despărțea părul în două. El arbora un aer grav, aproape comic. În mânuțele grăsune strângea un teanc de bancnote a 1000 de pesos. Malko îl observa de câteva clipe. Băiatul puse banii pe numerele mesei de ruletă. Pierdea. Cu o ușurință uimitoare, nu juca decât numere rotunde alese la întâmplare. Când nu mai avea bani, se întorcea spre unul din cei doi bărbați ce-l însoțeau. Erau doi zdrahoni înarmați îmbrăcați în negru.

Unul scotea din centură un alt teanc și i-l întindea băiatului cu un zâmbet slugarnic. Malko calculase că pierduse în jur de două sute de mii de pesos… Bineînțeles, accesul copiilor era interzis la cazino *Caribe.* La fel și accesul oamenilor înarmați. Numai că legea nu se aplica și în cazul lui Esteban Contador, zis și El Gordo.

Esteban Junior era gras ca un purceluș și avea siguranța unui adult. Ceilalți jucători îl priveau cu o stupefacție amestecată cu dezgust, dar asta nu părea că-l deranjează. Înălțându-se pe vârful picioarelor, el puse un teanc de bancnote pe numărul 17. Și numărul 17 câștigă. Băiatul scoase un urlet de bucurie și începu să țopăie pe loc. Malko scoase o înjurătură. Asta însemna o întârziere

suplimentară… El se amestecă în mulțimea aflată între două mese de joc. Cazinoul *Caribe* era o sală lungă, cu o duzină de mese, ruletă, chemin de fier și black jack. Cei mai mulți jucători erau turiștii ce riscau mize modeste.

Malko o căuta din ochi pe Tina. Nu o văzuse în hol. Cu siguranță se odihnea. El își concentră din nou atenția asupra fiului lui Esteban Contador. Acesta pierdea din nou. Din timp în timp, unul dintre zdrahoni scruta lumea din jur cu un aer amenințător. Jocul dură încă jumătate de oră. Un bodyguard îi șopti ceva la ureche băiatului apoi un ultim teanc de bancnote trecu în mâna grăsună a acestuia. Gorila se îndepărtă de masă. Malko se luă după el și-l văzu vorbind la telefon. Când se întoarse în sala de joc, ultimele bancnote ale puștiului erau luate de crupier.

Esteban junior rămase câteva clipe nehotărât, apoi, cu pași hotărâți se îndreptă către hol. Malko îl urmă. Fiul lui El Gordo se opri în mijlocul holului când o văzu pe Tina apărând de pe scară. Purta o rochie albă foarte ajustată ce-i punea în valoare sânii grei și șoldurile în formă de amforă. Avea un colier de perle, pantofi cu toc și părul prins într-un coc. Numai că privirea îi era stinsă, moartă.

Lui Malko i se făcu milă de ea. Tina și copilul se îndreptară către bar. Barmanul îi servi imediat o băutură verzuie. Malko se instală într-un fotoliu. Când un chelner veni să ia comanda, el îl întrebă:

— Este ceva obișnuit ca minorii să joace în cazinou? Celălalt se scuză cu un zâmbet jenat.

— Nu, *señor,* acesta este un caz special. Este fiul marelui *marimbero* din Barranquilla. Vine aici în fiecare lună și ocupă jumătate din primul etaj. Aduce și femei! La vârsta lui!

Malko îi dădu o mie de pesos și se îndepărtă. Esteban junior era tot la bar. Malko urcă la primul etaj cu ascensorul. Culoarul era întunecat, prost luminat și avea vreo douăsprezece uși. El coborî pe scară la timp pentru a vedea cum băiatul se îndrepta către lift urmat de Tina și de cei doi paznici. Copilul intră în cabină cu aceștia din urmă, iar Tina

se îndreptă către standul cu ziare. Malko îi tăie calea.

— O, Malko, ai venit!

El îi zâmbi.

— Pari foarte preocupată…

Chipul femeii se întunecă brusc.

— O, este îngrozitor! L-aș pălmui cu plăcere, dar ar fi capabil să mă ucidă! Este furios că a pierdut toți banii pe care i-a dat tatăl său: cinci sute de mii de pesos. Mi-a spus să-i cumpăr niște reviste cu benzi desenate și Play Boy. Se culcă devreme. Vrei să ne întâlnim după aceea? Stau la 106.

— Unde se culcă băiatul?

— Alături de mine, la camera 108. Acestui monstru mic îi este frică de întuneric și vrea să las ușa deschisă între camere. O voi închide imediat cum adoarme. Le voi spune celor doi *pistoleros* că nu mă simt bine. Vei veni?

— Da.

Ea se lipi brusc de el.

— Pe curând.

Tina se grăbi să ajungă la standul de ziare. Malko merse la bar și-și comandă o votcă. Simți că i se făcuse foame și se servi cu două chifteluțe, omniprezente.

*

* *

O liniște totală domnea la etaj. Malko se opri în fața camerei cu numărul 106 și ascultă. Nu se auzea niciun zgomot. Trecuse deja o oră și jumătate, iar el se întrebă dacă nu cumva așteptase prea mult. Poate că Tina adormise… cu toate că o femeie îndrăgostită nu adoarme. El apăsă pe clanță și ușa se deschise. Camera era luminată doar de o veioză. Patul era gol. În spatele său, se auzi zgomotul unei uși care se deschide. El intră iute în cameră și închise ușa în spatele său. Atunci zări ușa de comunicație dintre camere întredeschisă. Malko avansă în vârful picioarelor și aruncă o privire dincolo. Ce văzu îl lăsă împietrit.

Esteban Junior era călare pe Tina, cu pantalonul în vine, și cu fesele grase și roz descoperite. El se mișca ritmic între coapsele bronzate ale femeii. Aceasta era lungită de-a

curmezișul patului, îmbrăcată încă, cu rochia ridicată și cu picioarele atârnând pe podea. Suporta asaltul micului monstru cu brațele întinse în cruce.

Malko putea să vadă mâinile grase ale băiatului crispate pe sânii Tinei. El respira ca o focă din cauza efortului. Scena era grotescă și terifiantă totodată. Revistele cu benzi desenate erau împrăștiate pe jos…

Brusc se produse catastrofa. Telefonul sună în camera Tinei. Malko nu știa ce să facă. Băiatul întoarse capul furios și îl văzu.

Malko crezu că o să înceapă să plângă. Chipul copilului era roșu, dar furia îl cuprinse imediat. Fără să o lase pe Tina, el urlă cu o voce ascuțită:

— *Vaya! Vaya inmediatamente*[31]*!*

Tina se redresă și-l văzu și ea pe Malko. În ochii ei negri, se putea citi tot dezgustul din lume. Îl respinse cu brutalitate pe băiat răsturnându-l pe o coastă.

— Tu ești cel ce trebuie să pleci! țipă ea. Piticanie scârboasă! O să te spun tatălui tău!

Fiul lui El Gordo se dădu jos din pat, cu pantalonul încă în vine. Avea ochii plini de ură și furie.

— Da, și tata o să ți-o tragă! Mă duc să-l aduc pe Fidel!

El se îndreptă spre ușă, dar se împiedică de covor și căzu grămadă. Tina își trase rochia în jos cu un țipăt, sări jos din pat și rămase blocată. Îl văzuse pe Malko cu un imens revolver în mână. Acesta traversă camera și apucă puștiul de guler înfigându-i țeava în gât.

— Îmbracă-te și taci din gură! spuse el.

Esteban junior redeveni imediat un copil înspăimântat. El se sculă în picioare, își trase pantalonul cu ambele mâini și se încheie. Dar își redobândi curajul și îndreptă un deget ca un cârnăcior spre Malko.

— Lasă-mă în pace și pleacă, altfel oamenii mei te vor ucide, îl amenință el.

Fără să scoată o vorbă, Malko îi trase o palmă. Tina se

[31] *Pleacă! Pleacă imediat! (n.t.)*

uita îngrozită. Junior începu să plângă.

— Acum vom ieși din camera asta. Tu și cu mine. Te sfătuiesc să-ți ții gura dacă nu vrei să-ți găuresc căpșorul ăla ticălos. Mișcă!…

El îl împinse spre ușă. Tina se așeză în fața lor, înnebunită de groază.

— Ce vrei să faci? Unde te duci?

— Îl iau cu mine, zise Malko. O să-l înapoiez tăticului în schimbul a ceva la care țin foarte mult. Cred că își iubește suficient copilul ca să nu-mi facă greutăți… Tu nu ai niciun amestec în treaba asta.

Tina rămase înmărmurită locului.

— Dar ești… ești…

Ea nu-și găsea cuvintele. Apoi spuse tremurând:

— Nu poți face una ca asta! Mă vor ucide!

— Le vei spune că am fost înarmat, spuse Malko împingând băiatul mut de frică spre ieșire. Repede, nu am timp!

— Vin cu tine, făcu Tina.

Malko nu avea timp de discuții. Culoarul era întunecat și gol.

Urma partea cea mai dificilă și mai delicată a operațiunii. Dacă băiatul țipa și veneau bodyguarzii, ar fi fost un masacru și totul era ratat. Cu inima în gât, Malko îl împinse pe Esteban Junior către capătul culoarului, unde se afla scara ce ducea în grădina și piscina reperate mai devreme. Ei trecură prin fața camerelor unde dormeau cele două gorile, fără ca băiatul să scoată vreo vorbă. Tina îi urma mută de oroare. Malko își ținea respirația. Băiatul părea fascinat de arma ațintită asupra lui.

Grădina era scufundată în întuneric.

Ei străbătură o cărare ce ducea la o barieră albă care separa cazinoul de șoseaua întunecată. Automobilul Dodge era garat chiar în față. Malko deschise portbagajul. Luând băiatul în brațe, îl puse înăuntru și închise capacul.

— Nu te teme, îi spuse el Tinei, am făcut câteva orificii în tablă așa că nu riscă să se sufoce. Acum o să te las aici.

— Unde te duci?

— În Barranquilla.

Ea ocoli mașina.

— Te implor, nu mă lăsa aici!

— Da, dar atunci vor crede că am planificat împreună lovitura asta, remarcă Malko. Știi ce înseamnă asta pentru tine?

Tina ezită, apoi puse mâna pe clanța portierei.

— Cu atât mai rău. Dar eu nu rămân aici.

Ea deschise portiera și se strecură în mașină. Malko trecu la volan și demară.

Când ajunseră la ieșirea din oraș, aproape de aeroport, Malko opri mașina și deschise capacul portbagajului. Esteban Contador era ghemuit în formă de fetus și voma. Malko își reprimă cu greu mila. El îl scoase pe copil, îl puse pe picioare și îi scoase bluza murdară. Băiatul se lăsa complet amorf. Tina contempla scena fără să spună vreun cuvânt. Malko se aplecă spre copil.

— Nu trebuie să-ți fie frică, spuse el cu blândețe. Nu-ți voi face niciun rău. Tatăl tău te va schimba cu ceva ce vreau eu. Este o chestiune de numai câteva ore. Acum vom merge la Barranquilla, la tine, dar mai întâi va trebui să te leg. Drumul este destul de lung.

— Să nu mă doară, scânci puștiul.

Malko avea totul pregătit în portbagaj. Frânghie și o batistă ca să-i pună un căluș în gură. După ce-l legă fedeleș, el îl puse în portbagaj cât mai confortabil și lăsă capacul. Toate astea sub privirea consternată a Tinei.

Cei doi urcară în mașină și își continuară drumul. Până la Barranquilla aveau de mers două ore și jumătate. Malko vorbi primul:

— Te miră mult modul în care am procedat, nu-i așa?

— Da, normal, spuse Tina.

— M-am gândit mult, explică Malko. Kidnapping-ul mi-a produs mereu oroare. E ceva nedemn, oribil. Numai că a trebuit să fiu realist. Am tras concluzia că trebuie să lupt cu aceleași arme ca și adversarul. Esteban Contador a ucis, a

șantajat, a torturat și a făcut trafic cu droguri ani de zile. Și a rămas nepedepsit din cauză că are susținători. Dacă acea tonă de cocaină ajunge în SUA, asta înseamnă mii de drogați în plus și suferințe de nedescris. Ca să nu mai pomenesc de arme. Atunci, unde este adevărul? Știu că CIA nu mă va aproba. Eu singur am luat hotărârea de a-l sechestra pe Junior și să-l schimb contra cocainei. Cred că Esteban Contador va ceda. Nu-i pasă că va pierde un munte de bani. Pentru el, este o afacere de viață și de moarte. Pentru asta, sunt sigur că voi câștiga.

— Ai dreptate, zise Tina dar ar putea să te ucidă după aceea. El Gordo va dori să se răzbune. Habar n-ai ce reprezintă băiatul pentru el.

— Să ajungem noi acolo. Voi avea grijă să fiu prudent.

— Te va jupui de viu.

— Nu ai grijă. Nu mă vor prinde viu. De fapt, nu mă vor prinde deloc. Oricum, acum te voi lăsa la aeroport.

— Nu, nu, făcu Tina. Nici măcar la Bogota nu mă voi simți în siguranță. Va trebui să ies din țară să plec într-un loc unde nu mă vor putea găsi niciodată. Altfel, mă vor ucide într-un fel îngrozitor. Voi rămâne cu tine până la capăt…

Cei doi tăcură. Încet, încet, femeia se mai calmă, legănată de zgomotul motorului.

Malko recapitula situația. Intrase într-o aventură nebunească. Și pentru că era așa, putea să reușească.

Mașina rulă mai mult de o oră fără niciun incident. Tocmai traversaseră Savalalarga, când Malko zări niște lumini în mijlocul șoselei. El frână. Drumul era barat de soldați înarmați până-n dinți. Malko stopă la rigolă și coborî geamul. Un soldat se apropie cu pușca în mână.

— *El pasaporte, señor, por favor!*

Malko îi întinse pașaportul. Soldatul privi documentul, inspectă interiorul mașinii și ordonă:

— Coborâți! Deschideți portbagajul.

Capitolul XVII

Malko încercă să zâmbească, cu stomacul contractat. Soldatul avea un chip de indian deloc simpatic, ba chiar amenințător. Era vizibil că nu-i avea la suflet pe *gringos.*

Cu mișcări lenețe, Malko se dădu jos din mașină neștiind cum să procedeze. În plus, arma îi era sub scaun. Deodată, Tina se trezi și tresări văzând barajul. Malko îi șopti „vor să verifice portbagajul”. Ea sări din mașină și se duse drept la soldat. Urmă o conversație scurtă. Malko ar fi putut demara, dar nu voia să riște a fi ținta unei rafale care l-ar fi ucis pe fiul lui El Gordo. Tina se întoarse și se sui în mașină.

— Demarează, spuse ea.

Malko se grăbi să o asculte. Soldatul îi privi îndepărtându-se fără să intervină.

— I-am dat o mie de pesos spunându-i că transportăm *marimba.* Dacă deschideau portbagajul, ar fi confiscat-o ofițerul. El a preferat să ia banii decât nimic.

Barajul rămase în urmă înghițit de întuneric. Malko era în culmea fericirii. Ce bine că o luase pe Tina cu el! În cele din urmă, el îi spuse:

— Mai poți să te răzgândești. Aș putea să te las la aeroport. Cei din DEA te vor ajuta la Bogota.

Tina Estoril scutură din cap.

— Nu, l-am trădat pe Don Diego aliindu-mă cu Juanita Cayon. Dacă va afla aceasta… Prefer să rămân cu tine.

— Bine. Atunci vei putea să mă ajuți. Cunoști pe cineva care ar putea să-mi vândă niște exploziv, detonatoare și niște fitil bickford?

Columbiana se gândi puțin.

— Cred că da, spuse ea.

— Mai îmi trebuie și un mecanism de ceasornic, dar asta este ușor de găsit. Să mergem, așadar. După ce te duc la *Royal Lebolo,* mă voi organiza singur. Nu vreau ca tu să știi unde voi duce copilul. Asta pentru propria ta securitate. Eu

te voi căuta imediat și-l vom contacta pe Esteban Contador.

— Nu te temi că ne va ucide?

Malko zâmbi cu tristețe.

— Nu, căci este un tip prudent. Mă cunoaște și știe că îl am pe fiul lui…

Erau pe bulevardul Olaya Herrera, o adevărată mlaștină întunecată pe care se hurducau camioanele. Când văzu un taxi, Malko îl claxonă și-i spuse Tinei:

— Acum pleacă. Pe curând.

Ea sări din mașină și o urmări cu privirea până se pierdu în noapte. Apoi redemară amestecându-se printre camioane. Ploaia începuse să cadă monoton. Trebuia să termine totul în câteva ore. Urma o înfruntare pe viață și pe moarte.

*

* *

Esteban Contador bătu cu pumnul în masă. Avea ochii injectați cu sânge…

— De ce nu l-ați supravegheat? Doar pentru asta sunteți plătiți.

Cei doi bărbați care stăteau în picioare în fața sa aplecară capetele, livizi de spaimă. Veniseră de la Carthagena cât au putut de repede, imediat cum au realizat că nu era vorba de o fugă. Nimeni nu-l văzuse pe Junior ieșind din Cazinoul *Caribe.* Și nici pe fată. Esteban Contador știa că este vorba de o răpire.

— *Señor* Esteban, vorbi cel mai curajos dintre paznici, domnișorul ne-a spus că vrea să rămână singur cu Tina. Se știa de ce, așa că nu am vrut să-l deranjăm…

— Ar fi trebuit să rămâneți pe culoar, zise El Gordo.

El bău o înghițitură de votcă. Cei mai mulți din oamenii săi erau pe teren în căutare de informații. Doar patru *pistoleros* rămăseseră împreună cu el.

Casa sa din Puerto Colombia era o adevărată fortăreață, înconjurată cu ziduri înalte, cocoțată pe o colină, cu fața spre mare, la marginea satului. Până la Barranquilla era o distanță de douăzeci de kilometri.

Deodată, El Gordo simți că explodează de furie. Se repezi

ca un nebun la unul din cei doi bodyguarzi și îl înșfăcă de grumaz cu ambele mâini.

— *Maricon*[32]*,* șuieră el printre dinți, dacă băiatul meu moare…

Numai la această idee, el se încrâncenă atât, încât începu să strângă fără să-și dea seama că bărbatul își pierde cunoștința, cu limba scoasă de un cot. El îl izbi cu capul de perete apoi simți că ceva îi cedează sub degetele enorme: erau vertebrele cervicale ale nefericitului. El dădu drumul corpului care se prăbuși ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

El se întoarse către celălalt bodyguard cu ochii ieșiți din orbite. Acesta ar fi scăpat poate cu viață dacă nu ar fi dus mâna la armă în mod instinctiv, la vederea scenei.

— *Perro inmundo*[33]*!* urlă traficantul.

Paralizat de frică, nefericitul nu mișcă atunci când *el marimbero* se năpusti asupra lui. Era deja mort când Contador îl sugruma cu mâinile lui imense. Cei patru bodyguarzi asistau la scenă îngroziți. Mult sânge avea să curgă acolo până micul monstru va fi găsit…

El Gordo dădu drumul victimei sale care se prăbuși fără viață.

— A telefonat cineva? întrebă el.

— Nu, *señor.*

Nu era nicio noutate. Cu toate acestea el era sigur că cineva urma să se manifeste. Nu putea să înțeleagă. Aceasta nu era modul de lucru al acelor gringos. Ei erau prea umanitari. Și totuși, nimeni din Barranquilla nu ar fi îndrăznit să se atingă de vreun fir de păr al fiului său. Asta era opera unui nebun. Nu putea să înțeleagă. Nu putea fi decât o singură persoană: *el gringo*, bărbatul blond. Cel pe care-l cruțase la cererea guvernatorului. Oare unde se afla acum? Dispăruse fără urmă. Era sigur că el era vinovatul. Acum era prea târziu ca să-l mai ucidă.

Pe scări se auziră pași alergând. Un bărbat apăru cu

[32] *Pederastule! (n.a.)*

[33] *Câine ticălos! (n.a.)*

sufletul la gură.

— *Señor* Esteban, sunteți chemat la telefon.

— Cine mă cheamă?

— N-am înțeles numele, răspunse servitorul. Dar este un *gringo.* Spune că e important.

El Gordo se repezi afară, pășind peste cele două cadavre, cu tâmplele zvâcnind. Receptorul era pus pe masă.

— *A la orden?*

— Noi ne-am întâlnit doar o dată, spuse vocea străinului. El Gordo simți că o liniște adâncă îl cuprinde. Avusese dreptate. Angoasa i se risipi. Avea să se bată, să negocieze, să trădeze, să ucidă. Toate astea erau armele sale favorite.

— Ce doriți de la mine? întrebă el.

— Nu aveți nicio idee?

— Nu, reuși cu greu să articuleze El Gordo, strângând receptorul mai-mai să-l sfărâme.

— V-am răpit feciorul, spuse *el gringo.* Este în perfectă stare și nu intenționez să-i fac niciun rău. Nu am de gând să-i dau drumul fără a vă pune o condiție…

Esteban Contador suflă în aparat:

— *Carajo!* Dă-mi copilul înapoi, imediat, altfel o să te jupoi de viu.

— Nu spuneți prostii, se auzi vocea de gheață a străinului. Doar suntem oameni serioși. Eu vă dau copilul înapoi în schimbul acelei tone de cocaină a Janitei Cayon.

— Îi voi cere guvernatorului să te aresteze, șuieră *el marimbero.* Vei fi împușcat.

— Atunci, băiatul va muri. Vă voi spune cum stă treaba. El se află într-un loc unde nimeni nu-l poate găsi. Eu sunt singura persoană care știe unde este. Are mâncare și apă doar pentru douăzeci și patru de ore. La capătul acestui interval, un mecanism de ceas va declanșa un exploziv cu întârziere. Dacă cineva va găsi ascunzătoarea și va încerca să pătrundă înăuntru, mecanismul va funcționa instantaneu. Așa că vă sfătuiesc să nu faceți vreo imprudență. Acum este rândul dvs. Să acționați. Imediat ce veți fi hotărât să tratăm, mă sunați. Eu nu vă mai sun. Sunt obosit și vreau să mă

odihnesc.

El Gordo rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse:

— Unde sunteți?

— Unde am fost și până acum. La *Royal Lebolo.* Pe curând.

Convorbirea se întrerupse. Esteban Contador puse receptorul în furcă. Simțea cum pământul i se clătină sub picioare. Curând însă își reveni și se întoarse către oamenii săi care îl urmaseră.

— Toată lumea să afle că micuțul mai rămâne la Carthagena câteva zile.

Cu pași greoi, el se duse să-și toarne niște votcă. Trebuia să chibzuiască bine înainte de a face vreo mișcare. În primul rând, trebuia să păstreze secretul. Partenerii săi din FARC nu aveau aceleași interese ca el; putea fi silit să-i trădeze. Dacă aflau ceva, risca să devină bănuitori. Pentru el, afacerea nu era mortală din punct de vedere financiar. Însă dacă trebuia să-și sacrifice complicii, treaba devenea gravă. Cu timpul însă lucrurile se vor aranja. Aveau prea multă nevoie de el, de rețeaua sa pusă la punct de ani de zile. Ceva îl ardea rău de tot. Rușinea de a capitula în propriul său oraș în fața unui *gringo* nebun ce îndrăznise să-i răpească fiul…

Nu putea îngădui una ca asta. Înainte de toate, trebuia să-și salveze copilul. Era ca la șah. Primul pas condiționa restul. El luă paharul și îl strânse între degetele groase până îl sparse. El Gordo desfăcu palma și privi la sângele care curgea pe degetele sfârtecate.

*

* *

Malko înghiți o altă pastilă de mescalină și se lungi pe pat. Acum știa că poate dispune de câteva ore de liniște. El Gordo era prea prudent ca să se lanseze într-o acțiune precipitată. După aceea, va fi un infern…

Așezase o masă în fața ușii, iar revolverul era alături. În situația actuală, nimic nu-l mai speria. Trecuse peste fragila linie invizibilă care făcea din el un adevărat delincvent. CIA se va lepăda de el dacă autoritățile columbiene îl vor ataca.

O agenție americană onorabilă nu se putea identifica cu un terorist, un răpitor de copii. Însă războiul nu putea fi dus cu mănuși. Uneori trebuia să-ți murdărești mâinile.

Malko era împăcat cu conștiința sa. Reușise să schimbe macazul în Columbia. Cei care se aflau în defensivă acum, erau adversarii săi. Iar lucrurile se vor desfășura cu bine atâta timp cât aceștia vor fi convinși că va merge până la capăt.

Or, el nu mințise. Tot ce îi spusese lui Esteban Contador era adevărat. Dacă tatăl nu capitula, fiul avea să moară. Malko avea să moară și el. Dar în picioare, luptând.

Tina se odihnea cu ochii mari, deschiși. Nu scosese nicio vorbă.

Malko se întoarse către ea.

— Ce crezi că va face acum?

— Va încerca să-și recupereze fiul, apoi ne va ucide.

— Iar ceilalți?

— Sunt sigură că nu le-a spus nimic.

La fel gândea și Malko. Pentru moment asta nu-i servea la nimic. Ei puteau reacționa în mod periculos.

— Deocamdată să încercăm să dormim, o sfătui Malko. Mâine va fi o zi deosebit de lungă.

El stinse lumina.

*

* *

Juanita Cayon terminase de mâncat. Era nemulțumită. Desigur, misiunea ei se termina cu bine. În câteva ore, avea să se încheie operațiunea complexă pentru care venise în Columbia. Dar acel *gringo* blond scăpase cu viață. Fugise în Bogota unde ea nu mai avea timp să-l urmărească. Trebuia să aștepte ocazia în care soarta i-l va mai scoate în cale.

Poate că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Tovarășii ei nu știau ce o frământă. Din fericire, operațiunea era în faza finală. A doua zi avea să se termine definitiv.

*

* *

Esteban Contador aruncă sticla de votcă goală și-l întrebă pe omul său:

— Ești sigur că fata este în camera ei?

— Foarte sigur, *señor.*

Era un fapt nou, interesant. Nu se gândise că o femeie ca Tina putea fi atât de nebună ca să se alieze cu un *gringo.* Ar fi putut să o prindă, dar era sigur că Malko nu avea să o răscumpere înapoindu-i fiul. Așa că deocamdată nu avea să încerce nimic.

Din contră, ar putea să o ucidă... El reflectă câteva secunde la această alternativă. Era sigur că în felul acesta nu va declanșa represaliile totale, în schimb, adversarul său va fi debilitat.

Deci, asta trebuia să facă.

El se ridică greoi.

— Pregătește Rolls-ul. Vom merge la Barranquilla.

Nu folosea Rolls-ul său roșu decât în ocazii excepționale.

Capitolul XVIII

Rolls Royce-ul roșu cu acoperiș negru derapa și sălta pe Avenida El Progreso ce semăna mai degrabă cu un canal de scurgere, deși era una dintre cele mai mari artere din Barranquilla. Trotuarele înalte erau înțesate de vânzători ambulanți ce ofereau de toate, de la iguane uscate și până la combine Akai. Șoferul lui Esteban Contador claxonă furios. Mai multe autobuze înnămolite în mocirlă blocau drumul. Iar el avea să ajungă târziu la întâlnirea cu Malko.

Autobuzele o luară cu greu din loc învăluite într-un nor gros de fum, iar Rolls-ul țâșni spre Calle 35, împroșcând cu noroi pe pietonii, ultraîncântați că au privilegiul de a vedea un Rolls Royce în orașul lor. Acesta viră în Calle 35. Un bătrân polițist se grăbi să degajeze o piață, salutându-l pe *marimbero* cu toată umilința.

Acesta se făcu că nu-l vede și intră val-vârtej în biroul de schimb al tatălui său. Acesta îl primi cu mare bucurie și-l pofti în al doilea birou unde erau adunați vreo șase *pistoleros.* Niciunul nu era la curent cu răpirea.

— *El gringo* nu a sosit încă, făcu bătrânul Contador.

El Gordo se lăsă să cadă pe un scaun și ceru de băut. I se aduse votcă. Ochii lui semănau cu aceia ai unei reptile. Reci, imobili, lipsiți de expresie, cu o anumită acuitate metalică. Colțurile gurii îi erau lăsate în jos și respira greu. Un bărbat veni și-i spuse ceva la ureche.

— Așteptați-mă în celălalt birou. Să nu ne deranjeze nimeni. Aduceți-l pe *gringo*, le spuse el pistolarilor.

Aceștia se grăbiră să dispară și în cameră intrară blondul *gringo* însoțit de Tina.

Înainte ca Malko să poată schița un gest, El Gordo sări în picioare și-i trăsni o palmă tinerei femei, izbind-o de peretele cenușiu.

— *Puta! Perra!*

Tocmai se pregătea să o sugrume când Malko spuse:

— Contador, gândește-te la fiul tău.

Ezitase să o ia pe Tina cu el, dar singură ar fi fost în pericol și mai mare.

Cu regret, Esteban îi dădu drumul și se prăbuși pe un scaun.

Ochii săi încețoșați îl fixară pe Malko.

— Ei, ce vrei de la mine?

— V-am, spus deja. Cele o mie de kilograme de cocaină.

Esteban Contador rămase tăcut un timp apoi spuse:

— Îmi este imposibil. Marfa nu-mi aparține. Dar pot să vă dau bani.

— Eu nu vreau bani, vreau cocaina. Oamenii dvs. vor veni să ia marfa ca să o însoțească prin zona periculoasă, înțesată de patrule ale armatei. Puteți să le spuneți că ați avut o problemă, sau că guvernatorul v-a trădat. Puteți să le dați lor bani.

El marimbero își putea permite să piardă cinci milioane de dolari. Totuși, dădu din cap.

— Nu. Eu îl vreau pe fiul meu. Acum… Altfel…

— Altfel, ce? făcu Malko.

Tina era ca paralizată, cu ochii plini de lacrimi. Bătrânul Contador se agită și spuse cu o voce ascuțită:

— *Señor*, noi suntem oameni cinstiți, muncitori. Este vorba de nepotul meu. Nu aveți dreptul să-l…

El Gordo îi făcu un semn cu mâna.

— Taci din gură, *papacito,* iar dumneata, făcu el adresându-se lui Malko, dumneata nu vei ieși de aici până nu-mi spui unde este băiatul meu.

Malko se așteptase la asta.

— Dacă mă reținеți, fiul dvs. va muri. De el este legată o încărcătură de exploziv care va sări în aer peste o oră dacă nu o debranșez personal… V-am spus că nu glumesc. Dacă mă veți urmări când ies de aici, se va întâmpla același lucru. Risc să pierd prea mult timp dacă voi încerca să scap de filatură și să ajung prea târziu. În ambele cazuri soarta băiatului este pecetluită…

El crezu că *marimbero* avea să-i sară la gât. Acesta

încerca să-și salveze onoarea. În capul său totul era deja programat. Chiar și răzbunarea. Voise doar să testeze rezistența străinului, însă nu trebuia să se joace cu focul. Îl examină cu luare aminte pe bărbatul din fața sa. Era bine ras, cute adânci îi brăzdau chipul, iar ochii încercănați exprimau o imensă oboseală, deși nu le lipsea fermitatea. Era epuizat și singur, dar nu glumea. Fiul lui putea să fie ascuns într-o grămadă de locuri. El Gordo nu voia să riște. Malko se uită la ceas.

— Peste zece minute, trebuie să plec.

*

* *

Cu pușca sprijinită de umăr, Jorge Paz privea la oamenii lui Esteban Contador care încărcau săculeții de pânză impermeabilă într-o imensă șalupă automobil. Acest sat, izolat în mijlocul lacului, era o ascunzătoare ideală. De pe țărmul nordic pleca o pistă ce ducea spre Sierra Nevada. Era al treilea și ultimul transport.

Pe malul râpos, la un kilometru depărtare, se afla un uriaș jeep Cherokee, aparținând lui El Gordo. El trecea fără probleme prin toate barajele militare.

Juanita Cayon apăru cu un aer posomorât. Jorge nu putea înțelege cum de nu este satisfăcută. Totul mergea perfect iar *los gringos* erau în derută.

— *Hola, compañera,* zise el. *Todo está bien.*

— Să sperăm că totul se va termina cu bine, zise cubaneza. Sunt atâtea lucruri de verificat.

Partea delicată era aterizarea avioanelor. Era suficient ca pilotul unui T33 să nu fi fost plătit, că operațiunea se transforma într-un coșmar… Juanita Cayon nu era neliniștită că-i va încredința drogul lui Contador. Niciodată nu avusese vreo problemă cu *el marimbero* din Barranquilla. El câștigase prea mulți bani ca să nu fie cinstit…

Urmau să străbată un drum de șase ore până la terenul clandestin, sub căldura toridă a soarelui. Încărcarea șalupei se terminase. Cei trei oameni ai lui El Gordo îi salutară pe rebelii înarmați din FARC.

— *Adiós, hasta luego!*

— *Espera,* zise deodată Juanita. Merg și eu cu voi.

Ea nu se simțea liniștită, fără să știe de ce. Or, viața ei tumultoasă și plină de primejdii o învățase să nu neglijeze intuiția.

*

* *

Esteban Contador privi la ceas. Mai era mai puțin de un minut până expira ultimatumul dat de *gringo.* Era obsedat de imaginea băiatului său. În încăpere domnea o tensiune insuportabilă.

— Cum veți proceda? îl întrebă el pe Malko.

Era mai puțin direct decât un „accept”. Malko era și el extrem de tensionat, dar vorbele traficantului îi dădură o nouă vigoare.

— Ce propuneți? întrebă el cu diplomație.

— Îmi dați fiul și eu vă dau marfa, făcu El Gordo. Afară din oraș. Cunoașteți podul de pe râul Magdalena? Se află la nordul orașului, pe drumul către Santa Marta.

— Da, îl cunosc.

— Chiar la intrarea nordică a podului se va afla un vehicul cu coca. Dumneavoastră veniți cu fiul meu și vă luați marfa.

Malko nu mai discută.

— Mi se pare corect. La ce oră?

— La ora patru diseară.

— Așa rămâne, aprobă Malko. Până atunci, fiți liniștit. Mi-am luat măsuri de precauție.

El se ridică și părăsi biroul, împingând-o în fața sa pe Tina. De când o agresase El Gordo, fata plângea întruna. Cum ajunseră în stradă, ea izbucni:

— Fii atent! Sunt sigură că ți-a întins o cursă! Cum îl va vedea pe fiul lui, se va răzbuna.

Vorbea de pară ea nu avea niciun amestec… Cu toate astea traficantul o ura mai mult decât pe *gringo.*

Malko privi în urma lor. Nimeni nu-i urmărise. Deschise portiera mașinii Dodge pe care o închiriase în acea dimineață.

— Mă îndoiesc că va fi așa. Trebuie ca eu să fiu mai viclean ca el.

Cei doi înconjurară blocul. Nicio mașină nu era pe urmele lor. Cu toate astea, Malko se înscrise pe Via Cuarenta, un fel de bulevard periferic aflat de-a lungul râului Magdalena. După ce ajunse pe Calle 45, reuși să se piardă în labirintul cartierului Abajo. Când ajunse în fața clădirii ce adăpostea consulatul american, era sigur că nu fusese urmărit.

*

* *

Larry Farmer îi strânse mâna cu putere.

— Ei, merge bine mașina? A fost bine la Carthagena? Văd că ați avut o companie plăcută.

— Mașina a mers foarte bine. Am lăsat-o în parching.

Acum urma momentul cel mai delicat.

— Mister Farmer, trebuie să vă mărturisesc că nu m-am dus la Carthagena doar ca să mă plimb.

— Dar pentru ce alt motiv? întrebă jovial consulul.

— Ca să-l răpesc pe fiul lui Esteban Contador.

Americanul izbucni într-un râs homeric.

— O, ce glumă bună!

— Nu-i o glumă, zise Malko. L-am răpit și acum se află în portbagajul mașinii dvs. Acolo nu-l va căuta nimeni, nu-i așa?

Larry Farmer părea ca lovit de trăsnet.

— Sunteți serios? Nu se poate. Știți ce riscați? Trebuie să-i dați drumul imediat, dacă este adevărat. Este vorba de o crimă federală, de o faptă abominabilă. Vă dați seama, la funcția mea…

— Veți fi implicat numai dacă se va afla, făcu Malko. Orice ați argumenta, nimeni nu vă va crede că sunteți nevinovat. Mai ales când voi jura că știați de acest plan…

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar…

— Știu, zise Malko, nu-i deloc bine, dar nu aveam o altă soluție. Am procedat așa pentru o cauză bună.

El îi explică pe-ndelete consulului cum stau lucrurile. Acesta era stupefiat. O privi terifiat pe Tina, ca și cum l-ar fi văzut pe diavol.

— Dar în ziare nu scrie nimic despre răpire, încercă el să se mai agațe de o ultimă speranță.

— Eu nu cred că El Gordo vrea să facă publicitate, remarcă Malko. Ar avea probleme cu clienții. Acestora nu le-ar păsa prea mult de faptul că fiul i-a fost răpit.

— Și, ce doriți acum de la mine? explodă consulul. Nu pot să vă acopăr, sunt obligat să-i anunț pe șefii de la Washington. Dacă se află ce ați făcut, va fi un incident internațional…

— Exact, zise Malko. De aceea nu trebuie să raportați nimic la Washington. Vor afla adevărul numai dacă toată operațiunea eșuează. În schimb, trebuie să chemați Bogota și să-i contactați pe cei din DEA.

— Pentru ce?

— Nu vreau să cad într-o cursă și să-l schimb pe băiatul lui Esteban Contador contra unei tone de zahăr. Trebuie să fie acolo și un expert în droguri de la DEA. Să le spuneți ce vreți. Dar am nevoie de el înainte de ora patru după-amiază. Aduceți-l cu un avion special. Schimbul va avea loc la ora patru. Acum este 10 și de la Bogota până aici este o oră de drum.

— Asta-i tot?

— Nu. O să o luați pe această domnișoară sub protecția dvs. Contador vrea să o ucidă. Este capabil să o facă înainte de schimb. Aici nu se va mai teme de nimic. În plus, voi avea nevoie de ea. Trebuie să o lăsați în acest birou cu cheile și telefonul.

— Dar mă faceți să devin complice, spuse revoltat Farmer.

— Sunteți deja complice, sublinie calm Malko. Singura dvs. șansă de a nu ieși mai repede la pensie este ca lucrurile să meargă bine. În acest caz, El Gordo nu va afla niciodată că băiatul lui a fost ținut în mașina dvs.… Aș vrea de asemenea să mă odihnesc aici trei sau patru ore. Sfârșitul acestei zile va fi deosebit de dur.

Consulul își trecu mâna prin părul tuns perie.

— *God Almighty!* Prefer să nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla. Imediat mă ocup de DEA. După aceea, plec.

Malko îi mulțumi cu un zâmbet. Abia se mai ținea pe picioare. Complicele său involuntar îl privi clătinând din cap, apoi ieși din birou. El se retrase în biroul adjunctului său și se luă cu mâinile de cap. Toată cariera lui și anii bătrâneții aveau să depindă de orele următoare Prințul Malko Linge era un demon. El își promise că niciodată nu va mai adresa vreo vorbă unui agent CIA.

*

* *

Esteban Contador examina chipurile atente din jurul lui. Erau niște chipuri dure, de răufăcători. Era înconjurat de vreo șase ucigași, înarmați până-n dinți. Singurul care nu era dotat cu armament era un omuleț îmbrăcat în alb. Era Felipe, avocatul său. Pe chipul lui de dihor se citea viclenia unei maimuțe.

— Dacă totul va merge așa cum vreau eu, fiecare dintre voi va primi o sută de mii de pesos. Chiar în seara asta.

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Pentru o astfel de sumă, ar fi omorât o sută de *gringos.* Or, în cazul de față, nu era vorba decât de unul singur…

— Ramon, știi ce trebuie să faci?

— Da, făcu un bărbat mic și îndesat, zâmbind. Rămân de cealaltă parte a podului cu Lopez și Rebolo. Când văd că sosește mașina Dodge, blochez șoseaua. Nu va putea trece. Apoi coborâm toți trei din mașină și-l ucidem.

— Perfect, aprobă El Gordo, dar încearcă să nu te atingi de fată. O vreau vie… Pe gringo îl azvârliți în râu. Noi vom sosi din spate cu Rolls-ul și o vom lua pe fată. Dacă gringo încearcă să se întoarcă, noi îl așteptăm mai departe, pe ruta Santa Marta. Așa că ne va fi și mai ușor să-l eliminăm… Apoi, Dodge va pleca potrivit planului.

Avocatul își stinse țigara și remarcă:

— *Cuidado*[34]. Acest gringo este extrem de șiret. Sunt sigur că bănuiește ceva.

— Dacă mi-l înapoiază pe Estebanito, nu va pune mâna pe

[34] *Atenție! (n.a.)*

marfă.

Esteban Contador se uită la ceas. Aveau încă trei ore de așteptare. Era atât de nervos încât nici de băut nu-i mai ardea. Se agita ca o fiară sălbatică în cușcă. Deodată, se opri și întinse degetul spre Ramon

— Vreau ca tu să-i tai capul acelui *gringo* și să-l trimiți la Bogota, prietenilor lui… Să se învețe minte și să nu ne mai tulbure liniștea.

Toți izbucniră în râs. Gândul la recompensă le dădea o foame de lup. Cu dispozitivul brutal pus la cale de El Gordo, *el gringo* nu mai avea nicio șansă să scape.

Contador se uită la enormul ceas Rolex cu diamante și ordonă:

— Acum, plecați cu toții. Lăsați-mă singur.

Ei se supuseră. Nu mult după aceea se auzi bătând la ușă. Contador deschise și în prag apăru soția guvernatorului îmbrăcată cu o rochie în galben și negru, foarte decoltată. Pe loc, el Gordo se transformă într-un om de lume și îi sărută mâna. Ea aștepta cu ochii aplecați. După dineul aniversar mai venise o dată. Fără să mai aștepte, el *marimbero* puse mâna pe ea și o lipi de trupul burduhănos. Docilă, nevasta guvernatorului nu opuse nicio rezistență. Bărbatul o împinse către birou și îi sfâșie rochia neavând răbdare să-i descheie nasturii. Maria nu avea lenjerie intimă pe ea. El Gordo o împinse pe masă și se înfipse în ea grăbit. Peste numai câteva secunde, ejaculă cu un grohăit răgușit și rămase prăvălit peste ea.

— În seara asta voi ucide un om și-i voi tăia capul. Să te gândești la mine…

— Ești nebun, murmură ea.

Știa că spune adevărul. Imediat, Esteban Contador își reîncepu manejul de parcă nu se întâmplase nimic.

*

* *

Uriașul pod ce traversa râul Magdalena era pustiu. Avea o lungime de doi kilometri și se termina cu o curbă grațioasă. Țărmul de nord era o mlaștină pustie, iar la țărmul sudic se

înșirau docurile. Câteva cargouri așteptau la mijlocul apei să fie încărcate.

Aflat la volanul mașinii Dodge, Malko, se simțea cu mult mai bine după două ore de somn. Lângă el se afla Ralph Norton, un agent din DEA, foarte intrigat, pe care îl luase cu o jumătate de oră în urmă de la aeroport. Cu geanta diplomat pe genunchi, tipul părea pierdut.

— Unde mergem? întrebă el. Unde sunt oamenii din F2?

— Nu vine nimeni din F2, spuse Malko pe un ton calm. Nu suntem decât noi…

Celălalt începu să se agite nervos.

— Dar acești *marimberos* sunt foarte periculoși și nu sunt înarmat.

— Eu sunt, dar nu vă temeți. Au un motiv puternic ca să nu se atingă de niciun fir de păr din capul nostru…

Ei coborau versantul de nord. La ieșirea de pe pod, Malko văzu cu o strângere de inimă un Cherokee negru cu geamuri fumurii și cu capota ridicată. Doi bărbați erau în picioare lângă el. Era un spectacol obișnuit în Columbia.

— Cocaina se află în acea furgonetă, zise Malko. El se opri în spatele Cherokee-ului. Imediat, cei doi se apropiară de el.

— Ei, era vorba că veniți singur, spuse unul.

— Tovarășul meu este doar un tehnician și nu este înarmat. Puteți să-l controlați.

Bărbatul deschise portiera și Malko observă mânerul unei arme enorme vârâte la brâu. El îl trase afară pe polițistul din DEA și-l percheziționă repede.

— O.K., făcu el. Unde este copilul?

Malko zâmbi.

— Ușurel, ușurel, mai întâi vreau să văd marfa.

Columbianul scutură din cap.

— Nu-i copilul, nu-i nici marfa.

— Atunci, plec, zise Malko. Iar dumneata vei suporta consecințele, adăugă el pe un ton amenințător.

Fără să-i răspundă, bărbatul se întoarse la Cherokee și se urcă înăuntru. Mașina, pe roțile ei înalte, semăna cu un uriaș scarabeu negru oprit pe marginea drumului. Malko aștepta

cu inima strânsă. Picături mari de ploaie începură să lovească geamul parbrizului. Începea furtuna zilnică. Brusc, el auzi un zgomot în spatele lui. Era Rolls-ul roșu. Din el săriră doi *pistoleros* masivi și mustăcioși, împreună cu Esteban Contador.

Traficantul se îndreptă legănându-se către mașina lui Malko. Așadar, cele două mașini comunicau prin radio.

— Unde este fiul meu? lătră El Gordo.

— Unde este marfa? răspunse Malko cât putu de calm.

— În Cherokee. Doar vi s-a spus.

— Vreau să o văd. Am adus un expert cu mine.

Columbianul îl privi cu dispreț, apoi capitulă.

— *Está bien!* Poate să verifice.

— Duceți-vă, îi spuse Malko lui Ralph Norton, care se făcuse mic de tot.

Americanul coborî din mașină plecă spre Cherokee încadrat de gorile și se urcă în el. Ploaia se îndesise. El Gordo spuse:

— Veniți în mașina mea.

Malko îl urmă. Mirosul de piele fină îi remontă moralul. Era o minusculă insulă de civilizație în această țară sălbatică. Ei așteptară în tăcere. În cele din urmă, polițistul din DEA ieși din Cherokee. El veni în fugă spre Rolls, strănutând violent.

— Era un frig cumplit acolo, făcu el. Semn bun, căci cocaina se conservă la frig.

El deschise servieta și scoase doi săculeți de plastic ce conțineau o pudră albă. Americanul mai scoase un set de laborator pentru analiza probelor.

— *It's the real stuff*[35], murmură el după ce efectuă analiza.

El analizase câte un eșantion din fiecare săculeț. La aplicarea reactivului, pudra se colora în albastru.

— Evident, ar trebui să testăm toate pachetele, dar nu cred că e cazul. Am ales două la întâmplare.

Esteban Contador, care asistase tăcut la toată procedura,

[35] *Este marfă bună. (n.t.)*

înălță din umeri.

— Normal că e marfă pură! Doar suntem negustori cinstiți. Acum, unde este fiul meu?

Ralph Norton se uită pe rând la cei doi, neîndrăznind să înțeleagă despre ce e vorba.

— Îl veți găsi peste o oră, zise Malko, dar ar mai fi o mică formalitate…

— Cum?! urlă columbianul.

— Vreau să conduc Cherokee-ul într-un loc sigur, făcu Malko. Nu aș vrea să mi se întâmple vreun accident după ce vă recuperați fiul.

Esteban Contador se uita la el ca un caiman ce are în fața lui un înotător.

— Unde vreți să mergeți?

— La cartierul general al lui Angel Costas Peredo. După aceea vă restitui feciorul…

El Gordo era gata să facă apoplexie. Venele de pe gât i se umflaseră și ochii de reptilă se umplură de o furie neputincioasă. Malko crezu că o să-l lovească. Era convins că traficantul îi pregătise o capcană și această precauție îl deranja cumplit. El se hotărî să treacă la lovitura de grație.

— *Señor* Contador, spuse el cu glas blând. Eu sunt un om prudent. Vă voi da fiul, dar vreau să rămân în viață. În prezent, el se află în portbagajul unei mașini undeva în Barranquilla. Acea mașină va sări în aer peste fix o oră. Depinde numai de dvs. Dacă băiatul va fi înăuntru sau afară de orice pericol. În clipa asta, Tina Estoril stă lângă un telefon. Dacă o sun, ea îl va elibera pe Junior și va opri mașina infernală. Dacă nu o sun timp de o oră, ea va pleca, iar mașina va exploda. Iar eu nu o voi suna decât în clipa când cocaina va sosi la generalul Pereda împreună cu mine. În siguranță.

Trăsăturile traficantului se împietriră. Polițistul din DEA se întreba îngrozit în ce bucluc intrase. Apoi *el marimbero* spuse un singur cuvânt.

— *Vamos!*

— Treceți dvs. la volanul Cherokee-ului, îi spuse Malko lui

Norton. Noi vă vom arăta drumul.

El Gordo îi dădu instrucțiuni șoferului și Rolls-ul demară lent în direcția podului, urmat de uriașul scarabeu negru. O liniște de plumb domnea în Rolls, tulburată doar de ploaia ce bătea în geamuri. Furtuna se declanșase. Nori negri și grei pluteau deasupra fluviului, reflectându-se în apa tulburată și apa cădea în trombe peste Barranquilla, înecând-o într-o ceață deasă. Puțin după ce traversă podul, ei intrară pe Calle 17 ca să ajungă pe drumul către Malambo. Din când în când, Malko se uita să vadă dacă Cherokee era în spatele lor. El Gordo, prăbușit în fotoliu, nu mai lupta. Masca lui de împărat roman dispăruse. El zise:

— Sunteți un câine. Mai rău decât mine.

— Poate. Câteodată trebuie să-ți murdărești mâinile. Dar motivele pentru care o facem amândoi sunt diferite.

Tăcerea se lăsă din nou. Adesea treceau pe lângă vehicule rămase în pană, înecate în noroi. În cele din urmă zidul de incintă al unei tabere militare apăru în fața lor. Malko spuse.

— Cred că nu vă deranjează să dați cu ochii de prietenul dvs., generalul, nu? Va fi încântat că-i veți aduce o asemenea cantitate de droguri. Astfel va deveni și mai convins că sunteți un foarte bun cetățean…

Ei trecură de baraje și se opriră în fața clădirii albe în care se aflau birourile generalului Peredo. Acesta se afla afară pe peron, în compania consulului Statelor Unite, care părea mai bătrân cu o sută de ani. Malko se dădu jos din Rolls cu El Gordo după el. Polițistul din DEA veni și el, nervos dar fascinat.

El se repezi către consul.

— *Sir,* este fantastic! În furgoneta aceea este cea mai mare captură făcută vreodată!

Generalul Angel Costas Peredo, schimbă o privire rapidă cu Esteban Contador.

— Această captură a putut fi făcută grație colaborării cu *señor* Esteban Contador, spuse Malko. A făcut acest lucru cu riscuri considerabile. Riscuri personale…

În mod spontan, generalul se repezi să-l îmbrățișeze pe

marimbero. Consulul schimbă o privire îngrijorată cu Malko. Acesta întrerupse momentul de efuziune sentimentală spunând:

— Aș putea să dau un telefon?

— *Claro que si!* spuse generalul.

Nu mai lipseau decât *mariachis...* El deschise ușa și Malko îl urmă, la fel și El Gordo. Biroul generalului era curat. Pe un perete era un crucifix mare. Afară ploua cu găleata.

Malko formă numărul direct de la biroul consulului. Nu răspunse nimeni. Formă din nou. Niciun răspuns. Privirea grea a lui Contador era ațintită asupra sa din ce în ce mai amenințătoare. El făcu și refăcu numărul de mai multe ori. Fără rezultat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el *marimbero.*

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Nu vine tonul.

În acel moment, consulul intră în birou, Malko îi explică ce se întâmplă, fără să-i spună că a sunat la biroul lui.

— O, nu-i nimic. Linia este deranjată, făcu americanul. De câte ori plouă, se inundă centrul orașului. Va trebui să aștepți până ce se usucă.

Malko simți că-i îngheață șira spinării.

Dacă telefonul nu suna, Tina avea să fugă lăsând băiatul să moară.

El se întoarse către Contador.

— Să mergem, nu mai este de pierdut niciun minut. Cât timp vă trebuie ca să ajungeți în centrul orașului?

— Pe vremea asta, cam o oră.

Malko se uită la ceas. Până la explozie mai erau exact cincizeci de minute.

Malko i se adresă generalului:

— Dispuneți de un elicopter aici?

— Nu, făcu generalul. Este doar aparatul lui *señor* Ramirez, dar rotorul a fost demontat.

Esteban Contador se repezi afară din încăpere sub privirile îngrozite ale consulului care înțelesese.

El *Marimbero* îl împinse la o parte pe șofer și trecu la volan. Malko abia avu timp să urce lângă el.

Mașina zbura pe Avenida Boyaca.

Parbrizul era aproape opac din cauza ploii. Malko avea stomacul tare ca piatra și abia putea să mai respire. Nu voise să se întâmple așa.

El se uită pe furiș la ceas. Mai erau încă 45 de minute. Rolls-ul gonea cu 160 la oră ca o amfibie prin noroi.

Esteban Contador vorbi cu o voce albă:

— *Gringo,* roagă-te ca Estebanito să nu pățească nimic.

Capitolul XIX

— Jorge! Jorge!

El guerrillero ieși repede din căsuță auzind vocea Juanitei Cayon. Aceasta se afla pe ambarcaderul de lemn. Tocmai sosise cu ambarcațiunea. Era deja noapte.

Văzându-i chipul, Jorge înțelese că era o problemă. Tânăra alergă către el livid㠄.

— Jorge, El Gordo ne-a trădat. A predat cocaina militarilor… Împreună cu străinul cel blond. Cu el *gringo.* O, trebuia să termin cu el! Trebuia să-l ucid!

Jorge nu-și putea crede urechilor.

— Dar este imposibil, se bâlbâi el. Doar știe că…

— Traficanții ăștia sunt toți niște câini spurcați, îi tăie vorba Juanita. Tocmai am fost anunțată de un ofițer care lucrează pentru generalul Peredo. I-a văzut cu ochii lui pe toți: pe *gringo,* pe El Gordo, pe consul și pe *los gringos* din DEA. Ne-au furat!

— Trebuie uciși, făcu întunecat Jorge. Avioanele sosesc în noaptea asta. Am mai avea ceva timp.

— *Vamos!* Va trebui să-l găsim pe El Gordo. Apoi vedem ce-i de făcut.

— Dar armele?

— Nu știu. Acum nu pot să mă gândesc.

Ea înșfăcă o traistă cu grenada și revolverul său și se urcă din nou în șalupă. Se întreba cum de un tip ca El Gordo putuse să-i trădeze și să se condamne singur la moarte. Nici cu toți *pistoleros* nu ar fi putut face față unui comando trimis de FARC. Era convinsă că asta era opera acelui *gringo* ticălos. Poate că nu era timpul pierdut ca să-i facă de petrecanie…

*

* *

Esteban Contador claxona furios. Avenida Boyaca era blocată și înaintea lor era un șir interminabil de vehicule.

Era imposibil de a ieși de acolo, totul era blocat. Malko își șterse fruntea. Până la consulat mai erau doar doi kilometri.

Deodată, traficantul sări din mașină și începu să alerge prin ploaia torențială până la camionul care bloca intersecția.

— *Hijo de puta!* urlă el. Eu sunt El Gordo. Eliberează imediat drumul!

Șoferul, un indian cu trăsături abrutizate, îl privea fără să înțeleagă. El Gordo reuși cu greu să se strecoare, lăsând o aripă din spate în urma lui când vru să forțeze pe trecerea pe lângă un camion. El urcă pe trotuar și ieși pe o străduță întunecată, neasfaltată, plină de apă. Mașina se hurducă și se opri brusc.

— *Madre de Dios!*

Uriașul *marimbero* deschise portiera cu umărul și sări din mașină. Nimeni nu circula pe stradă. El începu să urle, să dea din mâini și să agite teancuri de bani. Câțiva inși se adunară atrași de vacarm.

— Dau câte o mie de pesos celor care mă ajută, striga El Gordo.

Trei bărbați se oferiră imediat, cu mâinile întinse după bani. Ei începură să se opintească pentru a împinge Rolls-ul de două tone, dar acesta nu se clinti niciun centimetru. Malko trecuse la volan și ambreia, dar nu era lucru ușor. Încetul cu încetul, strada se umplu de oameni. În acel cartier mizer, o mie de pesos erau o avere. Esteban Contador împărțea bani la toată lumea ca un nebun. În cele din urmă, Rolls-ul se mișcă și se smulse din noroi. El Gordo sări înăuntru.

— Cât timp a mai rămas? întrebă el cu sufletul la gură.

— În jur de zece minute.

Exista o șansă dintr-o mie ca să ajungă la timp. Ploaia nu se oprea, iar străzile erau pustii. Mai aveau de străbătut un kilometru. Cu farurile aprinse la faza maximă, claxonând, Rolls-ul înainta împroșcând valuri de noroi în jurul său.

*

* *

Tina se uită la ceas. Era ora cinci. Malko ar fi trebuit să-i telefoneze demult. Se întâmplase ceva. Ea se uită la telefon, și adresă o rugă cerului. Dacă nu suna, însemna că Malko era mort și că ea va avea aceeași soartă. Fără protecția lui, El Gordo o va găsi și o va ucide într-un mod cumplit.

Mașina consulului se afla parcată pe un teren viran de pe Via Cuarenta, în fața spitalului Terminal. Ea se ridică în picioare, se uită afară la ploaia ce se întețise și încercă să-și stăpânească panica. Trebuia să fugă să ajungă la Bogota. Brusc, își dădu seama că-și lăsase banii și actele la *Royal Lebolo.* Era obligată să se ducă acolo înainte de a lua avionul sau un alt mijloc de transport.

Ea își reprimă un suspin, luă o foaie de hârtie și scrise pe ea câteva cuvinte „Malko, sunt la hotel". Era ca și cum ar fi aruncat o sticlă în mare. Lăsă biletul pe birou, la vedere, apoi se repezi afară.

*

* *

Rolls Royce-ul era deja pe Via Cuarenta. Mașina capcană nu era decât la vreo 300 de metri. Malko număra secundele. Lângă el, Esteban Contador era prăbușit, cu chipul împietrit de angoasă.

Malko deschise gura ca să spună „Am ajuns", când le tăie calea o remorcă. Malko claxonă înnebunit. Până la șase, mai era doar un minut.

El deschise portiera și plecă în goană către terenul viran, aflat la o sută de metri în dreapta lui.

După ce ocoli uriașa remorcă, văzu mașina consulului. Era singură în parcare, lângă un zid fără ferestre. Malko își simțea sângele zvâcnind în tâmple.

În fiecare secundă se aștepta ca Dodge-ul să se dezintegreze sub ochii lui. Distanța se micșoră: treizeci de metri, douăzeci, zece. El parcurse ultimii metri aplecat aproape la orizontală. Mașina infernală era fixată pe rezervorul cu benzină. El bâjbâi o fracțiune de secundă, găsi barele de exploziv, apoi firele ce-l legau de mecanismul de ceas și le smulse. Apoi se rostogoli pe pământ și se ridică

sprijinindu-se de caroserie ca să nu se prăbușească. Rolls-ul era în continuare blocat în spatele remorcii. Malko deschise portbagajul. Esteban junior îl privea cu ochii larg deschiși în care se citea o groază nemărginită. Brusc, Malko văzu Rolls-ul ce izbutise să ocolească remorca și-și dădu seama că *el marimbero* avea să se răzbune. Iar el nu avea nici măcar o armă.

Rolls Royce-ul intră în parching și stopă scrâșnind din pneuri. El Gordo coborî din el, cu o imensă armă automată în mână. Malko făcu un salt în lături și o luă la fugă. În urma sa răsunară trei împușcături. El traversă în fugă bulevardul cu două benzi de circulație și intră pe o străduță cu sens unic, plină cu camioane.

Orbit de ploaie, ud până la piele, el fu nevoit să micșoreze viteza.

Oare ce se întâmplase cu Tina? Nu putea să o lase în mâna lui El Gordo. Strecurându-se printre căsuțele șiroind de apă, el se îndrepta acum spre consulatul american.

Biroul consulului era gol, dar văzu imediat mesajul fetei. Era la *Royal Lebolo!* Primul loc unde avea să se ducă El Gordo pentru a-l găsi pe el. Un fior de gheață îi străbătu trupul. Nu putea cere nicio protecție oficială împotriva columbianului. El se uscă puțin și încercă în zadar să folosească telefonul. Era în continuare mut. Nu putea să ceară ajutor. Tot ce putea face era să plece acolo.

*

* *

Cu chipul împietrit și privirea ca de plumb, El Gordo conducea Rolls-ul. Împreună cu el, se aflau cinci dintre cei mai duri oameni ai săi. Esteban Contador nu avea decât un gând: să-l prindă viu pe acel *gringo* care-l umilise și să-l ucidă cu mâna lui, chiar dacă, pentru asta, trebuia să treacă peste cadavrul guvernatorului... Fiul său fusese trimis acasă cu o escortă bună...

Rolls-ul intră în parchingul Xeros, de lângă hotel. Cei șase bărbați coborâră în același timp. Cu El Gordo în frunte, ei pătrunseră în hotel, fără să-și ascundă armele. El Gordo se

îndreptă direct spre recepție.

— *Donde está el gringo?*

Recepționera se albi la față.

— Care *gringo?*

— Știi prea bine care, făcu El Gordo amenințător. Cel care este cu târfa de Tina.

— Păi, cred că este în camera lui, zise tânăra.

— *Muchas gracias,* făcu El Gordo.

Cei șase zdrahoni urcară în două lifturi până la etajul opt. Palierul era pustiu. Ușa camerei 810 era larg deschisă. El Gordo se întoarse la ascensor roșu de mânie. Recepționera nu-i lăsă timp să vorbească.

— Uitați, el este, acolo, la bar!

Malko apăruse pe scară, însoțit de Tina. Imediat, cei șase bărbați scoaseră armele. El Gordo înainta spre Malko cu revolverul în mână fără să-i pese de clienții speriați. Malko îl aștepta, cu un Smith & Wesson și cu Tina alături. Cei doi bărbați se opriră la doi metri unul de celălalt, într-o tăcere mormântală. Malko știa că nu are nicio șansă să scape cu viață, contra a șase inși înarmați.

— Pe tine te căutam, *gringo,* făcu El Gordo.

— Lăsați-o pe Tina să plece, și pe urmă discutăm, făcu Malko încercând să mai câștige ceva timp.

Consulul fusese prevenit, iar oamenii generalului Peredo erau în drum spre hotel, înarmați până-n dinți. El Gordo își aținti privirea întunecată asupra Tinei și spuse:

— Nu târfa asta mă interesează pe mine. Să plece!

Malko o împinse în față, iar Tina coborî scările ca un robot.

În clipa în care trecu prin fața traficantului acesta întinse iute brațul apucând-o de gât și trăgând-o lângă el. Țeava Colt-ului său era înfiptă în spatele urechii ei.

— Aruncă arma, *gringo!* strigă Esteban Contador.

Malko nu se supuse. Simțea că celălalt nu dorea să-l ucidă pe loc. Trebuia să câștige timp, să salveze viața Tinei. Tocmai voia să arunce arma, când Tina îl mușcă cu violență de mână pe *marimbero.* Acesta scoase un țipăt de durere și

degetul i se crispă pe trăgaci. Se auzi o detunătură și capul fetei explodă. Ea se prăbuși pe pardoseală, moartă.

El *marimbero* se răsuci, vizându-l pe Malko. Acesta ridicase arma. Cei doi bărbați traseră în același timp, dar mușcătura Tinei făcu să-i tremure mâna columbianului. Glonțul său trecu pe lângă Malko, oprindu-se în zidul din spatele acestuia. El Gordo fu nimerit în piept și acesta simți un șoc teribil. Privirea i se întunecă iar brațul îi căzu. Se clătină încercând cu disperare să mai apese pe detenta armei. Timp de câteva fracțiuni de secundă el se menținu în picioare, apoi căzu pe mocheta roșie alături de Tina. Urmară câteva secunde de liniște, apoi Tiro Fijo scoase un țipăt gutural, ridică arma și începu să-și golească încărcătorul. Malko avu timp să plonjeze în spatele balustradei scării care făcea o cotitură. El începu să urce în patru labe, la adăpost de ploaia de gloanțe ce șuierau deasupra capului său. Cei cinci *pistoleros* trăgeau în același timp. Holul era plin de fumul cu miros acru de cordită, iar vacarmul era asurzitor. Tiro Fijo dădu un ordin. Barul nu avea o altă ieșire și aveau de gând să-l prindă pe Malko acolo.

În acel moment, în holul hotelului apăru o femeie, ținând în mâini o mitralieră scurtă. Avea chipul aspru și părul era ascuns de o eșarfă. În spatele ei veneau mai mulți bărbați în ținută paramilitară. Era Juanita Cayon. Cubaneza deschise focul măturând locul unde se afla Tiro Fijo și un alt pistolar. Aceștia muriră instantaneu. Juanita Cayon zări atunci trupul lui El Gordo și își dădu seama că se înșelase în privința lui. Imediat ea zări deasupra balustradei părul blond al afurisitului de *gringo,* care era responsabil pentru toată tragedia aceea. Știa că scara ce ducea la bar nu mai avea altă ieșire. Malko era acum în mâna ei.

Juanita puse un încărcător nou și, ascunsă în spatele unui fotoliu, îi luă la ochi pe ceilalți *pistolari* ai traficantului. O rafală îi termină pe toți. Drumul către scară era liber.

Ea porni în fugă, îndoită din șale și îl văzu pe *gringo* care era deja în vârful scării. Cu mișcări precise, ea scoase din geantă o grenadă cilindrică și trase inelul. Tocmai voia să o

arunce, când unul din oamenii ei, rămas afară, se năpusti în hol urlând; *Los militares! Los militares!*

Juanita Cayon scoase o înjurătură îngrozitoare. O panică imensă puse stăpânire pe ea. Aruncă grenada în direcția scării fără mari speranțe și traversă holul în fugă. Era o chestiune de secunde. Fusese găsită! Nu mai putea rămâne în Barranquilla. Trebuia să șteargă putina cu unul din avioanele ce transportau armament din Cuba.

*

* *

Aflat pe al doilea post de pilotaj al unui aparat T33, Malko scruta întunericul de afară.

Zburau de o oră la trei mii de picioare altitudine, cercetând spațiul aerian împreună cu un alt avion T33, între Urbia și Riohacha.

Între hârtiile lui Esteban Contador, oamenii generalului Peredo, găsiseră locul în care era amplasat terenul. Acesta era prea departe ca să organizeze o expediție, dar avioanele cu armament ar fi putut fi interceptate cu ajutorul aparatelor T33, și forțate să aterizeze. Din păcate, cerul continua să fie pustiu. Brusc, în difuzoare se auzi vocea alarmată a pilotului.

— Uite unul! Zboară deasupra noastră, la ora nouă.

Malko ridică privirea în direcția indicată și văzu silueta unui cvadrimotor ce zbura spre nord. Totul fu atât de fugitiv, încât el crezu că visase. Deja aparatul T33 fu direcționat către nord în urmărirea cvadrimotorului. Puțin mai târziu, Malko auzi în radio ordinul de aterizare repetat de câteva ori. Apoi vocea pilotului:

— Nu răspunde. Voi trage o rafală de avertisment.

*

* *

Juanita Cayon se înclină spre pilotul cubanez al bătrânului aparat DC6, cu mâna crispată pe umărul lui.

— Crezi că o să putem scăpa de ei?

Zburau de zece minute, la o altitudine de două mii de picioare deasupra mării. Jorge Paz, care insistase să vină cu ea, se afla în cabina încărcată cu lăzi cu arme, pe care nu au

mai avut timp să le descarce. Pilotul era descompus la față.

— Nu știu, *compañero*, avionul este foarte încărcat și se manevrează greu. Noroc că ei trag foarte prost.

Brusc, în difuzoare, răsună vocea pilotului unui T33, care le ordona să aterizeze. Pilotul ascultă, apoi tăie sunetul.

— Ce să fac acum?

— Trebuie să continui drumul. Până în Cuba.

Se făcu liniște. T33 nu mai apela. Juanita se amăgea cu speranța că le-au pierdut urma. La urma urmelor întunericul era compact. Simțea în gură gustul amar al înfrângerii. Brusc, aparatul DC6 vibră și plonjă către stânga. Pilotul se agăță cu ambele mâini de comenzi, luptându-se câteva secunde, și aparatul se redresă. Cu toate acestea, el zbura în mod bizar, aplecat pe o aripă. Motoarele lucrau în regim complet.

— De ce nu zbori drept? strigă Juanita alarmată:

— Nu reușesc! strigă pilotul. Comenzile nu mai răspund. Sunt obligat să zbor în cerc, deriva este blocată…

— Deblocheaz-o! urlă cubaneza, ori ai să mori împușcat.

Cu fruntea acoperită de sudoare și luptând cu pedalierele, pilotul își spuse că oricum va muri. Sub ei, se zăreau luminile unui oraș – Riohacha. Aparatul T33 era cu siguranța prin preajmă, pregătit să-l nimicească.

Jorge Paz se apropie de Juanita și o prinse de umeri.

— Vom scăpa până la urmă…

*

* *

Clienții ce luau masa în tavernele din portul din Riohacha ridicară curioși capetele. Un imens avion îi survola la mică altitudine după ce virase deasupra portului. Era un cvadrimotor. Or, în acea zonă, nu aveau voie să zboare decât avioanele militare T33.

Un imens hohot de râs se auzi de la o masă. Cineva strigă:

— Ei drăcie, traficanții ăștia au tupeul să care marfă chiar pe sub nasul militarilor!

Avionul se întoarse, din ce în ce mai jos, cu toate motoarele în funcțiune. Lumea uită să mai bea aguardiente.

Cvadrimotorul zbura în cerc o dată, de două ori, de zece ori…

— Pilotul ăla a fumat prea multă *marimba,* exclamă un gură-cască.

Spectatorii începură să facă pariuri asupra numărului de tururi pe care le va efectua avionul fantomă. Deodată, aparatul care se afla deasupra mării se transformă într-un bulgăre de foc care căzu în ocean unde fu înghițit de întuneric.

Râsetele și glumele se opriră ca la o comandă. Se lăsă o liniște grea, ruptă doar de zgomotul unui avion mai mic ce era invizibil. Cei ce credeau în Dumnezeu își făcură semnul crucii, privind spre locul unde dispăruse în mare misteriosul avion. Iar cei fără religie își goliră în liniște paharele cu aguardiente în amintirea acelor *marimberos* nebuni care tocmai muriseră.

NOU!

Găsiți „Justițiarul"
și în România !

Gérard de Villiers
prezintă

JUSTIȚIARUL

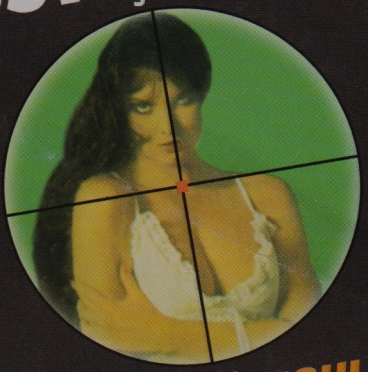

CU TĂVĂLUGUL PRIN NEW ORLEANS

de Don Pendleton

Tineretului

PREȚ 25 000 Lei

ISBN 973-597-263-8